

LIKKUTEI TORAH • THE CHASSIDISHE PARSHA

פרשת בהר

Parshas Behar

The 3 maamarim of Likkutei Torah on the parsha.

The Hebrew and the translation

DEDICATED IN HONOR OF

מוקדש לכבוד הגאון המקובל רבי לוי יצחק שניאורסאהן זצ"ל

Dedicated in honor of the Rebbe's father, Reb Levi Yitzchok

LikuteiTorah.com

THE CHASSIDISHE PARSHA

likuteitorah.com/likutei-torah/behar/

Contents

PARSHAS BEHAR

Maamar 1	כי תבואו אל הארץ אשר אני נותן לכם...	3
	When You Come into the Land That I Am Giving You	
Maamar 2	את שבתתי תשמרו ומקדשי תיראו וגו'	24
	"My Shabbosos you shall keep, and My Sanctuary you shall revere"	
Maamar 3	ביאור הדברים ע"פ את שבתותי כו'	66
	An explanation of the words on "My Shabbosos you shall keep"	

כי תבואו אל הארץ אשר אני נותן לכם...

When You Come into the Land That I Am Giving You

1 כי תבואו אל הארץ אשר אני נותן לכם ושבתה הארץ שבת לה' שש שנים וגו'. הנה משמעות הכתוב כי מיד כי תבאו אל הארץ ושבתה קודם שיתחילו השש שנים.

“When you come into the land that I am giving you, the land shall rest a Shabbos to Havayah. Six years,” etc. Now, the implication of the verse is that immediately, “when you come into the land,” “[the land] shall rest,” before the six years begin.

2 ויוכן בהקדים ביאור הכתוב פתחי לי אחותי רעיתי וגו'. ופי' שאמר הקב"ה לכנסת ישראל פתחי לי בכדי שתהיי בבחי' אחותי רעיתי.

This will be understood by first explaining the verse, “Open to Me, My sister, My beloved,” etc. The meaning is that the Holy One, blessed be He, said to the Congregation of Israel (Knesses Yisrael), “Open to Me,” so that you will be at the level of “My sister, My beloved.”

הגם דכנסת ישראל נקראת תמיד בשם זה מ"מ בחינה זו פעמים שהיא בהתגלות ופעמים שהיא מכוסה ומסותרת.

Although the Congregation of Israel is always called by this name, nevertheless this level is at times revealed and at times covered and hidden.

3 ולכן אמר פתחי להסיר המכסה וההסתר כדי שתהיה בחינה זו בהתגלות. ולהבין ענין מהות בחינה זו כשהיא בהתגלות ומהו המכסה והלבוש המסתיר גילוי זה.

Therefore He said, “Open”: to remove the covering and the concealment, so that this level will be revealed. And [we need] to understand what the essential nature of this level is when it is revealed, and what the covering and the garment are that hide this revelation.

הנה פ"י אחותי הוא מלשון אחוי אלכסנדריית שבגמרא שהוא מלשון חיבור שמחבר שני דברים יחד להיות לאחדים כגוף אחד ממש.

Now, the meaning of achosi ("My sister") is from the expression "the Alexandrian joining (ichui)" in the Gemara, which is an expression of connection: that it joins two things together so that they become one, like truly one body.

4 וכך הוא עד"מ ענין האהבה הטבעית שבנפשות ישראל ממקור חוצבן שהן חלק אלוה ממעל ממש ומיוחדים בתכלית היחוד באור א"ס ב"ה ממש.

So it is, by way of analogy, with the natural love in the souls of Israel, [which comes] from the source from which they are hewn: for they are truly "a part of G-d above," and are united in the ultimate union with the very Infinite Light (Or Ein Sof), blessed be He.

וע"כ גם למטה אחר שנבראו מאין ליש וירדו מטה מטה להתלבש בגוף ונפש החיונית זאת היא מדת הצדיקים מצד נפש אלהית אשר בקרבם חשקם ותשוקתם להתכלל באור ה' ולהבטל במציאות אליו ית' בכלות הנפש ממש מעומקא דלבא,

Therefore, even below, after they have been created from nothing into something and have descended lower and lower to be enclothed in a body and the vital soul, this is the trait of the righteous (tzaddikim): by virtue of the G-dly soul within them, their desire and their yearning is to be included in the light of G-d and to be nullified in [their very] existence to Him, may He be blessed, with a true expiring of the soul (kelos hanefesh), from the depth of the heart.

וכל ימיהם תמיד הם בביטול הנ"ל מחמת טבע נפשותם שנעשה להם טבע ואין צריכים שום התכונות והכנה לעורר את האהבה.

All their days they are constantly in the self-nullification mentioned above, because of the nature of their souls, which has become nature for them, and they need no contemplation or preparation at all to arouse the love.

5 וכמ"ש אם זכרתך על יצועי באשמורות אהגה כך. וכתוב בשבתך בביתך ובלכתך בדרך ובשכבך ובקומך.

As it is written, "When I remember You upon my bed, I meditate on You in the night watches." And it is written, "When you sit in your house and when you walk on the way, and when you lie down and when you rise."

והוא ע"ד משל כאהבת אח ואחות שהאהבה ביניהם קבועה ונטועה מעצמה בטבע בתולדותם בלי שום התעוררות כלל, וזו היא אהבה האמיתית מנקודת אמת לאמתו שאין לה הפסק ועומדת לעד.

This is, by way of analogy, like the love of a brother and sister: the love between them is fixed and planted of itself, by nature, from their birth, without any arousal at all. And this is the true love, from the point of truth in its very truth, which has no interruption and stands forever.

משא"כ כשאין אהבה זו קבועה ונטועה בלב האדם כ"א בשעה שמעורר את האהבה בעתים מזומנים בשעת ק"ש [קריאת שמע] ותפלה וכיוצא בו ואח"כ חולפת ועוברת ממנו אין אהבה זו נקראת בשם אהבת אמת לאמתו, דהיינו מנקודת האמת ממש כ"א בשם שפת אמת

Whereas when this love is not fixed and planted in a person's heart, but [is present] only at the time when he arouses the love at set times, at the time of the recitation of the Shema and prayer and the like, and afterwards it passes and departs from him, this love is not called by the name "love of truth in its very truth," that is, [a love] from the very point of truth, but rather by the name "lip of truth" (sefas emes).

מלשון שפה לפיו שהוא אימרא שסביב הבגד דהיינו שפת הבגד וקצהו.

[This is] from the expression "a border (safah) for its opening," which is the hem around the garment, that is, the border of the garment and its edge.

כך ע"ד משל האהבה הזאת הבאה בעת התעוררות היא שפת האמת וקצהו דהיינו התחלת האמת אבל אינו נקרא בשם אמת גמור לאמתו.

So, by way of analogy, this love that comes at a time of arousal is the lip of truth and its edge, that is, the beginning of truth, but it is not called by the name "complete truth in its very truth."

ולכן אמרו בזהר (ר"פ תשא ד' קפ"ח וע"ש במק"מ [במקדש מלך] ובהרמ"ז [ובהרב משה זכות]) שפת אמת תכון לעד כוננת לעד לא כתיב אלא תכון לעד וכתוב קרוב ה' לכל קוראיו לכל אשר יקראוהו באמת באמת דייקא.

Therefore it is said in the Zohar (at the beginning of Parshas Tisa, folio 188; and see there in the Mikdash Melech and in the Ramaz): "The lip of truth shall be established forever': it is not written 'is established forever,' but 'shall be established forever.'" And it is written, "Havayah is near to all who call upon Him, to all who call upon Him in truth": "in truth," precisely.

דהיינו בנקודת אמת ולא בשפת אמת, כי מאחר שצריך הוא תמיד לעורר את האהבה הרי לא נעשית עדיין טבע עצמותו ומהותו ממש מנקודת הלב ממש.

That is, with the point of truth and not with the lip of truth. For since he must constantly arouse the love, then it has not yet become the nature of his very essence and being, from the very point of the heart.

6 ומ"מ נקראת בשם שפת אמת מאחר שעכ"פ [שעל כל פנים] בשעה זו מעורר את האהבה מנקודת לבו כל חד לפום שעורא דיליה

Nevertheless it is called by the name "lip of truth," since at any rate at that time he arouses the love from the point of his heart, each one according to his own measure;

וגם אחר התפלה נשאר רשי מו שבזכרו את ה' מתעורר רוח נדיבה בקרבו מאליו לאהבת ה' והרי נתקיים בו ג"כ מ"ש אם זכרתיו גוי' [וגוי / גומר] [וע' בסש"ב] [בספר של בינונים] ח"א [חלק א'] ס"פ י"ג.

and also after prayer an impression (reshimu) remains, so that when he remembers G-d, a generous spirit is aroused within him of its own accord toward the love of G-d. Thus there is fulfilled in him, too, what is written, "When I remember You," etc. [And see Sefer Shel Beinonim (Tanya), Part I, at the end of chapter 13.

7 ועמ"ש במ"א בביאור ע"פ אלה מסעי כוי ויכתוב משה כוי בענין תתן אמת ליעקב.

And see what is written elsewhere, in the explanation on "These are the journeys," etc., "And Moshe wrote," etc., on the subject of "You will give truth to Yaakov."

ועמ"ש במ"א בענין ה' פעמים אמת באמת ויציב. הדי' פעמים אמת הראשונים עד עזרת הוא רצון ותשוקת הלב להדבק בה' עד כלותו הנקי היכל הרצון

And see what is written elsewhere on the subject of the eight times "truth" [is said] in Emes VeYatziv. The first four times "truth," up to "Ezras," are the will and the yearning of the heart to cleave to G-d to the point of its expiry, which is called the Chamber of Will (Heichal HaRatzon).

ואח"כ עוד ד"פ אמת דהיינו אמת האמתי שמסייעהו מלמעלה להתאמת הדי' אמת שלמטה להיות אמת אמיתי במס"נ [במסירות נפש] עד כלותה כוי

And afterwards another four times "truth," that is, the true truth, by which he is helped from above, so that the four [times] "truth" below are made true, to be true truth, with self-sacrifice (mesirus nefesh) to the point of [the soul's] expiry, etc.

ועי' אג"ה [אגרת הקודש] ד"ה וזורע צדקה שכר אמת]

And see Iggeres HaKodesh, the passage beginning “And one who sows charity [has] a reward of truth.”]

והסיבה שמונע את האהבה מליכנס לעומק נקודת הלב ממש. כי הנה אהבה זו מלובשת ומוסתרת בכח המתאווה לדברים גשמיים מנפש החיונית ששרשה בחי' גסות הרוח משכא דחויא החופף ומסתיר על כח ובחינת אהבה זו,

And the cause that prevents the love from entering the depth of the very point of the heart [is] that this love is en clothed and hidden in the power that desires physical things, [which comes] from the vital soul, whose root is the level of coarseness of spirit, “the skin of the serpent,” which covers over and hides the power and the level of this love.

ויש בה מדרגות שונות כמה מיני לבושים הקטן לפי קטנו והגדול לפי גודל מעלתו צריך הוא להסיר אפי' [אפילו] בחי' לבוש דק מבחי' גסות הרוח, אמרו רז"ל [רבותינו זכרונם לברכה] אין אני והוא וכו',

And in it there are different degrees, several kinds of garments: the lesser one according to his smallness; and the greater one, according to the greatness of his stature, must remove even the level of a subtle garment from the level of coarseness of spirit. Our Sages, of blessed memory, said, “I and he cannot,” etc.

וצריך לפתוח את המכסה, כמשל אדם שרוצה לפתוח נקב בכותל המפסיק שצריך לחתוך ולשבור הכותל עד שיעשה מקום חלל.

And one must open the covering, as in the analogy of a person who wants to open a hole in a dividing wall: he must cut and break the wall until a hollow space is made.

כך צריך האדם שרוצה להיות אהבה זו תקועה בלבו ליכנס אל תוך פנימיות נקודת הלב ותוך תוכו מעומקא דלבא ממש בכלות הנפש וביטול במציאות אליו ית' להיות לו לב נשבר ורוח נשברה

So a person who wants this love to be implanted in his heart, entering into the inner dimension (pnimiyus) of the point of the heart and its innermost core, from the very depth of the heart, with expiring of the soul and nullification of existence to Him, may He be blessed, must have a broken heart and a broken spirit,

להסיר גסות רוחו וכח המתאווה לדברים גשמיים להיות יש ונפרד בפני עצמו רק ישים אליו לבו.

to remove his coarseness of spirit and the power that desires physical things [and desires] to be a something (yesh), separate unto himself; rather, he should set his heart only on Him.

8 ועל זה אמרו רז"ל [רבותינו זכרונם לברכה] **פתחו לי כחודה של מחט ואני אפתח לכם כפתחו של אולם שהיה לפני ההיכל בבית המקדש,**

Of this our Sages, of blessed memory, said, "Open for Me [an opening] like the point of a needle, and I will open for you [an opening] like the entrance of the Hall," which was before the Sanctuary in the Holy Temple.

כי הבא לטהר מסייעין אותו להסיר ממנו כל בחינת ומדרגת גסות הרוח ולהעלותו מעלה מעלה עד רום המעלות.

For "one who comes to purify himself is helped" to remove from him every level and degree of coarseness of spirit, and to raise him higher and higher, to the loftiest of heights.

ועי"ז יאיר אור האהבה זו תוך פנימיות נקודת הלב ממש עד שתבטל כח מהות הנפש כשלהבת העולה מאליה להכלל ולהדבק באורו ית'

Through this, the light of this love will shine within the inner dimension of the very point of the heart, until the power of the soul's being is nullified, like a flame that rises of its own accord, to be included in and to cleave to His light, may He be blessed.

(וכמ"ש בספרא דצניעותא) (רפ"א זהר ח"ב [חלק ב'] דקע"ו ע"ב) וארעא אתבטלת וזו היא בחי' אחותי הנ"ל ומזה יבא עוד לבחי' רעיתי (ועמ"ש עוד מענין בחינת אחותי בד"ה לבבתי אחותי כלה):

(As is written in the Sifra DeTzniusa) (at the beginning of chapter 1; Zohar, Part II, folio 176b): "and the earth was nullified." And this is the level of "My sister" mentioned above; and from this one will come further to the level of "My beloved." (And see further what is written on the subject of the level of "My sister" in the discourse beginning "You have captured My heart, My sister, bride.")

9 ב וביאור ענין רעיתי הוא ע"ד מה שאמרו רז"ל [רבותינו זכרונם לברכה] **ישראל מפרנסין לאביהן שבשמים וכדכתיב כי לא ידח ממנו נדח ממנו דייקא כמ"ש במ"א דהיינו לאשתאבא בגופא דמלכא.**

2. The explanation of the matter of "My beloved" (rayasi) is along the lines of what our Sages, of blessed memory, said: "Israel sustain their Father in heaven"; and as it is written, "that no banished one be cast away from Him": "from Him," precisely, as is explained elsewhere; that is, to be absorbed into the body of the King.

ולהבין זה איך הנשמה שהיא בחי' נברא יש ודבר בפני עצמו תוכל לאשתאבא וכו'. אך הנה אמרו בזהר תלת קשרין מתקשרין כחדא אורייתא בקוב"ה [בקודשא בריך הוא] וישראל באורייתא כו'.

To understand this: how can the soul, which is at the level of a created being, a something (yesh) and a thing unto itself, be absorbed, etc.? But the Zohar says, "Three bonds are bound together as one: the Torah with the Holy One, blessed be He, and Israel with the Torah," etc.

כי מפני שבחי' ומעלת התורה גבוה מבחי' מעלת ומדרגת נשמות ישראל ממקור חוצכם דאורייתא מחכמה נפקת כו' וזהו מה שאמרו רז"ל [רבתינו זכרונם לברכה] אשרי מי שבא לכאן ותלמודו בידו.

For it is because the level and stature of the Torah is higher than the level, stature and degree of the souls of Israel [as they are] at the source from which they are hewn, since "the Torah emerges from Chochmah," etc. And this is what our Sages, of blessed memory, said: "Fortunate is he who comes here with his learning in his hand."

אך להבין זה שהרי התורה היא ג"כ מלובשת בענינים גשמיים כמו עניני ציצית ותפילין וסוכה וכמה דיני ממונות וטענות ע"ד משל ראובן טוען כך ושמעון כך ומה ענינם בגי'ע [בגן עדן] העליון ותחתון.

But this needs to be understood, for the Torah, too, is enclothed in physical matters, such as the matters of tzitzis, tefillin and sukkah, and many monetary laws and claims, for example, Reuven claims thus and Shimon claims thus. What do these have to do with the higher and the lower Gan Eden?

אך הנה כתיב לכו לחמו בלחמי. כי כמו הלחם מזון גשמי שעליו יחיה האדם חיי גופו הוא ע"י שנבלע באבריו של אדם.

But it is written, "Come, eat (lachamu) of My bread (belachmi)." For just as [with] bread, physical food, by which a person lives the life of his body: this is through its being absorbed into the person's limbs.

כך התורה שנקראת מזון וחיים לנפש הרוחני צריכה היא שתבלע באברי נפשו ושבה כבשרו ממש וע"י זה הנפש תשוב אל ה' לאשתאבא בגופא דמלכא להיות נבלע בגופא דמלכא ממש.

So the Torah, which is called food and life for the spiritual soul, must be absorbed into the limbs of his soul and become truly like his flesh; and through this the soul will return to G-d, to be absorbed into the body of the King (le'ishtaava begufa demalka), to be truly absorbed into the body of the King.

וכמ"ש אכלתי יערי עם דבשי וגו'. וזהו לחמו בלחמי מתחלה לחמו שיהי' [שיהיה] לכם לחם ומזון ליבלע באברי נפשכם ואח"כ בלחמי.

As it is written, "I have eaten My honeycomb with My honey," etc. And this is [the meaning of] "Come, eat of My bread": first "eat" (lachamu), that there be for you bread and food to be absorbed into the limbs of your soul, and afterwards "of My bread" (belachmi).

10 והנה באבות מלאכות של שבת תנא סידורא דפת נקט הזורע וכו' כי כדי לעשות לחם שיהא ראוי למאכל אדם עד שיהא נבלע באבריו ושבה כבשרו צריך מתחלה עבודת הזריעה והטחינה ולישה ואפיה.

Now, in the primary categories of labor (avos melachos) of Shabbos, the Tanna followed the order of [making] bread: "one who sows," etc. For in order to make bread that is fit for a person to eat, so that it is absorbed into his limbs and becomes like his flesh, there must first be the work of sowing, and grinding, kneading and baking.

11 ולהבין ארבעה עבודות הללו בעבודת ה' צריך לבאר היטב בפרטיות ענין וסדר הזריעה בגשמיות על דרך משל

To understand these four labors in the service of G-d, we must explain well, in detail, the matter and the order of sowing in the physical [world], by way of analogy:

שזורעין גרעין חטה או נוטעין גרעין פרי בארץ ומכסין בעפר והגרעין ההוא נרקב ונפסד וכח הצומח אשר בארץ מצמיח חטה או פרי כעין הגרעין הנזרע או הנטוע בארץ,

One sows a kernel of wheat or plants the seed of a fruit in the ground and covers it with soil, and that seed rots and decays, and the power of growth in the earth brings forth wheat or fruit like the seed that was sown or planted in the ground.

כי לפי שכח הצומח אשר בארץ הוא כח כללי זורעין הגרעין ההוא להיות כעין העלאת מ"נ [מיינן נוקבין] אל כח הצומח להצמיח כח פרטי כעין הגרעין ההוא.

For since the power of growth in the earth is a general power, one sows that seed to be like a raising of mayin nukvin (feminine waters) to the power of growth, so that it brings forth a particular power like that seed.

12 והיינו לפי שהגרעין ההוא ג"כ נתהווה מכח הצומח ויש בו בחי' כח הצומח בהעלם אלא שנתגשם ונגרע ממהותו עד שנעשה גרעין.

That is, because that seed, too, came into being from the power of growth, and there is within it the aspect of the power of growth in concealment, only it became physical and diminished from its essence until it became a seed.

ומ"מ יש לו שייכות בצד מה אל כח הצומח הרוחני

Nevertheless, it has some connection to the spiritual power of growth.

לפיכך כשנרקב ונפסד גוף הגרעין הנה כח הצומח המלוכש בו בטל לגבי כח הצומח הכללי אשר בארץ ונעשה מ"נ [מ"יין נוקבין] אליו ומצמיח כעין הגרעין בתוספת מרובה על העיקר

Therefore, when the body of the seed rots and decays, the power of growth en clothed in it is nullified before the general power of growth in the earth and becomes mayin nukvin to it, and it brings forth [growth] like the seed, with an increase greater than the original.

וכן מצמיח כל מיני פירות במיני מטעמים וגוון וריח כעין הגרעין ההוא כגון אם היה הגרעין של תפוחים מצמיח תפוחים ואם הי' [היה] של ענבים מצמיח ענבים וכיוצא בהן.

So too it brings forth all kinds of fruits, with kinds of flavors, color and fragrance like that seed: for example, if the seed was of apples, it brings forth apples, and if it was of grapes, it brings forth grapes, and the like.

הגם שבגרעין ההוא אינו נראה ונרגש שום טעם וריח כלל רק כמו עץ בעלמא מ"מ הרי הוא עכ"פ [על כל פנים] ממהות הפרי ההוא ויש בו בכחו מלוכש ומוסתר כל כחות הטעמים והגוונים והריח שבפרי ההוא

Although in that seed no taste or fragrance at all is seen or sensed, [it is] only like mere wood, nevertheless it is at any rate of the essence of that fruit, and within it, in its potential, there are en clothed and hidden all the powers of the tastes, the colors and the fragrance in that fruit;

אלא שהוא מצומצם מאד עד שאינו נרגש ונראה בו שום טעם וריח ולזאת יכול הוא להמשיך כח הצומח שייצמיח הפירות של הגרעין ההוא בכל עניניהם בטעמים ובריחים ומראה שלהם בלי שום הסתר וצמצום כלל.

only it is very contracted, so that no taste or fragrance is sensed or seen in it. And therefore it can draw forth the power of growth to bring forth the fruits of that seed in all their aspects, in their taste and their fragrance and their appearance, without any concealment or contraction at all.

13 והנה ככל המשל הזה בפרטיות יתבונן המשכיל בעבודת ה' ובתורתו כי הנה התורה היא חכמתו ורצונו ית' ית'

Now, in accordance with all the details of this analogy, the discerning person should contemplate the service of G-d and His Torah. For the Torah is His wisdom and His will, may He be blessed,

והוא וחכמתו א' חכים ולא בחכמה ידיעא כו' ובריבוי הצמצומים והשתלשלות ממדרגה למדרגה ירדה מטה מטה עד שנתלבשה ונתגשמה בענינים גשמיים.

and He and His wisdom are one: "He is wise, but not with a knowable wisdom," etc. And through the many contractions (tzimtzumim) and the chain of descent (hishtalshelus) from level to level, it descended lower and lower, until it was enclothed in physical matters and became physical.

והוא כמשל גרעין הזרע או הפרי שנלקח מכח הצומח שהכח ההוא הוא בחי' אין ממש ממאמר תדשא דהיינו אש דת (כ"כ [כל כך] הש"ך [השפתי כהן] בשם הר"ש [הרכי שמעון])

This is like the analogy of the kernel of seed or of fruit, which is taken from the power of growth; that power is at the level of actual nothingness (ayin), from the utterance "Let [the earth] sprout" (Tadshe), that is, esh das, "a fiery law" (so writes the Shach in the name of the Rash).

והפרי הנצמח ממנו ע"י התלבשותו בארץ הוא בחי' יש מאין

And the fruit that grows from it, through its being enclothed in the earth, is at the level of something from nothing (yesh me'ayin),

אבל מ"מ יש בו חיות רוחני כי טוב למאכל ונחמד למראה או שיש בו ריח.

but nevertheless it has spiritual life-force within it, for it is good for food and pleasant to the sight, or it has fragrance.

משא"כ גרעין הנזרע החיות שבו מצומצם כ"כ [כל כך] עד שאין נראה ונרגש בו אפילו שום טעם וריח.

Whereas in the seed that is sown, the life-force within it is so contracted that not even any taste or fragrance is seen or sensed in it.

כך ע"ד משל התורה שנתלבשה ונתגשמה בדברים גשמיים החיות שבה מצומצם מאד כי בג"ע [בגן עדן] העליון שהוא עולם הבריאה מאירים שם חב"ד [חכמה בינה ודעת] דא"ס ב"ה ומאיר אור התורה בבחי' תענוג בהשגות שכליות אלהות ממש.

So too, by way of analogy, with the Torah, which has been enclothed in physical things and become physical: the life-force within it is very contracted. For in the higher Gan Eden, which is the World of Beriah, there shine the Chochmah, Binah and Daas of the Infinite One (Ein Sof), blessed be He, and the light of the Torah shines as delight, in intellectual apprehensions of actual G-dliness.

14 ומ"מ בחי' השגה ההיא היא בחי' יש מאין לגבי מקורא דכולא חכמה עילאה חכים ולא בחכמה ידיעא, משא"כ בירידתה למטה נתגשמה עד שאין נראה ונרגש בה ענין התענוג ושכל אלהות כ"א דינים והלכות בענינים גשמיים

Nevertheless, that apprehension is at the level of something from nothing (yesh me'ayin) relative to the source of all, the supernal Chochmah, [of which it is said,] "He is wise, but not with a knowable wisdom." Whereas in its descent below it became physical, until no delight or G-dly intellect is seen or felt in it, but only laws and rulings concerning physical matters

(ועמ"ש במ"א ע"פ המאמר בפ' בראשית דכ"ז ב' אעשה לו עזר כו' דא משנה כו' ע"ש).

(and see what is written elsewhere on the statement in Parshas Bereishis, folio 27b: "I will make him a helper," etc.: this is the Mishnah," etc.; see there).

וזהו הזורעים בדמעה ברנה יקצרו כי הרי בשעת לימודו אין לו תענוג ומ"מ ברנה יקצרו

And this is [the meaning of] "Those who sow in tears will reap in joyous song": for at the time of his learning he has no delight, and nevertheless "in joyous song they will reap,"

כי מחמת הלימוד נעשה אור התורה זרוע בארץ העליונה, כי בחי' דבר ה' זו הלכה ובטל לגבי כח הצומח בחי' חכמה כו'

for through the learning the light of the Torah becomes sown in the higher earth. For [it is] the level of "the word of Havayah: this is halachah," and it is nullified before the power of growth, the level of Chochmah, etc.

ועי"ז מצמיח שכר מצוה מצוה בג"ע [בגן עדן] העליון שצדיקים יושבין ונהנין מזיו השכינה ומתענגים בהשגתם השגת אלקות שההשגה היא היא בחי' יש מאין וזיו והארה מאורה של מעלה בכח הצומח.

Through this "the reward of a mitzvah is a mitzvah" grows forth in the higher Gan Eden, where "the righteous sit and delight in the radiance of the Shechinah" and take delight in their apprehension, the apprehension of G-dliness; for that apprehension is at the level of something from nothing, and a radiance and glow from the light above, in the power of growth.

והיינו זיו תורתם ועבודתם ממש שהוא כמו למשל הכח הצומח שמצמיח כעין הגרעין וכו'. וגופי ההלכות גשמיות הם בחי' העלאת מ"נ [מ"ן נוקבין] לגבי חכמתו ורצונו ית' המלוכשים בדבר ה' זו הלכה.

That is, the radiance of their very Torah and service, which is, for example, like the power of growth that brings forth [growth] like the seed, etc. And the physical bodies of the laws are at the level of a raising of mayin nukvin to His wisdom and will, may He be blessed, which are enclothed in "the word of Havayah: this is halachah."

15 והנה כמו שבזריעה גשמיות אינה צומחת עד שירקב הגרעין ויפסד וישתנה ממהותו ויהיה נקלט בארץ ממש והיו לאחדים ממש.

Now, just as in physical sowing [the seed] does not grow until the seed rots and decays and changes from its nature and is truly absorbed into the earth, and they become truly one;

ככה צריך להיות נפש האדם להתבטל ממהותה ע"י מס"נ [מסירות נפש] בתורה ובמצות ולהיות נקלטת ומתאחדת בארץ העליונה היא מלכותו ושכינת עוזו ע"י מס"נ [מסירות נפש] זו בבחי' העלאת מ"ן [מ"ן נוקבין] כמ"ש בידך אפקיד רוחי כו'

so must a person's soul be nullified from its own being through self-sacrifice (mesirus nefesh) in Torah and mitzvos, and be absorbed and united in the higher earth, which is His Malchus and "the Shechinah of His might," through this self-sacrifice, as a raising of mayin nukvin, as it is written, "Into Your hand I entrust my spirit," etc.

ועי"ז נקלטת ומתייחדת התורה שלמד בעוה"ז ג"כ בארץ העליונה כיחוד כח הצומח שבגרעין בכח הצומח שבארץ הגשמי.

Through this, the Torah that he learned in this world is also absorbed and united in the higher earth, like the union of the power of growth in the seed with the power of growth in the physical earth.

16 ומזה יתבונן המשכיל להיות למודו ע"ד זה שיהי' [שיהיה] בבחי' מ"נ [מ"יין נוקבין] ולא יעשה הטפל עיקר דהיינו שלא ישים כל מגמתו אל התורה כמו שהיא בלבושים הגשמיים בלבד

From this the discerning person should reflect that his learning is to be in this manner: that it be at the level of mayin nukvin, and that he not make the secondary into the essential; that is, that he not direct all his aim to the Torah only as it is in its physical garments.

כי האומר אין לי אלא תורה אפילו תורה אין לו, רק ישים לבו לפנימיות אלהות המלוכש בה ממקורה ושרשה למעלה בחי' חכמה עילאה ולישא וליתן בדבורו של מקום,

For "one who says, 'I have only Torah,' does not have even Torah." Rather, he should set his heart on the inner G-dliness en clothed in it, from its source and root above, the level of supernal Chochmah, and [he should] discuss and deliberate in the word of the Omnipresent;

כי הלכה זו היא דבר ה' וחכמתו ורצונו מלובשים בה ואזי הוא לימודו בבחי' מ"נ [מ"יין נוקבין] ובטל לגבי חכמתו ית' והיו לאחדים ממש:

for this halachah is the word of G-d, and His wisdom and will are en clothed in it. Then his learning is at the level of mayin nukvin and nullified before His wisdom, may He be blessed, and they become truly one.

17 ג וכדי שתתאחד ג"כ עם נפשו האלהית. הנה התפלה קרויה נפש כדכתיב ואשפוך את נפשי כו'.

3. And in order that [the Torah] also be united with his G-dly soul: prayer is called "soul," as it is written, "And I poured out my soul," etc.

וצריך הוא לעורר את האהבה בתפלה מעומקא דלבא בכלות הנפש ממש במס"נ [במסירות נפש] בביטול במציאות אליו ית'.

He must arouse the love in prayer from the depth of the heart, with a true expiring of the soul, with self-sacrifice (mesirus nefesh), with nullification of existence to Him, may He be blessed:

בחי' אחותי הנ"ל. שיהי' [שיהיה] ענין מסירת נפש וביטול הנ"ל נקבע במוחו ולבו בשעת התפלה שהיא בחי' חכמה עילאה

the level of "My sister" mentioned above; so that this self-sacrifice and self-nullification mentioned above become fixed in his mind and heart at the time of prayer, which is the level of supernal Chochmah

(וכמ"ש אמור לחכמה אחותי את וז"ש [וזהו שכתוב] אחותי בת אבי היא כו' בזמנא דנטלא מבי אבא כמ"ש בזה"ק [בזהר הקדוש] פ' אמור ד' ק' ע"ב)

(as it is written, "Say to wisdom, 'You are my sister'"; and this is [the meaning of] what is written, "She is my sister, the daughter of my father," etc.: "at the time when she receives from the house of Abba," as is written in the holy Zohar, Parshas Emor, folio 100b).

ולכן כשלומד אח"כ ע"ד הנ"ל שיהא לימודו בטל לגבי חכמה עלאה המלוכשת בתורתו. הרי מתייחדים יחד אור תורתו באור נפשו האלהית.

Therefore, when he learns afterwards in the manner mentioned above, so that his learning is nullified before the supernal Chochmah enclothed in his Torah, then the light of his Torah and the light of his G-dly soul are united together.

ולזאת העת קבוע ללמוד יהי [יהיה] מיד אחר התפלה וזהו אשרי מי שבא לכאן ותלמודו בידו פי' שבא לכאן נפשו האלהית ע"י מס"נ [מסירות נפש] וביטול הנ"ל ותלמודו ג"כ בידו ע"ד הנ"ל.

For this reason the time fixed for learning should be immediately after prayer. And this is [the meaning of] "Fortunate is he who comes here with his learning in his hand": that is, that his G-dly soul comes here through the self-sacrifice and self-nullification mentioned above, and his learning, too, is in his hand, in the manner mentioned above.

18 ועבודת הטחינה בעבודת ה' הוא בחי' לב נשבר ונדכה. פי' ונדכה מלשון דכו במדוכה. וכמ"כ [וכמו כן] ענין הטחינה שטוחן ומפרר החטה עד אשר דק כקמח. וכענין שכתוב ושחקת ממנה הדק.

The labor of grinding in the service of G-d is the level of "a broken and crushed heart." The meaning of "crushed" (nidkeh) is from the expression "they pounded [it] in a mortar" (dachu bame-dochah). So too the matter of grinding: one grinds and crumbles the wheat until it is fine as flour; and as it is written, "And you shall grind some of it very fine."

וגם בענין לימוד התורה כתיב גרסה נפשי וגם לשון הגמרא גרסינן מלשון ריחיים של גרוסות.

And regarding the learning of Torah, too, it is written, "My soul is crushed (garsah)," and the Gemara's expression garsinan ("we learn") is also from the expression "a mill for grits (gerosos)."

19 ואח"כ בחי' הלישה והוא שנותן מים בקמח לחברם לעשות גוף אחד ועיסה אחת.

Afterwards [comes] the level of kneading: one puts water into the flour to join them, to make one body and one dough.

וכך צריך לעורר את האהבה לדבקה בו ית' ולהיות משוך אחריו כמים שלא יהי' [יהיה] בבחי' פירוד ח"ו [חס ושלום]. ובחי' האפייה הוא כענין מ"ש וכי תקרב קרבן מנחה מאפה תנור.

So one must arouse the love, to cleave to Him, may He be blessed, and to be drawn after Him like water, so that there be no separation, G-d forbid. And the level of baking is like what is written, "And when you bring a meal offering baked in an oven."

20 וכתוב תקרב בלא יו"ד ויש אם למסורת, דהיינו כשהנפש רוצה להתקרב בעצמה לה' אזי תהי' [תהיה] בבחי' מאפה תנור כמ"ש ואפו עשר נשים לחמכם בתנור אחד.

Takriv, "you bring," is written without a yud, and the written form has authority (yesh em lama-sores); that is, when the soul wants to bring itself near to G-d, then it will be at the level of "baked in an oven," as it is written, "And ten women shall bake your bread in one oven."

פי' שיעורר בלבו רשפי אש האהבה מחמת בחי' אחד דהיינו מגדולתו של מלך מלכי המלכים הקב"ה הממלא וסובב כ"ע [כל עלמין] וכולא קמיה כלא חשיב ממש

That is, he should arouse in his heart the fiery flashes (rishpei esh) of love because of the level of "one," that is, from the greatness of the King of the kings of kings, the Holy One, blessed be He, who fills and encompasses all worlds (memalei vesovev kol almin), and before whom all is truly considered as nothing,

אשר ע"כ תתלהט ותתלהב נפשו לאסתכלא ביקרא דמלכא ותתבטל כח הנפש ממהותה ועצמותה באהבה עזה ויתירה מאהבת ה' לדבקה בו בלבד לרוות נפשו הצמאה שהיא בחי' מים כנ"ל

so that his soul will therefore blaze and flame up "to gaze upon the glory of the King," and the power of the soul will be nullified from its being and essence, in a love that is fierce and exceeds the love of G-d that is only to cleave to Him, to quench his thirsting soul, which is the level of water mentioned above.

כי כמו שהמים והאש גשמיים הם ב' הפכים בטבעם מים הוא טבע מחבר ומצרף ואש הוא בטבע מפרר ומפריד היסודות כנודע שבאש מתפרדים כל היסודות שיסוד המים יוצא בעשן ויסוד העפר נעשה אפר מפורז כו'

For just as physical water and fire are two opposites in their nature: water is by nature joining and combining, and fire is by nature crumbling and separating the elements, as is known, that in fire all the elements separate: the element of water goes out in smoke, and the element of earth becomes scattered ash, etc.;

כך האהבה בחינת רשפי אש היא בחינה הפכיית מבחי' האהבה של בחי' מים שהיא לדבקה בו דהיינו שתשאר עצמות ומהות הנפש דבוקה בו ית'.

so the love that is the level of fiery flashes is a level opposite to the love that is the level of water, which is to cleave to Him, that is, that the essence and being of the soul should remain cleaving to Him, may He be blessed.

משא"כ בחי' רשפי אש היא האהבה שמפרדת כחות הנפש ממהותם ועצמותם ותשתפך הנפש אל חיק אביה אור א"ס ב"ה ממש.

Whereas the level of fiery flashes is the love that separates the powers of the soul from their being and essence, and the soul pours itself out into the bosom of its Father, the very Infinite Light (Or Ein Sof), blessed be He.

21 ועוד זאת היא בחי' אפייה כמ"ש וימהר יוסף כי נכמרו רחמיו אל אחיו וגו'. ופי' נכמרו רחמיו מלשון מכמר בשרא שהוא לשון חמימות

Furthermore, this is the level of baking, as it is written, "And Yosef hurried, for his compassion was stirred toward his brother," etc. The meaning of "his compassion was stirred" (nichmeru rachamav) is from the expression "the heating of the meat" (michmar bisra), which is an expression of warmth;

כי הרחמנות הוא מצד החמימות כי חם לבו בקרבו (וכמ"ש במ"א ע"פ הזהר במדבר קי"ח א').

for compassion comes from warmth, since his heart grows warm within him (as is explained elsewhere on the Zohar, Bamidbar, folio 118a).

כי הנה ישראל נקראו על שם יוסף כדכתיב נוהג כצאן יוסף וצריך לעורר רחמים על בחי' בנימין שנק' בן אוני

For Israel are called by the name of Yosef, as it is written, "who leads Yosef like a flock"; and one must arouse compassion on the level of Binyamin, who is called Ben-Oni ("son of my sorrow").

והיינו להיות ממארי דחושבנא לחשוב עם נפשו איך ירדה מטה מטה כל חד לפום מה דידיע אינש בנפשי' [בנפשיה] ולרחם על ניצוץ אלהות שבו.

That is, to be among "the masters of reckoning," to take account with his soul of how it has descended lower and lower, each one according to what a person knows in his own soul, and to have compassion on the spark of G-dliness within him.

22 ויבא החדרה ויבך שמה כדכתיב במסתרים תבכה נפשי דהיינו בחדרי לבו. ומ"מ ויתאפק ויאמר שימו לחם זו התורה

"And he entered the chamber and wept there," as it is written, "In secret places my soul shall weep," that is, in the chambers of his heart. Nevertheless, "he restrained himself and said, 'Set out bread': this is the Torah;

כי צריך להיות שניהם חדוה תקוע בלבאי מסטרא דא כו'. וזהו ויבא החדרה ויבך שמה שמה דייקא.

for there must be both: "joy is lodged in my heart on this side," etc. And this is [the meaning of] "And he entered the chamber and wept there": "there," precisely.

23 וע"י זה נעשית התורה בחי' לחם אפוי ממש שנבלע באברין דמלכא בחי' בטול באור א"ס ב"ה ממש וכו' ע"י שנבלע באברי נפשו האלהית כו'.

Through this the Torah becomes the level of truly baked bread, which is absorbed into the limbs of the King, the level of nullification in the very Infinite Light (Or Ein Sof), blessed be He, etc., through its being absorbed into the limbs of his G-dly soul, etc.

וזהו אשרי מי שבא לכאן ותלמודו בידו. פי' שתלמודו נתייחד בנפשו והיו לאחדים. משא"כ בלא בחי' אפי' [אפייה] הנ"ל לא הי' [היה] יכול ליבלע באברי נפשו ולא יכול להיות חיים ומזון לנפש

And this is [the meaning of] "Fortunate is he who comes here with his learning in his hand": that is, that his learning has become united with his soul and they have become one. Whereas without the level of baking mentioned above, it could not be absorbed into the limbs of his soul and could not be life and food for the soul;

כי על הלחם אפוי דוקא יחי' [יחיה] האדם שנבלע באבריו משא"כ אם אינו אפוי אין הקיבה מבשלתו והרי הלחם מונח בפני עצמו בקיבה ולא נבלע באברים.

for it is specifically by baked bread that "man lives," since it is absorbed into his limbs; whereas if it is not baked, the stomach does not digest it, and the bread lies by itself in the stomach and is not absorbed into the limbs.

וככה ממש ע"ד משל בלא בחי' אפיה הנ"ל הרי התורה שלומד הוא דבר בפני עצמו ונפשו הוא דבר בפני עצמו ואינן מתייחדים יחד ולא נקרא ותלמודו בידו

Exactly so, by way of analogy: without the level of baking mentioned above, the Torah that he learns is a thing by itself and his soul is a thing by itself, and they are not united together, and it is not called "with his learning in his hand"

(ועמ"ש בפי משפטים ע"פ ותחת רגליו כמעשה לבנת הספיר ולקמן בפי בחקתי ע"פ ואפו עשר נשים כו'): :

(and see what is written in Parshas Mishpatim on the verse "And under His feet was like the work of the sapphire brick," and below in Parshas Bechukosai on the verse "And ten women shall bake," etc.).

24 ד אך קודם שילמוד צריך ג"כ בחי' בא לכאן דהיינו לעורר את האהבה בתפלה במסירת נפש וביטול במציאות אליו ית'

4. But before he learns, there must also be the level of "comes here," that is, to arouse the love in prayer with self-sacrifice (mesirus nefesh) and nullification of existence to Him, may He be blessed,

כדי שיוכל ללמוד אח"כ על דרך הנ"ל ולזאת העת קבוע ללמוד יהי' [יהיה] מיד אחר התפלה כו' so that he can learn afterwards in the manner mentioned above; and for this reason the time fixed for learning should be immediately after prayer, etc.

ולכן ע"י בחי' בא לכאן ותלמודו בידו הוא בבחי' אשרי (ועמ"ש בביאור ע"פ הראיני את מראיך וממש"ש [וממה שכתוב שם] יובן לשון אשרי מי שבא. כי אשרי הוא מלשון באשרי כי אשרוני

Therefore, through the level of "comes here with his learning in his hand," he is at the level of "fortunate" (ashrei). (And see what is written in the explanation on the verse "Show me your appearance"; and from what is written there, the expression "Fortunate is he who comes" will be understood. For ashrei is from the expression "In my good fortune (be'oshri), for they have called me fortunate."

והוא בחי' התגלות התענוג כתר כו' וזהו דייקא ע"י הלימוד שאחר התפלה כו' וז"ש [וזהו שכתוב] בזהר פ' בהר ק"ח א' ה"ד [הדא הוא דכתיב] כי תבואו וגו' ושבתה הארץ נייחא ודאי. מיהו כאן פי' ושבתה בענין אחר).

And it is the level of the revelation of delight, Keser, etc.; and this is specifically through the learning that follows prayer, etc. And this is what is said in the Zohar, Parshas Behar, folio 108a: "As it is written, 'When you come,' etc., 'the land shall rest': rest, certainly." Here, however, "shall rest" is explained in another way.)

וזוהו כי תבואו אל הארץ פי' מיד כי תבואו (שהוא בחי' בא לכאן) ויעוררו את האהבה בבחי' תפלה בחי' נפש כמ"ש ואשפוך את נפשי הוא בחי' ארץ עליונה.

And this is [the meaning of] "When you come into the land": that is, immediately "when you come" (which is the level of "comes here") and arouse the love at the level of prayer, the level of "soul," as it is written, "And I poured out my soul," which is the level of the higher earth.

אשר אני נותן לכם כי האהבה האמיתית היא הבאה מלמעלה אלא שצריך התעוררות האדם ובאתערותא דלתתא אתערותא דלעילא.

"That I am giving you": for the true love is the one that comes from above, only it requires the person's arousal, and "through an arousal from below [comes] an arousal from above."

25 ואז ושבתה הארץ דהיינו כמ"ש בס' דצניעותא וארעא אתבטלת דהיינו שיהי' [שיהיה] בחי' ביטול כחות הנפש במציאות בבחי' אחותי הנ"ל.

And then "the land shall rest," that is, as is written in the Sifra DeTzniusa, "and the earth was nullified": that is, that there be the level of nullification of the existence of the powers of the soul, at the level of "My sister" mentioned above.

שבת לה' ביטול אחר ביטול דהיינו בתחלה ושבתה הארץ בבחי' סור מרע ואח"כ שבת לה' בבחי' ועשה טוב צריך שיהיה ג"כ בבחי' ביטול הנ"ל ואח"כ שש שנים תזרע שדך אלו שיתא סדרי משנה.

"A Shabbos to Havayah": nullification after nullification; that is, first "the land shall rest," at the level of "turn away from evil," and afterwards "a Shabbos to Havayah," at the level of "and do good," which must also be at the level of the nullification mentioned above. And afterwards, "Six years you shall sow your field": these are the six orders of the Mishnah.

תזרע בארץ עליונה שנקראת שדה. חקל תפוחין קדישין. בחי' דבר ה'. להיות כמשל הזריעה הנ"ל.

"You shall sow" in the higher earth, which is called a "field": "the field of holy apples," the level of "the word of G-d"; so that it be like the analogy of sowing mentioned above.

ושש שנים תזמור הוא בחי' תלמוד שהוא טעמי המשנה וסברותיה

"And six years you shall prune" is the level of Talmud, which is the reasons of the Mishnah and its lines of reasoning.

(והשתא א"ש [אתי שפיר] מ"ש ושבתה כו' קודם שש שנים תזרע כו'. והיינו כי מקודם בחי' שש שנים תזרע ותזמור שהוא עסק התורה צ"ל בחי' המס"נ [המסירות נפש] בתפלה שהוא בחי' ושבתה הארץ ארעא אתבטלת כדי להיות בבחי' בא לכאן ותלמודו בידו כנ"ל).

(Now it is well understood why it is written "[the land] shall rest," etc., before "Six years you shall sow," etc. That is, before the level of "six years you shall sow" and "prune," which is engaging in Torah, there must be the level of self-sacrifice (mesirus nefesh) in prayer, which is the level of "the land shall rest," "the earth was nullified," in order to be at the level of "comes here with his learning in his hand," as mentioned above.)

והנה בעבודת הכרם צריך הוא לזמר דהיינו לקצוץ הקוצים המכלים את הכרם והוא ג"כ מעבודת הזריעה והנטיעה כי הזמר חייב משום נוטע משום דלצמוחי פרי עביד

Now, in the work of the vineyard one must prune, that is, cut away the thorns that destroy the vineyard; and this, too, is part of the work of sowing and planting, for one who prunes is liable on account of planting, because he does it to make fruit grow.

כך הוא ע"ד משל לימוד התלמוד שהוא בירור ההלכה שמברר איך הי' [היה] הסלקא דעתך בגמרא.

So it is, by way of analogy, with the study of Talmud, which is the clarification of the halachah: it clarifies what the initial supposition (salka da'atach) in the Gemara was,

וכל הקושיות הנופלים לפי הסלקא דעתך שבגמ' [שבגמרא] או אפילו הסלקא דעתך דמקשן וקושייתו בכדי לברר הלכה ברורה

and all the difficulties that arise according to the initial supposition in the Gemara, or even the questioner's initial supposition and his difficulty: [all of it is] in order to clarify a clear halachah.

לכן נמשלו דברי התלמוד ליין המשמח מחמת בירור ההלכה. משא"כ המשנה נק' בשם לחם וכתוב לחם לבב אנוש יסעד.

Therefore the words of the Talmud are compared to wine that gladdens, because of the clarification of the halachah. Whereas the Mishnah is called by the name "bread," and it is written, "bread that sustains the heart of man."

26 והנה כתיב ויין ישמח לבב אנוש. וכתוב גבי יין המשמח אלהים ואנשים אלא אית יין ואית יין כו'

Now, it is written, "And wine that gladdens the heart of man," and it is written regarding wine, "which gladdens G-d and men." But there is wine and there is wine, etc.

כי כאשר מבין התלמוד כמו שהוא לבוש בלבושים גשמיים ואינו יכול להפשיטו מלבושים שלו להיות תורת אלהיו בקרבו השכלות אלהות ממש נקי יין המשמח לבב אנוש.

For when he understands the Talmud as it is clothed in physical garments, and he cannot strip it of its garments, so that the Torah of his G-d be within him as actual G-dly understanding, it is called “wine that gladdens the heart of man.”

אבל כשמתענג על ה' בהשכלתו ברוחניות התורה ה שגת אלקות נקי יין המשמח אלהים בשמחת אלהים וחדות ה'.

But when he delights in G-d through his understanding of the spirituality of the Torah, the apprehension of G-dliness, it is called “wine that gladdens G-d,” with the joy of Elokim and the gladness of Havayah.

והנה כתיב כי כרם ה' צבאות בית ישראל (ועי' זוהר ח"א [חלק א'] ע' [עייין] צ"ו) וצריך כל אחד ואחד לעבוד בנפשו עבודת הכרם

Now, it is written, “For the vineyard of Havayah Tzevaos is the house of Israel” (and see the Zohar, Part I, folio 96), and each and every one must do the work of the vineyard in his own soul:

לקצוץ הקוצים דהיינו המדות נפשיות שבאדם הבאות מנפשו החיונית דהיינו קנאה ושנאה ותאוה ודומיהן בכדי לברר הטוב

to cut away the thorns, that is, the emotive attributes (middos) of the soul in a person that come from his vital soul, namely envy, hatred, desire and the like, in order to refine out the good.

ואז אחר הבירור שבת שבתון יהיה לארץ שבת לה' שהם ג' מיני שבתות נגד שלשה מיני עולמות בריאה יצירה עשייה שנתברר מהם הטוב לה' וד"ל [ודי למבין]:

And then, after the refinement, “there shall be a Shabbos of complete rest for the land, a Shabbos to Havayah”: these are three kinds of Shabbos, corresponding to the three kinds of worlds, Beriah, Yetzirah and Asiyah, from which the good has been refined for G-d. And this suffices for one who understands.

את שבתתי תשמרו ומקדשי תיראו וגו'

“My Shabbosos you shall keep, and My Sanctuary you shall
revere”

1 את שבתתי תשמרו ומקדשי תיראו וגו'. הנה פ"י שבתתי הם שתי שבתות, שארז"ל [שאמרו רבותינו זכרונם

לברכה] (שבת קי"ח ב')

“My Shabbosos you shall keep, and My Sanctuary you shall revere,” etc. Now, the meaning of “My Shabbosos” is two Shabbosos, as our Sages, of blessed memory, said (Shabbos 118b):

אמר ר' [רבין] יוחנן משום ר' [רבין] שמעון בן יוחאי אלמלי משמריין ישראל שתי שבתות כהלכתן מיד
נגאליין,

Rabbi Yochanan said in the name of Rabbi Shimon ben Yochai: “Were Israel to keep two Shabbosos in accordance with their laws, they would be redeemed immediately.”

והיינו ב' בחי' שבת שיש בכל שבת וכמ"ש עלת שבת בשבתו (ועמ"ש במ"א ע"פ והיה מדי חדש בחדשו
גבי מדי שבת בשבתו)

That is, the two levels of Shabbos that are in every Shabbos, as it is written, “the burnt-offering of Shabbos on its Shabbos” (and see what is written elsewhere on the verse “And it shall be, every New Moon on its New Moon,” regarding “and every Shabbos on its Shabbos”).

והיינו כמ"ש בזהר בראשית דף ה' ע"ב שיש שבת תתאה ושבת עילאה בכל שבת וע"ז נאמר את שבתתי
תשמרו.

And this is as stated in the Zohar, Bereishis, folio 5b, that there is a lower Shabbos (Shabbos tata'ah) and a higher Shabbos (Shabbos ila'ah) in every Shabbos, and of this it is said, “My Shabbosos you shall keep.”

וזהו שכירושלמי (פ"ק [פרק קמא] דתענית סוף ה"א) אמרו אלו היו ישראל משמרין שבת א' כתיקונה מיד הי' [היה] בן דוד בא.

And this is [the meaning of] what they said in the Jerusalem Talmud (the first chapter of Taanis, end of halachah 1): "If Israel would keep one Shabbos as it ought to be kept, the son of David would come immediately."

דאינו סותר למאמר אלמלי משמרין ישראל שתי שבתות כי פי' שתי שבתות היינו ג"כ שבת אחת ע"ד הנוכח.

This does not contradict the saying "Were Israel to keep two Shabbosos," for the meaning of "two Shabbosos" is also one Shabbos, in the manner mentioned.

2 ולהבין זה צ"ל ענין שבת. כי הנה נודע דשבת הוא בחי' עליות העולמות, והתומע"ט [והתורה ומצות ומעשים טובים] של כל ימי החול מתעלים למעלה בשבת,

To understand this, we need to [explain] the concept of Shabbos. Now, it is known that Shabbos is the level of the ascent of the worlds, and the Torah, mitzvos and good deeds of all the weekdays rise upward on Shabbos.

ואמנם לא שמתכללים בשבת ממש כי א"א למהות העבודה שבחול שתוכלל בשבת, אלא שיש בכל יום הארת שבת, וכמ"ש זכור את יום השבת, והוא התפלה שבה נכללים ועולים התומע"ט [התורה ומצות ומעשים טובים] של כל היום,

Yet it is not that they are included in Shabbos itself, for it is impossible for the very nature of the weekday service to be included in Shabbos. Rather, on every day there is a glimmer of Shabbos, as it is written, "Remember the Shabbos day": this is prayer, in which the Torah, mitzvos and good deeds of the whole day are included and rise.

כי התפלה נק' עולת תמיד ע"ש [על שם] עליות העולמות שעולים למעלה מעלה בזמן התפלה (ע' [עיינ'] בזהר פ' פנחס דרמ"ז ע"ב ופ' פקודי דר"ס סע"ב [סוף עמוד ב]),

For prayer is called "the continual burnt-offering" (olas tamid) on account of the ascent of the worlds, which rise higher and higher at the time of prayer (see the Zohar, Parshas Pinchas, folio 247b, and Parshas Pekudei, folio 260, end of side b),

כמו שהשבת נק' עולת שבת ע"ש [על שם] עליות העולמות שבשבת, ואח"כ התפללות של כל ימי החול עם כל התומע"ט [התורה ומצוות ומעשים טובים] שנכללו בהן נכללים בשבת ממש.

just as Shabbos is called "the burnt-offering of Shabbos" (olas Shabbos) on account of the ascent of the worlds on Shabbos. And afterwards the prayers of all the weekdays, with all the Torah, mitzvos and good deeds that were included in them, are included in Shabbos itself.

וצ"ל ענין עליות אלו מהו דהא מלא כל הארץ כבודו, וכתוב כי ה' הוא האלקים בשמים ממעל ועל הארץ מתחת, וכמ"ש בזהר דלית אתר פנוי מינ'.

Now we need to understand what these ascents are, since "the whole earth is full of His glory," and it is written, "that Havayah, He is G-d in the heavens above and on the earth below," and as stated in the Zohar, that "there is no place empty of Him"

(וכמ"ש ג"כ במדרש רבה פ' שמות פ' ב' למה מתוך הסנה ללמדך שאין מקום פנוי בלא שכינה אפילו סנה).

(as is also stated in Midrash Rabbah, Parshas Shemos, section 2: "Why from within the thornbush? To teach you that there is no place empty of the Shechinah, not even a thornbush").

וא"כ מהו לי [לשון] עליות העולמות וכן בפסוק נאמר עלת שבת דמשמע שעולים למעלה דוקא. ויובן בהקדים ענין ירידת הנשמות בגוף בעוה"ז שהיא ירידה צורך עליה.

If so, what is the meaning of the term "the ascent of the worlds"? And likewise the verse says "the burnt-offering (olas) of Shabbos," which implies that they specifically rise upward. This will be understood by first introducing the subject of the souls' descent into a body in this world, which is a descent for the sake of an ascent.

והנה ידוע דגם קודם ירידתן הם גבוהים מאד במדרגה, כמאמר ישראל עלו במחשבה, משא"כ אפילו במלאכים דכתיב וברוח פיו כל צבאם, וכמו שעד"מ באדם האותיות והדיבורים שמדבר הם כלא חשיב לגבי כללות נפש המדברת

Now, it is known that even before their descent they are very lofty in rank, as it is said, "Israel arose in [G-d's] thought," which is not so even with the angels, of whom it is written, "and by the breath of His mouth all their host." By way of analogy: in a person, the letters and words he speaks are as nothing compared with the speaking soul as a whole,

ולא נעשה שינוי וגרעון בה מחמת הדבורים ויכולה היא לדבר דיבורים אין קץ, כך כל העולמות והמלאכים והחיות שבהם הוא רק הארה וכלא חשיב אצלו ית' ואין תופס מקום נגדו כו'.

and no change or diminution occurs in it because of the words, and it can speak words without end. So too, all the worlds, and the angels and the life-force within them, are only a glimmer, and are as nothing before Him, may He be blessed, and occupy no place relative to Him, etc.

3 ואמנם נש"י [נשמות ישראל] עלו במחשבה, ואע"ג [ואף על גב] דגם המחשבה היא כלא חשיב אצלו ית', וכמו למשל מחשבות האדם שנמשכים מנפשו ונשמתו שאין תופסים מקום כלל

The souls of Israel, however, arose in thought. And although thought too is as nothing before Him, may He be blessed, just as, for example, a person's thoughts, which are drawn from his nefesh and his neshamah, occupy no place at all,

ולא שינוי ולא גרעון בנפשו מחמת המחשבות ויכולה היא לחשוב מחשבות אין קץ, וכך עד"מ למעלה המחשבה א' היא כלא חשיב כו' וכמ"ש אני הו"י לא שניתי כו'

and there is no change and no diminution in his soul because of the thoughts, and it can think thoughts without end; so too, by way of analogy, above, a single thought is as nothing, etc., as it is written, "I, Havayah, have not changed," etc.

מ"מ המחשבה היא למעלה מן הדבור שהדבור נק' לבוש החיצון, nevertheless thought is higher than speech. For speech is called the outer garment,

כמו עד"מ בגשמיות לבוש שאינו לובשו תמיד רק לפעמים דהיינו כשהולך לחוץ, like, by way of analogy, a physical garment that one does not wear always, only at times, that is, when one goes outside.

כך הוא הדבור שהרי לא תמיד הוא מדבר אלא כשצריך לגלות לזולתו ויש מעצור לרוחו שלא לדבר, משא"כ המחשבה היא לבוש הפנימי שלובשו תמיד גם כשהוא בפ"ע [בפני עצמו] שא"א להיות בלא מחשבה, ולכן לא תנוח המחשבה לעולם.

So it is with speech, for one does not speak all the time, but only when one needs to reveal [something] to another, and one can hold one's spirit back from speaking. Thought, by contrast, is the inner garment, which one wears always, even when one is by oneself, for it is impossible to be without thought; therefore thought never rests.

והיא ג"כ נצחית כמו שהנפש עצמה נצחית (ועמ"ש בד"ה אני ישנה גבי רעיתי ובד"ה ראיתי והנה מנורת זהב) ולכן העולמות והנבראים שהתהוותן מבחי' דבור נתחדשו ונתהוו כשי"ב [בששת ימי בראשית] שאז היה עת לדבר.

It is also eternal, just as the soul itself is eternal (and see what is written in the discourse beginning "I am asleep," on the words "my love," and in the discourse beginning "I have seen, and behold, a menorah of gold"). Therefore the worlds and the created beings, whose coming into being is from the level of speech, were newly brought into being in the six days of Creation, for then it was a time to speak.

וגם יחזרו לאין ואפס אחר הזמן משך עמידת העולם שית אלפי שני דהוי עלמא כו'

And they will also return to nothingness and naught after the time of the world's duration, the "six thousand years that the world exists," etc.

(ובמדרש רבה סדר נח פי' ל"ד מבואר רא"י [ראיה] מהתורה שיש גבול לעמידת העולם מדכתיב כל ימי הארץ), והיינו לפי שהתהוותם הוא מבחי' הדיבור אשר יש עת לחשות כמו שיש עת לדבר.

(In Midrash Rabbah, the order of Noach, section 34, a proof is brought from the Torah that there is a limit to the world's duration, from the verse "all the days of the earth.") That is because their coming into being is from the level of speech, for which there is a time to be silent just as there is a time to speak.

משא"כ הנשמות לפי שעלו במחשבה היו גם קודם שי"ב [ששת ימי בראשית]

The souls, however, because they arose in thought, existed even before the six days of Creation,

וכמאמר רז"ל [רבותינו זכרונם לברכה] בבראשית רבה פי' ח' ע"פ עם המלך כמלאכתו ישבו שם (בד"ה א' סי' ד') עם מלך מלכי המלכים הקב"ה ישבו נפשות של צדיקים שבהן נמלך הקב"ה וברא את העולם.

as our Sages, of blessed memory, said in Bereishis Rabbah, section 8, on the verse "There they dwelt with the king in his work" (I Chronicles, chapter 4): "With the King of the kings of kings, the Holy One, blessed be He, sat the souls of the righteous, with whom the Holy One, blessed be He, took counsel and created the world."

וגם לכן הם נצחיים כי המחשבה היא ג"כ תמידית והשכל והמחשבה הם תרין רעין דלא מתפרשין וכהדין קמצא דלכושא מיני' וביה.

For this reason too they are eternal, for thought is also constant, and intellect and thought are "two companions that never part," and like "the locust whose garment is of itself and within it."

אך הנשמות הם מחולקים במעלה ומדרגה זה מזה כי יש ס"ר נשמות שרשיים. (וכל שרש מתחלק לענפים וענפים לניצוצות אין קץ כו') כנגד ס"ר אותיות שבתורה

But the souls are differentiated from one another in standing and rank, for there are six hundred thousand root souls (and each root divides into branches, and the branches into sparks without end, etc.), corresponding to the six hundred thousand letters of the Torah.

אף שבתורה אין נמצא ס"ר אותיות היינו מפני אותיות המשך שהם אותיות אהו"י שבכלל הנקודות שאינן בכתב אבל ישנן במחשבה שהקמץ הוא א' והחירק י' כו'.

And although in the Torah there are not six hundred thousand letters to be found, that is because of the letters of extension, the letters alef, hei, vav and yud, which are included in the vowel points: they are not in the writing, but they are present in thought, for the kamatz is an alef and the chirik a yud, etc.

(וכדפרש"י [וכדפירש רש"י / וכדפירוש רש"י] ספ"ו דכתובות גבי ינחם כתיב כאילו כתיב ינאחם), אך איזו מהנקודות הם אינו ידוע כו'.

(as Rashi explains at the end of the sixth chapter of Kesubos, regarding ינחם, that it is written as if it were written ינאחם). But which of the vowel points they are is not known, etc.

וא"כ יפלא למה ירדו הנשמות כ"כ [כל כך] למטה וכנודע בפ"י מה שאנו אומרים בכל יום המתנשא מימות עולם כו' ברחמיך הרבים רחם עלינו,

If so, it is a wonder why the souls descended so far down, as is known from the explanation of what we say every day: "Who is exalted from the days of the world," etc., "in Your abundant mercy, have mercy on us."

שרחמנות גדולה היא על הנשמות שירדו מאיגרא רמה היינו מחשבתו ית' המתנשא מימות עולם. למטה מאד כעוה"ז כגוף ונפש הבהמית. אך הענין נודע דירידה זו צורך עלייה היא:

For there is great pity on the souls, which descended "from a lofty roof," namely His thought, may He be blessed, which is "exalted from the days of the world," very far down into this world, into a body and an animal soul. But the matter is known: this descent is for the sake of an ascent.

4 קיצור (ענין אלמלי שמרו ישראל שתי שבתות. ענין עולת תמיד ועולת שבת. מהו פי' עלייה ויובן בהקדים ענין ירידת הנשמה לגוף שהיא ג"כ צורך עלייה):

Summary. (The meaning of "Were Israel to keep two Shabbosos." The meaning of the continual burnt-offering and the burnt-offering of Shabbos. What "ascent" means; this will be understood by first introducing the subject of the soul's descent into the body, which is also for the sake of an ascent.)

5 ב וענין העלייה יובן ע"פ מאמר בורא קדושים ישתבח שמך לעד, כי הנשמות נק' קדושים

2. The matter of the ascent will be understood through the words "Creator of holy ones, may Your Name be praised forever." For the souls are called "holy ones,"

וכמו שאומרים בשמו"ע [בשמונה עשרה] וקדושים בכל יום יהללוך סלה דקאי על הנשמות, שמתחלה אומרים סדר קדושה של המלאכים איך שאומרים קדוש וברוך וימלך, ואח"כ אומרים עוד וקדושים בכל יום על הנשמות.

as we say in the Shemoneh Esreh, "and holy ones praise You every day, selah," which refers to the souls. First we say the order of the Kedushah of the angels, how they say "Holy," and "Blessed," and "He shall reign"; and afterwards we say further, "and holy ones every day," about the souls.

6 ואומרים כסדר מלמטה למעלה תחלה קדושת המלאכים שהמלאכים יש להם גוף, וכמ"ש בדניאל ס"י וגיותו כתרשיש

We say them in order, from below upward: first the Kedushah of the angels, for the angels have a body, as it is written in Daniel, chapter 10, "and his body was like beryl,"

וכתיב עושה מלאכיו רוחות משרתיו אש לוהט, ולכן המלאכים תופסים מקום שיש מלאך גדול מהלך ת"ק שנה ויש מלאך בשליש עולם כו',

and it is written, "He makes His angels winds, His ministers a flaming fire." Therefore the angels occupy space: there is a great angel the size of a journey of five hundred years, and there is an angel that is a third of the world, etc.

והיינו הגוף שלהם גדול כ"כ [כל כך] שהוא בבחי' מקום ומאחר שהם בבחי' מקום הרי הם ג"כ בבחי' זמן שהמקום והזמן שניהם הם נבראים בבחי' א',

That is, their body is so large that it is in the category of space; and since they are in the category of space, they are also in the category of time, for space and time were both created as one.

ולכן יש להן עת קבוע לומר שירה, משא"כ הנשמות אין להם בחי' זמן ומקום לפי שהם בבחי' קדושים, קדש היינו מובדל שהנשמה כמו שהיא למעלה הם מובדלים מבחי' גוף לגמרי ואינן בבחי' מקום,

Therefore they have a fixed time to say song. The souls, however, have no aspect of time and space, because they are at the level of "holy ones": kadosh means separate, for the souls, as they are above, are entirely separate from anything bodily and are not in the category of space,

ולכן אינן ג"כ בבחי' זמן, וע"כ שירה שלהם הוא בכל יום תמיד וזהו וקדושים בכל יום יהללוך וגם סלה בלי הפסק.

and therefore they are also not in the category of time. Hence their song is every day, constantly; and this is "and holy ones praise You every day," and also "selah," without interruption.

כמאמר ילכו מחיל אל חיל וכל הילוך ועליי [ועלייה] הוא ע"י שיר דוקא. (וכמ"ש מזה בד"ה מזמור שיר חנוכת הבית).

As it is said, "They go from strength to strength," and every going and ascent is specifically through song (as is explained on this in the discourse beginning "A psalm, a song of the dedication of the House").

וגם כי הנה וקדושים לי [לשון] רבים שיש בחי' קדושים רבים גבוה מעל גבוה עד רום המעלות, וזהו יהללוך סלה.

Moreover, "holy ones" is in the plural, for there are many levels of holy ones, "one high above another," up to the loftiest heights; and this is "praise You, selah."

כי הנה ההילול הוא מחמת ההשגה והתענוג באלקותו ית', וזהו הג"ע [הגן עדן] שהוא תענוג הנשמות בהשגתם מזיו השכינה ע"ד שארז"ל [שאמרו רבותינו זכרונם לברכה] מוטב דלידייניה וליתי [וליתיה] לעלמא דאתי שכדאי כל יסורי גיהנם אף גם בשביל תענוג ג"ע [גן עדן] התחתון,

For praise comes from the apprehension of His G-dliness, may He be blessed, and the delight in it; and this is Gan Eden, the souls' delight in their apprehension of the radiance of the Shechinah. This is along the lines of what our Sages, of blessed memory, said: "Better that he be judged and come to the World to Come," for all the sufferings of Gehinnom are worthwhile even just for the delight of the lower Gan Eden.

ועד"ז יש ריבוי מדרגות בעילוי אחר עילוי, הגם שבספרים לא נזכר רק ב' מדרגות דרך כלל ג"ע [גן עדן] העליון וג"ע [וגן עדן] התחתון, היינו שלא נתגלו אלינו.

And in this way there are many levels, one exaltation after another, even though in the books only two levels are mentioned, in general terms: the higher Gan Eden and the lower Gan Eden; that is, [the others] have not been revealed to us.

7 וזהו יהללך סלה בלי הפסק, ומ"מ נאמר עליהם בורא קדושים ישתבח שמך

And this is "praise You, selah," without interruption. Nevertheless, it is said of them, "Creator of holy ones, may Your Name be praised."

היינו שעם כל השבח הזה של בחי' הנשמות וכל בחי' הקדושים עד רום המעלות אינן מקבלים ומשיגים אלא מבחי' שמו ית' בלבד שבבחי' זו הם מהללים סלה, וכמארז"ל [וכמאמר רבותינו זכרונם לברכה] נהנים מזיו השכינה.

That is, with all this praise of the souls and of all the levels of holy ones up to the loftiest heights, they receive and apprehend only from the level of His Name, may He be blessed, alone, and it is at this level that they praise, selah, as our Sages, of blessed memory, said, "they delight in the radiance of the Shechinah."

8 ובוהר נקי בלשון אור וכמ"ש בע"ח [בעץ חיים] אור אין סוף, פי' עד"מ אור השמש המאיר לארץ ולדרים שהוא זיו והארה ממנו ונחשב לאין ואפס לגבי עצם השמש שהוא מקור האור והזיו.

In the Zohar it is called by the term "light," and as Etz Chaim says, "the Infinite Light (Or Ein Sof)." The meaning is, by way of analogy, like the light of the sun that shines on the earth and on those who dwell [on it], which is a radiance and glimmer from it, and is reckoned as nothing and naught compared with the body of the sun itself, which is the source of the light and the radiance;

עד שאין שום שינוי בעצם השמש אם מאיר אורו על הארץ או אם יחשיכו העבים או שיסתירו חלוני הבית ולא יומשך שם האור

so much so that there is no change at all in the body of the sun, whether its light shines on the earth, or clouds darken [it], or the windows of a house are shut and the light is not drawn in there:

אין מכ"ז [מכל זה] שום שינוי כלל במאור השמש. כך פי' אור א"ס הוא רק בחי' הארה המתפשט ונמשך ממנו ית'.

none of this makes any change at all in the sun, the luminary. So too, the meaning of "the Infinite Light" is only a glimmer that spreads forth and is drawn from Him, may He be blessed.

9 והנה הארה מבחי' זו ע"י צמצומים רבים נמשך להיות מושג לקדושים הנ"ל. וזהו פי' ישתבח שמך.

Now, a glimmer of this level, through many contractions (tzimtzumim), is drawn down so as to be apprehended by the holy ones mentioned above. And this is the meaning of "may Your Name be praised."

כי הנה בחי' זו שנק' בלשון הזהר אור נק' ג"כ שם. כמ"ש בפרקי דר"א [דרכי אליעזר] פ"ג [פרק ג'] עד שלא נברא העולם היה הקב"ה ושמו הגדול בלבד

For this level, which in the language of the Zohar is called "light," is also called "Name," as is written in Pirkei deRabbi Eliezer, chapter 3: "Before the world was created, there were the Holy One, blessed be He, and His great Name alone."

והכל הולך אל מקום אחד וכוונה אחת, להבין ענין חיות אלקות המחיה את כל העולמות איך שאינו נוגע כלל לעצמיות רק שכל מדרש מדבר בלשון אחר ומשל אחר, וכמ"ש וידבר שלשת אלפים משל

And all go to one place and one intent: to understand the matter of the G-dly life-force that gives life to all the worlds, how it does not touch the essence at all; except that each Midrash speaks in a different idiom and with a different analogy, as it is written, "And he spoke three thousand parables."

וכן בלשון מקרא הוא נק' ג"כ בלשון שם, דכמו השם אשר יקראו לו עד"מ אברהם הרי אין ערוך השם לגבי עצמותו ומהותו של האדם ואינו נוגע לו כלל

And so in the language of Scripture too it is called by the term "Name." For just as with the name by which one is called, for example Avraham: the name bears no comparison to the person's essence and being, and does not touch him at all,

שבפ"ע [שבפני עצמו] א"צ [אין צריך / אינו צריך] להשם, ועכ"ז [ועם כל זה] מתלבש החיות באותיות השם וכמ"ש גבי אדה"ר [אדם הראשון] ויבא אל האדם לראות מה יקרא לו וכל אשר יקרא לו האדם נפש חיה הוא שמו (בראשית ב' י"ט),

for by himself he has no need of the name; and nevertheless the life-force is clothed in the letters of the name, as it is written concerning Adam, the first man, "And He brought [it] to the man to see what he would call it, and whatever the man would call it, a living soul, that is its name" (Genesis 2:19).

הרי יש שייכות ממש להשם אל עצם הדבר ואינו הסכמה בעלמא (ועיין ברבות בראשית פרשה י"ז מזה עד אני ה' הוא שמי שקרא לי אדה"ר [אדם הראשון])

Thus the name has a real connection to the thing itself and is not a mere convention (and see on this in [Midrash] Rabbah, Bereishis, section 17, up to "I am Havayah, that is My Name': that is My Name that Adam, the first man, called Me").

והיינו שהוא ע"ד מ"ש בסש"ב [בספר של בינונים] שער היחוד והאמונה ספ"א [סוף פרק א'] וזה שמו אשר יקראו לו בלה"ק [בלשון הקודש] הוא כלי לחיות המצומצם באותיות שם זה שנשתלשל מעשרה מאמרות כו' ע"ש.

That is, it is along the lines of what is written in Sefer Shel Beinonim, Shaar HaYichud VehaEmunah, end of chapter 1: "And its name, by which it is called in the Holy Tongue, is a vessel for the life-force contracted into the letters of that name, which has descended from the Ten Utterances," etc.; see there.

ועד"ז בשם האדם הנה הנשמה עצמה קודם בואה בגוף אינה נקראת בשם כלל כמ"ש בפי' בלק ע"פ מי מנה ובפי' ולאדם לא מצא עזר כו', והוא מהרמב"ן [מהרבי משה בן נחמן] שם

And similarly with a person's name: the soul itself, before it comes into the body, is not called by a name at all, as is explained in Parshas Balak on the verse "Who has counted," and in the explanation of "But for Adam there was not found a helper," etc.; and this is from the Ramban there.

נמצא השם אינו לבחי' הנשמה עצמה והרי גם לגוף עצמו אין השם מועיל, אך השם מקשר הנשמה בגוף והחיות הנמשך מהנשמה ומחיה הגוף הוא נשרש בהשם.

It follows that the name is not for the soul itself; and for the body itself, too, the name is of no use. Rather, the name binds the soul to the body, and the life-force that is drawn from the soul and gives life to the body is rooted in the name.

דהיינו ראובן חיות שלו באותיות ריש אלף כי הוא מבחי' ראייה, וכמ"ש ברבות פ' שמות ראובן שנאמר
ראה ראיתי כו'

That is, Reuven: his life-force is in the letters reish and alef, because he is from the level of sight (re'iyah), as is written in [Midrash] Rabbah, Parshas Shemos: "Reuven, as it is said, 'I have surely seen,'" etc.;

וע"ש מענין שמות, ועמ"ש בד"ה יהודה אתה כו', ולאה מחמת שראתה המעשה ראו מה בין בני כו'
ידעה ששרש נשמתו באותיות שמו ראובן.

and see there on the subject of names, and see what is written in the discourse beginning "Yehudah, you," etc. And Leah, because she saw the deed, "See what is the difference between my son," etc., knew that the root of his soul was in the letters of his name, Reuven.

דהנה כל דבר הגדול הצריך לצמצם א"ע [את עצמו] להחיות שלמטה ממנו הוא רק בבחינת שמו

For anything great that must contract itself in order to give life to what is below it does so only through the level of its name.

שלעצמו א"צ [אין צריך / אינו צריך] שום שם רק בכדי להתגלות לאחרים צריך שם, והנה כשמתגלה
לאחרים אינו מתגלה לו בעצמיות שכלו רק שמו כו'.

For itself it needs no name at all; only in order to be revealed to others does it need a name. And when it is revealed to others, what is revealed to [the other] is not the essence of its intellect but only its name, etc.

10 והנה נראה שאותיות השם הם חומריים ואינם כלום רק שבו יש חיות מעט שמחיה את הגוף.

Now, one sees that the letters of a name are physical and amount to nothing, except that there is in it a little life-force that gives life to the body.

דהיינו כנודע שהאור והחיות המתפשט מהנשמה בהגוף דהיינו החיות המתפשט בכל רמ"ח איברי
הגוף אין זה מהות ועצמות הנשמה ממש אלא רק בחי' גילוי והארה ממנו, וכמ"ש בסש"ב [בספר של
בינונים] פנ"א

That is, as is known, the light and life-force that spreads from the soul into the body, that is, the life-force that spreads through all 248 limbs of the body, is not the actual being and essence of the soul, but only a revelation and glimmer from it, as is written in Sefer Shel Beinonim, chapter 51.

והמשכת הארה זו נשרש באותיות השם.

And the drawing down of this glimmer is rooted in the letters of the name.

לכן השם שייך דוקא בהתלבשות הנשמה בגוף שאז נמשך הארה מהנשמה להתפשט בגוף וזהו ע"י בחי' השם,

Therefore a name applies specifically when the soul is clothed in the body, for then a glimmer is drawn from the soul to spread through the body, and this is through the name.

משא"כ קודם ירידתה בגוף היה הארה זו כלולה במהותה ועצמותה בבחי' ביטול ממש ע"כ אין נקראת בשם כי השם הוא רק בחי' הארה כו' משא"כ מהותה ועצמותה כו'.

Before its descent into the body, however, this glimmer was included in its being and essence in a state of complete self-nullification (bittul); therefore it is not called by a name, for the name is only a glimmer, etc., which is not so with its being and essence, etc.

נמצא מובן ג"כ דענין השם הוא ג"כ עד"מ דבחי' הארה כו' מה שאינו נוגע לעצ מיות כלל.

It is thus also understood that the matter of the name, too, is an analogy for a glimmer, etc., something that does not touch the essence at all.

שכשהנשמה למעלה א"צ [אין צריך / אינו צריך] לשם רק כשהיא ממלאה את הגוף שהוא בחי' הארה המתפשט ממנה הוא ע"י השם.

For when the soul is above it needs no name; only when it fills the body, which is [through] the glimmer that spreads from it, is it through the name.

11 וכך יובן למעלה מה שהוא ית' מחיה ומהוה העולמות עליונים ותחתונים הוא רק בבחי' שמו ולא בעצמותו ממש כי העצמות לא היו יכולים לסבול.

And so it will be understood above: that He, may He be blessed, gives life to and brings into being the higher and lower worlds is only through the level of His Name, and not through His actual essence, for they could not bear the essence.

וגם בבחי' שמו כתיב כי נשגב שמו לבדו. דהיינו ששמו ג"כ אינו בגדר מהוה ומחיה כלל אלא הוא לבדו.

And even of the level of His Name it is written, "for His Name is exalted, alone": that is, His Name too is not within the bounds of bringing into being and giving life at all, but is alone.

12 ונשגב מורה על הפלגה יתירה שהוא מופלג הרבה מעולמות הנאצלים כו' רק כי הודו על ארץ ושמים פ"י שנמשך הוד וזיו משמו לחיות ארץ ושמים כו',

And “exalted” indicates an exceeding remoteness: that it is far removed from the emanated worlds, etc.; only “His splendor is over earth and heavens,” meaning that a splendor and radiance is drawn from His Name to give life to earth and heavens, etc.

וזהו ושמך קדוש כו' שגם בחי' שמך הוא קדוש ומובדל. ומה שנמשך בבחי' ממכ"ע [ממלא כל עלמין] כמו שהנשמה ממלא את הגוף. זהו רק הארה דהארה כו'.

And this is [the meaning of] “and Your Name is holy,” etc.: even the level of “Your Name” is holy and separate. And what is drawn down as the light that fills all worlds (memalei kol almin), as the soul fills the body, is only a glimmer of a glimmer, etc.

וזהו לכו חזו מפעלות ה' אשר שם שמות בארץ בתהלים (ס"י מ"ו ט') וארז"ל [ואמרו רבותינו זכרונם לברכה] פ"ק [פרק קמא] דברכות (ד"ז ע"ב) אל תקרי שמות אלא שמות.

And this is [the meaning of] “Come, behold the works of Havayah, Who has wrought desolations (shamos) in the earth,” in Psalms (46:9); and our Sages, of blessed memory, said in the first chapter of Berachos (folio 7b): “Do not read shamos (desolations) but shemos (names).”

כי הנה יש כמה שמות לו ית' והיינו מחמת שהעולמות לא יכלו לסבול ולהבין האור והחיות הנמשך ומתפשט משמו הגדול ב"ה רק ע"י אמצעות כמה מיני מדרגות

For He, may He be blessed, has several Names. This is because the worlds could not bear and comprehend the light and life-force drawn and spreading from His great Name, blessed be He, except through the mediation of several kinds of levels;

וכל מדרגה הגבוהה המחיה את שלמטה ממנו הוא רק בבחי' שם וכולם ממנו יתברך

and each higher level that gives life to the one below it does so only at the level of a name, and all of them are from Him, may He be blessed

(והוא ע"ד מ"ש באג"ה [באגרת הקודש] איהו וחיוהי ענין הקו והארת הקו והארה דהארה. והארה דהארה דהארה כו'),

(this is along the lines of what is written in Iggeres HaKodesh on “He and His life-forces” (ihu vechayohi): the matter of the kav, the glimmer of the kav, and a glimmer of a glimmer, and a glimmer of a glimmer of a glimmer, etc.);

ולכן יש כמה שינויים בעולמות (וע' בפרדס שער השמות פרק א' שיש שני שמות שאותיותיהם שווים ועכ"ז [ועם כל זה] א' מורה למעלה מעלה בבחי' ומדרגה יותר גבוהה כו' ע"ש הטעם).

and therefore there are many differences among the worlds. (And see the Pardes, Shaar HaShemos, chapter 1, that there are two Names whose letters are the same, and nevertheless one indicates a far higher level and rank, etc.; see there for the reason.)

ומזה יובן ג"כ עדי"ז מה שיש למטה ב' בנ"א [בני אדם] ששמותיהן שוין ואעפ"כ [ואף על פי כן] אינן שוין במעלתן, והנה השם אינו כלום כנגד העצמיות וכאפס נחשב כו'.

From this one will also understand, in the same way, why below there are two people whose names are the same and who nevertheless are not equal in standing.) Now, the name is nothing compared with the essence and is reckoned as naught, etc.

וזהו לכו חזו מפעלות הוי' היא הפליאה הגדולה שהוא א"ס ב"ה המהוה כל העולמות תמיד מאין ליש בדבורו.

And this is [the meaning of] "Come, behold the works of Havayah": it is the great wonder that He, the Infinite One (Ein Sof), blessed be He, constantly brings all the worlds into being from nothing to something through His speech.

אשר שם שמות בארץ לשון שממה שבאמת אפילו כל העולמות מריש כל דרגין כו' הוא רק שממה נגד עצמותו ית' וכמ"ש במ"א ע"פ במדבר סיני

"Who has wrought shamos in the earth" is a term of desolation: in truth even all the worlds, from the head of all levels, etc., are only a desolation compared with His essence, may He be blessed, as is explained elsewhere on the verse "In the wilderness of Sinai,"

והיינו לפי שחיותם הוא רק מבחי' שמות כי ביה הוי' צור עולמים ביו"ד נברא העוה"ב כו' (ועמ"ש מזה ע"פ ובבואה לפני המלך כו'. וע' זח"א ר"פ נח ד"ס ע"א).

and that is because their life-force is only from the level of shemos (names), for "with Yah, Havayah is the Former of worlds": with the yud the World to Come was created, etc. (And see what is written on this on the verse "And when she came before the king," etc.; and see the Zohar, Part I, beginning of Parshas Noach, folio 60a.)

וזהו בורא קדושים ישתבח שמך שכל העליות של בחי' וקדושים בכל יום יהללך סלה אינו אלא בבחי' שמך כו' ולכן אמר בורא קדושים שהם בחי' בריאה מאין ליש.

And this is [the meaning of] "Creator of holy ones, may Your Name be praised": all the ascents of the level of "and holy ones praise You every day, selah" are only within the level of "Your Name," etc. Therefore it says "Creator of holy ones," for they are at the level of creation (beriah) from nothing to something.

כי הנה כתיב והחכמה מאין תמצא פי' כי התהוות החכמה שהוא ראשית ההשתלשלות מא"ס ב"ה אינו כמו השתלשלות שמהחכמה למטה שהוא דרך עילה ועלול

For it is written, "And Chochmah (wisdom) is found from ayin (nothing)." The meaning is that the coming into being of Chochmah, which is the beginning of the chain of descending worlds (hishtalshelus), from the Infinite One, blessed be He, is not like the chain of descent from Chochmah downward, which is by way of cause and effect,

כמשל באדם שיש בו שכל ומדות ומחודומ"ע [ומחשבה דבור ומעשה] שמשתלשלים זה מזה הנה השכל עצמו נמשך ומתלבש בהמחשבה, וכן המחשבה בהדבור וכן השכל ומדות כו'.

as in the analogy of a person, who has intellect, emotive attributes, and thought, speech and action, which descend one from another: the intellect itself is drawn into and clothed in thought, and likewise thought in speech, and likewise intellect and emotive attributes, etc.

13 וזהו הנקי השתלשלות עילה ועלול שהוא בחי' יש מיש. ולא יש מאין. כי העילה עצמה נתפסת ומתלבשת בהעלול.

This is what is called a chain of cause and effect, which is the category of something from something, and not something from nothing, for the cause itself is grasped and clothed in the effect.

וכך הוא ענין השתלשלות עילה ועלול שבאצי' מהחכמה ולמטה כמ"ש בזהר בראשית, וכמ"ש כולם בחכמה עשית.

And so it is with the chain of cause and effect in Atzilus, from Chochmah downward, as is written in the Zohar, Bereishis, and as it is written, "You made them all with Chochmah."

שכל ההתהוות נמשכו מהעלם לגילוי מבחי' חכמה שבתחלה היו כלולים יחד בבחי' חכמה, והוא בחי' המאמר האחד שבו יכול להבראות דהיינו שהוא הכולל לכל ט' מאמרות.

For all that came into being was drawn from concealment to revelation from the level of Chochmah, in which they were at first included together; and this is the level of the "one utterance" with which [the world] "could have been created," that is, the one that includes all nine utterances.

14 וכן הוא למטה ג"כ כשעלה ברצונו לברא העולם במחשבה א' נבראו כל העולמות בדרך כלל והוא מ"ש בראשית ברא ות"י [ותרגום ירושלמי] בחוכמתא ונפרטו אח"כ בט' מאמרות בששת ימים כו'.

And so it is below as well: when it arose in His will to create the world, all the worlds were created in general in one thought. This is [the meaning of] "Bereishis bara," which the Targum Yerushalmi renders "with wisdom"; and afterwards they were differentiated in the nine utterances, over the six days, etc.

אבל התהוות החכמה מא"ס ב"ה הוא יש מאין ממש להיות כי א"ס ב"ה הוא למעלה מעלה אין קץ מבחי' ומדרגת חכמה ולכן כדי שיהיה התהוות בחי' חכמה זהו בריאה יש מאין.

But the coming into being of Chochmah from the Infinite One, blessed be He, is truly something from nothing, since the Infinite One, blessed be He, is infinitely higher than the level and rank of Chochmah; therefore, for Chochmah to come into being is a creation of something from nothing.

(ועמ"ש מזה בד"ה ואתחנן ובפ' וירא בד"ה פתח אליהו כו')

(And see what is written on this in the discourse beginning "Va'eschanan," and in Parshas Vayera, in the discourse beginning "Eliyahu opened," etc.;

וע' בהרמב"ן [בהרבי משה בן נחמן] בפ"י החומש ר"פ בראשית במ"ש ועתה שמע פי' המקרא כו', שכמ"כ [שכמו כן] בגשמיות בהתהוות עוה"ז כללות הבריאה יש מאין הוא נתהווה ע"י מאמר דבראשית כו' אלא שנפרטו אח"כ ע"י ט' מאמרות כנ"ל, וכמ"ש במ"א בסידור ע"פ הקל קול יעקב.

and see the Ramban in his commentary on the Chumash, at the beginning of Parshas Bereishis, where he writes, "Now hear the explanation of the verse," etc., that likewise in physical matters, in the coming into being of this world, creation in general, something from nothing, came into being through the utterance "Bereishis," etc., only that afterwards [things] were differentiated through the nine utterances, as mentioned above; and as is written elsewhere, in the Siddur, on "The voice is the voice of Yaakov."

ועמ"ש מזה ג"כ בד"ה בשעה שהקדימו ישראל נעשי לנשמע גבי ענין בראשית נמי מאמר הוא, והיינו מטעם הנ"ל שכמ"כ [שכמו כן] למעלה באצ"י החכמה מאין תמצא)

And see also what is written on this in the discourse beginning "When Israel put 'we will do' before 'we will hear,'" concerning "'Bereishis' is also an utterance"; and that is for the reason mentioned above, that likewise above, in Atzilus, "Chochmah is found from ayin.")

וזהו בורא קדושים, פ"י שהנשמות שעלו במחשבה שלכן נק' קדושים, שכללותן ומקורן הוא מבחי' חכמה עילאה שנק' קדש, וכמו הבן שהתהוותו הוא מבחי' מוח האב. הנה הם בחי' בריאה יש מאין והיינו מבחי' שמך.

And this is "Creator of holy ones." That is, the souls, which arose in thought and are therefore called "holy ones," for their general and collective expression (klalus) and their source is from the level of supernal Chochmah, which is called "holy," just as a son comes into being from the brain of the father: they are at the level of creation, something from nothing, that is, from the level of "Your Name."

וזהו ישתבח שמך, ולכן ירדו ונתלבשו בגוף שהיא צורך עלייה:

And this is "may Your Name be praised." Therefore they descended and were clothed in a body, which is for the sake of an ascent.

15 קיצור. (כי הנה בורא קדושים שהם הנשמות והיינו וקדושים בכל יום יהללך סלה. עכ"ז [עם כל זה] התהוותם רק מבחינת שמך שהוא ענין הארה בעלמא שנחשב לאין ואפס לגבי עצמותו ית'. כמו שם האדם שאינו ערוך לעצמותו.

Summary. (For "Creator of holy ones" refers to the souls, and this is "and holy ones praise You every day, selah." Even so, their coming into being is only from the level of "Your Name," which is a mere glimmer, reckoned as nothing and naught compared with His essence, may He be blessed, like a person's name, which bears no comparison to his essence.

וזהו אשר שם שמות בארץ וארז"ל [ואמרו רבותינו זכרונם לברכה] אל תקרי שמות אלא שמות. וכמ"כ [וכמו כן] גם החכמה מקור בחי הנשמות מאין תמצא מבחי שנק' אין הוא בחי שמך. משם נתהווה בבחי בריאה יש מאין):

And this is "Who has wrought shamos in the earth," and our Sages, of blessed memory, said, "Do not read shamos but shemos." And likewise Chochmah too, the source of the souls, "is found from ayin," from the level called ayin, which is the level of "Your Name": from there it came into being by way of creation, something from nothing.)

16 ג אך ענין העלייה מהו, וגם להבין דהנה נודע דעיקר קבול השכר הוא בזמן תחיית המתים

3. But what is the ascent? And we must also understand: it is known that the main receiving of reward is at the time of the Resurrection of the Dead,

וכמארז"ל [וכמאמר רבותינו זכרונם לברכה] ודע מתן שכרן של צדיקים לע"ל [לעתיד לבוא],

as our Sages, of blessed memory, said, "And know that the giving of the reward of the righteous is in the Time to Come."

שאם הפי' על הג"ע [הגן עדן] מהו לי' [לשון] לעתיד הלא הג"ע [הגן עדן] ישנו גם עתה לנשמות בצאתם מן הגוף, אלא בודאי קאי על תח"ה [תחיית המתים] לפי שזהו עיקר השכר ועליית הנשמות, וג"ע [וגן עדן] אינו אלא לפי שעה עד התחי"ה [התחייה].

For if the meaning were Gan Eden, why the expression "in the Time to Come"? Gan Eden exists even now, for the souls when they leave the body. Rather, it certainly refers to the Resurrection of the Dead, for that is the main reward and ascent of the souls, while Gan Eden is only for a time, until the Resurrection.

וגם זה צ"ל למה קיבול שכר העיקרי הוא להנשמות כשיהיו בגופים דווקא. אך הענין עפמ"ש [על פי מה שכתוב] בזהר דא"ס ב"ה הוא סוכ"ע וממכ"ע [וממלא כל עלמין].

And this too must be understood: why the main receiving of reward is for the souls specifically when they will be in bodies. But the matter is according to what is written in the Zohar, that the Infinite One (Ein Sof), blessed be He, is the light that encompasses all worlds (sovev kol almin) and the light that fills all worlds (memalei kol almin).

פ"י כי הנה עצמותו ית' אינו בגדר השפעה כלל (ועמ"ש ע"פ אתם נצבים), ולכן פ"י אור א"ס היינו על החיות המאיר ונמשך ממנו ית' להחיות העולמות

That is, His essence, may He be blessed, is not within the bounds of bestowing at all (and see what is written on the verse "You are standing"); therefore "the Infinite Light (Or Ein Sof)" refers to the life-force that shines and is drawn from Him, may He be blessed, to give life to the worlds,

שהוא כמו זיו והארה לבד כמו זיו השמש לגבי השמש, אלא שזהו משל גשמי,

which is like a mere radiance and glimmer, like the radiance of the sun relative to the sun; only that this is a physical analogy.

ופ"י המשל היינו כי לפי שעצמותו ית' הוא מחיה החיים ומכלכל חיים על כן בחי' איזה גילוי ממנו דוגמת זיו והארה לבד הוא מחיה את העולמות ומהוה אותן.

And the meaning of the analogy is that because His essence, may He be blessed, is the Giver of life to the living and the Sustainer of life, therefore some revelation from Him, like a mere radiance and glimmer, gives life to the worlds and brings them into being.

עד"מ מה שהנשמה מחיה את הגוף שהחיות המלוכש ברמ"ח איברי הגוף שהן חיים מן הנשמה כח הראיה בעין וכח השמיעה באוזן כו', אין זה חלק מעצמות הנשמה ממש אלא שהוא בחי' גלוי והארה מהנשמה,

By way of analogy, as the soul gives life to the body: the life-force clothed in the 248 limbs of the body, which live from the soul, the power of sight in the eye and the power of hearing in the ear, etc., is not an actual part of the essence of the soul, but is a revelation and glimmer from the soul.

כי לפי שהיא בעצמה נשמת רוח חיים ע"כ בהתלבשותה בגוף היא מחיה את הגוף וחיות זה שהגוף חי ממנה הוא כמו בחי' הארה ממנה ואין מעצמותה ממש. (וכמ"ש בס"ב [בספר של בינונים] פנ"א),

Because it is itself "a breath of the spirit of life," therefore when it is clothed in the body it gives life to the body; and this life-force from which the body lives is like a glimmer from it, and is not of its actual essence (as is written in Sefer Shel Beinonim, chapter 51).

אלא שהנשמה מתלבשת עכ"פ [על כל פנים] עצמותה ג"כ תוך הגוף ואז נמשך הארה וחיות ממנה להחיות רמ"ח איברי הגוף,

However, the soul's essence too is at any rate clothed within the body, and then a glimmer and life-force is drawn from it to give life to the 248 limbs of the body;

ולכן מתפעלת בעצמותה ג"כ ממקרי הגוף, אבל בהנמשל למעלה אינו כן שאינו מתפעל מהעולמות ואתה הוא עד שלא נברא העולם אתה הוא משנברא העולם כו' הכל בהשוואה אחת וכמ"ש אני הוי' לא שנית,

therefore it is affected in its essence too by what happens to the body. But in the analogue above it is not so, for He is not affected by the worlds: "It was You before the world was created; it is You since the world was created," etc., all equally, as it is written, "I, Havayah, have not changed."

והיינו לפי שהוא ית' קדוש ומובדל ואינו מתלבש ונתפס בהעולמות ואפילו בהאור לא שייך בחי התלבשות אלא אחר כמה צמצומים כו',

That is because He, may He be blessed, is holy and separate, and is not clothed in or grasped by the worlds; and even with the light, being clothed does not apply except after several contractions, etc.

וא"כ כ"ש [כל שכן] שיובן שהחיות שכל העולמות עליונים ותחתונים חיים ומתהווים ממנו ית' אינו עצמותו ח"ו [חס ושלום] רק גילוי הארה לבד.

If so, all the more will it be understood that the life-force from which all the worlds, higher and lower, live and come into being from Him, may He be blessed, is not His essence, G-d forbid, but only the revelation of a glimmer.

ולכן הוא ית' נק' מחיה החיים מכלכל חיים כו' (ועמ"ש בד"ה ונקדשתי בתוך בניי [בני ישראל] ובד"ה אחרי ה' אלקיכם תלכו בפ"י כי עמך מקור חיים שגם בחי המקור חיים הוא רק עמך טפל ובטל לך,

Therefore He, may He be blessed, is called "the Giver of life to the living, the Sustainer of life," etc. (And see what is written in the discourse beginning "And I shall be sanctified among the children of Israel," and in the discourse beginning "After Havayah your G-d you shall walk," on the meaning of "For with You is the source of life": even the level of the source of life is only "with You," secondary and nullified to You;

ולכן לא נאמר כי אתה כו' כי גם בחי חיי החיים הוא בחי אור א"ס והוא ע"ד עד שלא נברא העולם היה הוא ושמו לבד שבחי האור כלול במאור כו').

therefore it does not say "for You are," etc., for even the level of the Life of life is the level of the Infinite Light. And this is along the lines of "Before the world was created there were He and His Name alone," in that the light is included in the luminary, etc.)

והנה בחי' אור וגילוי והמשכה זו נק' אור א"ס כי אין קץ וגבול להארה זו מאחר שהוא עכ"פ [על כל פנים]
אור וזיו עד"מ ממנו ית' הבלתי בעל גבול כו',

Now, this level of light, revelation and drawing down is called "the Infinite Light," for this glimmer has no end or limit, since it is at any rate a light and radiance, by way of analogy, from Him, may He be blessed, Who is without limit, etc.

(ונקרא ג"כ שמו הגדול ועמ"ש מענין יהא שמיא רבא מברך ס"פ שלח בד"ה אני הוי' כו' להיות לך
לאלקים).

(It is also called "His great Name"; and see what is written on "May His great Name be blessed" at the end of Parshas Shelach, in the discourse beginning "I am Havayah ... to be your G-d.")

ומה שאעפ"כ [שאף על פי כן] נתהוו העולמות בבחי' גבול ותכלית, היינו מחמת כמה מיני צמצומים שהיה
בהאור שלא להיות בגילוי בחי' א"ס אלא בגבול ומדה, (כמ"ש בביאור ע"פ יביאו לבוש מלכות).

And that the worlds nevertheless came into being as limited and finite is because of several kinds of contractions (tzimtzumim) that took place in the light, so that it should not be revealed as infinite but in limit and measure (as is written in the Biur on "Let them bring royal apparel").

וזהו בחי' ממלא שהוא מה שנמשך בבחי' גילוי בגבול ומדה עד"מ ומאיר בכל עולם לפי ערכו כו',
וראשית הגילוי הוא בחכמה כו'

And this is the level of memalei (filling): what is drawn down in revelation, in limit and measure, by way of analogy, and shines in each world according to its capacity, etc.; and the beginning of the revelation is in Chochmah, etc.

וכללות בחי' זו אינו אפילו כערך טפה לגבי אוקיינוס לגבי האור א"ס ממש שאינו מאיר בבחי' גילוי
והתלבשות העולמות כ"א בבחי' סוכ"ע,

And this level as a whole is not even in the proportion of a drop to an ocean compared with the actual Infinite Light, which does not shine as revealed and clothed in the worlds but only as the light that encompasses all worlds.

ואין פ"י סובב שמקיף מלמעלה כי לית אתר פנוי מיניה רק שאינו מושג ונתפס כו' ולא כמו שהנשמה
מתלבשת בגוף כו'.

And sovev (encompassing) does not mean that it surrounds from above, for "there is no place empty of Him"; only that it is not apprehended and grasped, etc., and is not like the way the soul is clothed in the body, etc.

17 ונקי סובב ע"ד מ"ש כאשר יהיה האופן בתוך האופן, פ"י כמו עיגול קטן שבתוך עיגול גדול המקיפו מכל צדדים שלא יתכן לומר שמה שמקיף למעלה הוא מעולה יותר ממה שמקיף למטה בתחת"י [בתחתיה] האופן הקטן.

It is called sovev (encompassing) along the lines of what is written, "as it were a wheel within a wheel." That is, like a small circle within a large circle that surrounds it on all sides, where one cannot say that what surrounds it above is superior to what surrounds it below, beneath the small wheel.

כי האופן הגדול שוה הוא ממש מלמעלה ולמטה. וכך אור א"ס ב"ה הוא שוה ומשוה קטן וגדול, וז"ש [וזהו שכתוב] מעונה אלהי קדם ומתחת זרועות עולם שהוא למטה כמו למעלה

For the large wheel is exactly the same above and below. And so the Infinite Light (Or Ein Sof), blessed be He, is equal and makes small and great equal; and this is [the meaning of] what is written, "The ancient G-d is a dwelling, and underneath are the everlasting arms": that He is below as above

(וע' ע"פ זה ברבות ר"פ ויצא הוא מקומו של עולם ע"ש גבי ויפגע במקום וע' בלק"ת [בלקוטי תורה] (להאריז"ל) פ' כי תשא ע"פ הנה מקום אתי),

(and see on this verse in [Midrash] Rabbah, beginning of Parshas Vayetzei, "He is the place of the world," see there, regarding "And he encountered the place"; and see the Likkutei Torah of the Arizal, Parshas Ki Sisa, on the verse "Behold, there is a place with Me").

ולכן ההארה המתלבשת בעולמות להיות ממכ"ע [ממלא כל עלמין] היא כלא חשיבא לגבי ערך אור הגנוז ונעלם שאינו מתלבש ונקי סכ"ע [סובב כל עלמין], וכנודע פ"י מלת ערך במספרים שאחד במספר יש לו ערך לגבי מספר אלף אלפים כו',

Therefore the glimmer that is clothed in the worlds, to be the light that fills all worlds (memalei kol almin), is as nothing in proportion to the hidden and concealed light, which is not clothed [in them] and is called the light that encompasses all worlds (sovev kol almin). As is known, the meaning of the word "proportion" with numbers: one in number has a proportion to a number of a thousand thousands, etc.,

אבל לגבי דבר שהוא בבחי' בלי גבול ומספר אין כנגדו שום ערך במספרים כו', וכך אין ערוך אור הנמשך ומתלבש בעולמות לגבי עיקר האור מה שאינו נתפס ומתלבש בעולמות (וכמ"ש כ"ז [כל זה] בסש"ב [בספר של בינונים] פמ"ח).

but compared with something that is without limit or number, no number has any proportion to it, etc. So too, the light drawn down and clothed in the worlds bears no proportion to the main light, which is not grasped and clothed in the worlds (as is written of all this in Sefer Shel Beinonim, chapter 48).

וזהו ענין עליית הנשמות ע"י ירידתן בגוף בעוה"ז כי אע"ג [אף על גב] דעלו במחשבה היינו בחי' ממכ"ע [ממלא כל עלמין] שמקורן מבחי' חכמה עילאה

And this is the matter of the ascent of the souls through their descent into a body in this world. For although they arose in thought, that is the level of the light that fills all worlds, since their source is from the level of supernal Chochmah

(וגם פ"י בורא קדושים ישתבח שמך ששרשם מבחי' שמך ושבעה שמות שאינן נמחקין הם התפשטות בבחי' ממכ"ע [ממלא כל עלמין] כמ"ש במ"א בד"ה מראהם ומעשיהם).

(and this is also the meaning of "Creator of holy ones, may Your Name be praised": their root is from the level of "Your Name," and the seven Names that may not be erased are an extension at the level of the light that fills all worlds, as is written elsewhere, in the discourse beginning "Their appearance and their work").

והעלייה הוא ההתגלות אור הסכ"ע [הסוכב כל עלמין] שיהי' [שיהיה] לע"ל [לעתיד לבוא] בזמן התחי"י [התחייה], ולכן יהי' [יהיה] גילוי זה לנשמות בגופים דייקא כי לפי שהוא שוה ומשוה כו' ואין שייך בו מעלה ומטה כו' לכן יהיה הגילוי גם בעשייה ממש.

And the ascent is the revelation of the light that encompasses all worlds, which will be in the Time to Come, at the time of the Resurrection. Therefore this revelation will be to the souls specifically in bodies: since it is equal and makes equal, etc., and above and below do not apply to it, etc., therefore the revelation will be even in the World of Asiyah (Action) itself.

והנה עלייה זו וגילוי זה נמשך דוקא ע"י קיום מעשה המצות בעוה"ז,

Now, this ascent and this revelation are drawn down specifically through the actual performance of the mitzvos in this world

(ולכן מה"ט [מהאי טעמא] ג"כ הוא שלע"ל [שלעתיד לבוא] יהי' [יהיה] הגילוי בעשייה דוקא לנשמות בגופים כו'), שבשביל זה ירדה הנשמה בגוף כדי לקיים מצות מעשיות דוקא כמ"ש היום לעשותם,

(and for this reason too, in the Time to Come the revelation will be specifically in Asiyah, to the souls in bodies, etc.), for it was for this that the soul descended into the body: in order to fulfill specifically the mitzvot of action, as it is written, "this day, to do them."

ולכן הנשמה באה בגלגול כמה פעמים עד שתשלים קיום כל התרי"ג מצות לפי שע"י קיום המצות דוקא יהיה זה הגילוי דלע"ל [דלעתיד לבוא].

Therefore the soul comes in reincarnation several times, until it completes the fulfillment of all 613 mitzvot, because it is specifically through the fulfillment of the mitzvot that this revelation of the Time to Come will come about.

18 והענין כי שכר מצוה מצוה. פי' שהמצוה עצמה היא השכר ע"ד שיתבאר. כי הנה תכלית ויסוד כל המצות הוא להפוך היש לאין דהיינו שיהיה ביטול היש, וזשארז"ל [וזהו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה] הוקשה כל התורה לתפילין.

The point is that "the reward of a mitzvah is the mitzvah." That is, the mitzvah itself is the reward, in the manner that will be explained. For the purpose and foundation of all the mitzvot is to turn the yesh (something) into ayin (nothing), that is, that there be the self-nullification (bittul) of the yesh. And this is what our Sages, of blessed memory, said: "The whole Torah is compared to tefillin."

כי בתפילין כותבין אחד על קלף גשמי ששרשו מק"נ [מקליפת נוגה] שהוא יש ונפרד ונכלל בבחי' אין שנעשה כלי לאלקות השורה עליו בחי' אחד כו', וכך הוא ענין כל מצות התורה.

For in tefillin one writes "One" on physical parchment, whose root is from kelipas nogah, which is a yesh and separate, and it becomes included in the level of ayin, for it becomes a vessel for the G-dliness that rests upon it, the level of "One," etc. And so it is with all the mitzvot of the Torah.

19 ומה גם בקרבנות היו רואים ביטול זה בפו"מ [בפועל ממש] שעיקר הקרבן הוא שיוכלל הבהמה או העוף בבחי' אש שלמעלה שהיה יורד בגילוי ממש ה"ז [הרי זה] ביטול היש לאין בפו"מ [בפועל ממש].

And all the more so with the offerings, where this self-nullification (bittul) was seen in actual fact: for the essence of an offering is that the animal or the bird be included in the fire from above, which used to descend in actual revelation; this is the nullification of the yesh into ayin in actual fact.

וכן ג"כ ענין מצות הצדקה שהממון שייגע עליו בכל רמ"ח איבריו עד שהרויחו נותנו לעני דלית ליה מגרמיה כלום הי"ז [הרי זה] ביטול היש לאין

So too the mitzvah of charity: the money for which he toiled with all his 248 limbs until he earned it, he gives to a poor person, who "has nothing of his own"; this is the nullification of the yesh into ayin

(וזהו בחי' חסד לאברהם שנמשך מצד הביטול כמ"ש ואנכי עפר ואפר וכמ"ש בד"ה ארץ הרים ובקעות),

(and this is the level of "kindness to Avraham," which comes from bittul, as it is written, "and I am dust and ashes"; and as is explained in the discourse beginning "A land of hills and valleys").

וכן הוא ג"כ מצות תלמוד תורה הגם שהוא המשכת אלקות למטה. אבל ההמשכה הוא ע"י ביטול היש וכמ"ש ודברת בם כו' סמוך לבכל נפשך.

And so too the mitzvah of Torah study: although it is a drawing down of G-dliness below, the drawing down is through the nullification of the yesh, as it is written, "and you shall speak of them," etc., next to "and with all your soul."

כי הנה צ"ל פ"י ובכל נפשך שהוא אפילו נוטל את נפשך וא"כ הלי"ל [הוה ליה למימר] ובכל גופך, (וע' בת"ז [בתיקוני זוהר] ד"י [די יסודות] ע"א).

For we need to understand the meaning of "and with all your soul," which is "even if He takes your soul"; if so, it should have said "and with all your body" (and see the Tikkunei Zohar, folio 10a).

אך הענין דקאי ג"כ על ודברת בם דכתיב בתריה

But the point is that it refers also to "and you shall speak of them," written after it:

שכל מה שיקרא וישנה מקרא ומשנה לא יהי [יהיה] נפשו מסך מבדיל כאלו עושה וקורא ושונה, אלא כמ"ש ודברי אשר שמתי בפ"ך כו' אני המשנה המדברת בפ"ך כו' ב"ש [בית שמאי] וב"ה [ובית הלל] אלו ואלו דברי אלקים חיים כו',

in all the Scripture and Mishnah that he reads and learns, his soul should not be a screen that separates, as though he were the one who does, reads and learns; rather, as it is written, "And My words which I have put in your mouth," etc.: "I am the Mishnah that speaks in your mouth," etc.; Beis Shammai and Beis Hillel, "these and these are the words of the living G-d," etc.

ושלשה דברים אלו הם כללות כל המצות כמארז"ל [כמאמר רבותינו זכרונם לברכה] על שלשה דברים העולם עומד על התורה ועל העבודה שהוא קרבנות ועל גמ"ח [גמילות חסדים].

And these three things are the general and collective expression (klalus) of all the mitzvos, as our Sages, of blessed memory, said: "The world stands on three things: on the Torah, on the service," which is the offerings, "and on acts of kindness."

וכמ"כ [וכמו כן] כל פרטי המצות שתכליתם ויסודם הוא ביטול היש לאין (וכמ"ש ויצונו ה' לעשות את כל החוקים האלה ליראה את ה' כו' הרי שתכלית המצות הוא בחי' יראה).

And likewise all the particular mitzvos: their purpose and foundation is the nullification of the yesh into ayin (as it is written, "And Havayah commanded us to do all these statutes, to fear Havayah," etc.; thus the purpose of the mitzvos is the level of awe).

אמנם ביטול זה אינו אמיתי שהרי מ"מ יש הוא אלא שמבטל א"ע [את עצמו].

However, this bittul is not true [bittul], for he is nevertheless a yesh, only he nullifies himself.

אך מ"מ הוא אתעדל"ת [אתערותא דלתתא] שעייז אח"כ יהיה בחי' אין ממש ע"ד יחוד עולם האצ"י בא"ס ב"ה דאיהו וגרמוהי חד שהע"ס [שהעשר ספירות] הם בבחי' ביטול אמיתי לאור א"ס ב"ה המלוכש בהם כו',

Even so, it is an arousal from below (isarusa dilesata), through which afterwards there will be the level of actual ayin, in the manner of the union of the World of Atzilus with the Infinite One, blessed be He, where "He and His vessels are one" (ihu vegarmohi chad), for the Ten Sefiros are in a state of true bittul to the Infinite Light, blessed be He, that is clothed in them, etc.

וכך יהיה גילוי זה חסד דרועא ימינא למטה בעולם העשייה ממש יהי' [יהיה] הגוף ודרועא ימינא כלי למטה ג"כ בעולם העשייה להשראת אור א"ס כמו בחי' חסד דרועא ימינא כו',

And so this revelation of "Chesed is the right arm" will be below, in the World of Asiyah itself: the body and the right arm will be a vessel, below too, in the World of Asiyah, for the indwelling of the Infinite Light, like the level of "Chesed is the right arm," etc.

(וזשארז"ל [וזהו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה] ב"ב [בבא בתרא] ע"ה ב' עתידים צדיקים שיקראו בשמו של הקב"ה. וע"ש בפרש"י [בפירוש רש"י / בפירוש רש"י] והיינו ע"י אתעדל"ת [אתערותא דלתתא] דביטול היש שנתן צדקה בידו כו'.

(And this is what our Sages, of blessed memory, said in Bava Basra 75b: "The righteous are destined to be called by the Name of the Holy One, blessed be He"; and see Rashi's commentary there.) And this is through the arousal from below of the nullification of the yesh, in that he gave charity with his hand, etc.

וחכמה ומוח האדם יהיה כלי לבחי' חכמה עילאה ממש שאור א"ס מלוכש בה, והיינו ע"י עסק התורה ע"ד הנ"ל כו',

And a person's wisdom and mind will be a vessel for the level of supernal Chochmah itself, in which the Infinite Light is clothed; and this is through Torah study in the manner mentioned above, etc.

והיינו ע"י גילוי אור הסכ"ע [הסוכב כל עלמין] דקמיה באמת כולא כלא חשיב"י [חשיבין] ואצילות עם עשייה שוין, וזהו ששכר מצוה היא המצוה בעצמה כי עיקר המצוה הוא ביטול היש לאין

And that is through the revelation of the light that encompasses all worlds, before which in truth "all is reckoned as nothing," and Atzilus and Asiyah are equal. And this is why the reward of a mitzvah is the mitzvah itself: for the essence of the mitzvah is the nullification of the yesh into ayin,

וזהו עצמו הוא השכר של המצוה אלא שהשכר הוא גילוי אין אמיתי ממקורא דכולא ושהביטול ע"י גילוי אא"ס [אור אין סוף] ב"ה

and that itself is the reward of the mitzvah; only that the reward is the revelation of the true ayin from "the Source of all," and that the bittul is through the revelation of the Infinite Light, blessed be He.

וביטול זה ישנו בכל אי מישראל. שהרי כל אי מבטל א"ע [את עצמו] מעט לפי ערכו, אם ע"י אתכפא או ע"י אתהפכא ועי"י יהיה לו חלק לעוה"ב [לעולם הבא],

And this bittul is present in every one of Israel, for each one nullifies himself a little, according to his measure, whether through subjugation (iskafya) or through transformation (is'hapcha), and through this he will have a share in the World to Come.

ולכן מאן דלא כרע במודים שאין לו בחי' הודיה וביטול כלל ארז"ל [אמרו רבותינו זכרונם לברכה] דלא יקום בתח"ה [בתחיית המתים] כו':

Therefore, of one who does not bow at Modim, who has no acknowledgment and bittul at all, our Sages, of blessed memory, said that he will not rise at the Resurrection of the Dead, etc.

20 קיצור. (והנה אור א"ס ב"ה הוא סוכ"ע וממכ"ע [וממלא כל עלמין] שבחי' סכ"ע [סובב כל עלמין] עם היותו ג"כ בחי' אור ושמך לבד עכ"ז [עם כל זה] הוא א"ס ממש ולכן נקרא שמו הגדול.

Summary. (Now, the Infinite Light, blessed be He, is the light that encompasses all worlds (sovev kol almin) and the light that fills all worlds (memalei kol almin). The level of sovev, although it too is only light and His Name, is nevertheless truly infinite, and therefore it is called "His great Name."

אבל בחי' ממכ"ע [ממלא כל עלמין] המתלבש בתוך העולמות הוא רק הארה מצומצמת. ושרש הנשמות מבחי' ישתבח שמך היינו מבחי' ממכ"ע [ממלא כל עלמין] מבחי' חכמה והעלייה הוא גילוי סוכ"ע. וגילוי זה נמשך ע"י מעשה המצות.

But the level of memalei, which is clothed within the worlds, is only a contracted glimmer. The root of the souls is from the level of "may Your Name be praised," that is, from the level of memalei, from the level of Chochmah, and the ascent is the revelation of sovev. And this revelation is drawn down through the performance of the mitzvos,

שכללותן תורה ועבודה וגמילת חסדים שתכלית יסודתם ביטול היש. ועי"ז נמשך השכר מצוה גילוי בחי' אין שלמעלה מהחכמה מה שהחכמה תמצא מבחי' זו דרך יש מאין):

whose general and collective expression is Torah, service and acts of kindness, and the purpose of whose foundation is the nullification of the yesh. And through this the reward of the mitzvah is drawn down: the revelation of the level of ayin that is above Chochmah, from which Chochmah "is found," by way of something from nothing.)

21 ד והנה מעתה יובן ג"כ ענין שתי שבתות כהלכתן. כי הנה השבת הוא עליית העולמות והעלייה היינו ג"כ בחי' ביטול, וכמו ענין עלייה דלע"ל [דלעתיך לבוא] שהוא ג"כ בחי' ביטול הנ"ל.

4. Now, from this the matter of "two Shabbosos in accordance with their laws" will also be understood. For Shabbos is the ascent of the worlds, and the ascent is also the level of bittul, like the ascent of the Time to Come, which is also the level of bittul mentioned above.

והענין כי הנה פ"י וישבת ביום השביעי הוא עד"מ מאדם שעשה איזה מלאכה כמו שכותב איזה שכל, הנה צריך שכלו לירד עד שיתלבש בהמדות והמחשבה, ואח"כ יורדים כולם ומתלבשים בכח המעשה.

The point is that the meaning of "And He rested on the seventh day" is, by way of analogy, like a person who did some work, such as writing down some idea: his intellect must descend until it is clothed in the emotive attributes and in thought, and afterwards they all descend and are clothed in the power of action.

22 ואחר שנח ממלאכתו חוזרים כל הכחות ומתעלי' ונכללים בכח השכל ובעצמות הנפש כו'. וכך עד"מ

ששת ימים עשה ה', היינו ירידת החכמה והמדות ע"י כמה צמצומים להתלבש בעשרה מאמרות כו',

And after he rests from his work, all the powers return and rise and are included in the power of the intellect and in the essence of the soul, etc. And so, by way of analogy, "six days Havayah made": that is the descent of Chochmah and the emotive attributes through several contractions to be clothed in the Ten Utterances, etc.

ולכן נז' [נזכר] הכל שם אלקים במעשה בראשית שהוא בחי' צמצומים כו', ובשבת כתיב ויכל אלקים היינו שכלו ופסקו הצמצומים ועולה ונכלל בשם הוי' שהוא בחי' סכ"ע [סובב כל עלמין],

Therefore throughout the work of Creation the Name Elokim is mentioned, which is the level of contractions (tzimtzumim), etc. And of Shabbos it is written, "And Elokim finished," meaning that the contractions came to an end and ceased, and it rises and is included in the Name Havayah, which is the level of the light that encompasses all worlds (sovev kol almin),

וכמו עד"מ הנ"ל עליית השכל והמדות שנשפלו שחוזרים ומתעלים לשרשן, וז"ש [וזהו שכתוב] שבת להוי' וכמ"ש אני הוי' חוקר לב בוחן כליות

just as in the analogy mentioned above, the ascent of the intellect and the emotive attributes that had been lowered, which return and rise to their root. And this is [the meaning of] what is written, "a Shabbos to Havayah," and as it is written, "I, Havayah, search the heart and test the kidneys":

שלפי שאני הוי' בחי' סוכ"ע שהוא למטה כמו למעלה המשפילי לראות בשמים ובארץ שמים וארץ שוים, לכן אני חוקר לב וכליות שאין שום דבר מסתיר לפניו ית' וכחשכה כאורה כו',

because "I am Havayah," the level of sovev, which is below as above, "Who lowers Himself to look upon the heavens and upon the earth," heaven and earth being equal, therefore "I search the heart and kidneys," for nothing conceals before Him, may He be blessed, and "darkness is as light," etc.

ולכן בשבת שנאמר שבת להוי' היינו עליות בחי' ממכ"ע [ממלא כל עלמין] בסכ"ע [בסובב כל עלמין] (ועמ"ש בפי' בשלח סד"ה להבין ענין לחם משנה).

Therefore on Shabbos, of which it is said "a Shabbos to Havayah," there is the ascent of the level of the light that fills all worlds (memalei kol almin) into sovev (and see what is written in Parshas Beshalach, at the end of the discourse beginning "To understand the matter of the double bread").

ולכן הוא עליות העולמות שגם העולמות יש להם עלייה והיינו ג"כ בחי' ביטול שמתבטלים מיש לאין, וזהו פי' ויכולו השמים והארץ כו'.

Therefore it is the ascent of the worlds: the worlds too have an ascent, and that too is the level of self-nullification (bittul), in that they are nullified from yesh into ayin. And this is the meaning of "And the heavens and the earth were finished (vayechulu)," etc.

ויכולו לשון כלות הנפש וביטול כו' שבשבת הם בבחי' עלייה וביטול וכדלקמן, (וכן לשון שבת ג"כ השבתה שהוא ענין ביטול), והיינו מחמת גילוי בחינת סכ"ע [סובב כל עלמין] שע"ז נמשך הביטול כנ"ל בענין שכר מצוה מצוה.

Vayechulu is a term of the soul's expiring yearning (kelos hanefesh) and of bittul, etc.: on Shabbos they are in a state of ascent and bittul, as will be explained below (and likewise the term Shabbos also means cessation, which is a matter of bittul). And that is because of the revelation of the level of sovev, through which the bittul is drawn forth, as mentioned above regarding "the reward of a mitzvah is the mitzvah."

(והנה מה שנק' בחי' זו עלייה והלא לית אתר פנוי מיניה ונמצא למטה כמו למעלה. אך הענין כמ"ש במ"א בענין כורע בברוך וזוקף בשם כי כורע היינו המשכה וזוקף היינו העלאה.

(Now, as for this level being called an "ascent": surely "there is no place empty of Him," and He is found below as above? But the matter is as is explained elsewhere on "one bows at 'Blessed' and straightens up at the Name": bowing is drawing down, and straightening up is raising up.

כי יש ב' בחי' בגילוי אלקות הא' כמ"ש וירד הוי' שהירידה הוא ענין המשכה למטה, ופי' למטה ר"ל [רוצה לומר] למטה במדרגה שנראה העולם למטה כמו שהוא בבחינתו ומדרגתו רק שנמשך בו גילוי אלקות כי הוא ית' כל יכול,

For there are two levels in the revelation of G-dliness. The first is as it is written, "And Havayah descended": the descent is a drawing down below; and "below" means lower in level, that the world below is seen as it is in its own level and rank, only that a revelation of G-dliness is drawn into it, for He, may He be blessed, is all-powerful.

אבל הבח"י הכי הוא מ"ש לע"ל [לעתיד לבוא] עין בעין יראו שהוא בבחי' עלייה ממטה למעלה ומלאה הארץ דעה שגם הארץ תשתנה ממהותה [ממהותה] ותזדכך עד שתמלא הארץ דעה את ה',

But the second level is what is said of the Time to Come, "eye to eye they shall see," which is in the manner of an ascent from below upward; and "the earth shall be full of knowledge," that the earth too will change from its nature and be refined until "the earth is full of the knowledge of Havayah."

והוא כמשל ב' בני"א [בני אדם] שהא' עומד במקום גבוה והב' במקום נמוך וכדי שיתחברו יש ב' אופנים כו'. וזהו ענין כורע בברוך וזוקף בשם שהם ב' בחי' הנ"ל, ולכן בשבת שנאמר שבת להו"י זהו בחי' עליות העולמות כענין וזוקף בשם כו').

This is like the analogy of two people, one standing in a high place and the other in a low place: for them to be joined there are two ways, etc. And this is the matter of bowing at "Blessed" and straightening up at the Name, which are the two levels mentioned above. Therefore on Shabbos, of which it is said "a Shabbos to Havayah," this is the level of the ascent of the worlds, like "and straightens up at the Name," etc.)

והנה מבואר למעלה שיש ב' מדרגות בבחי' הביטול. הא' ב' ח"י ביטול היש לאין והוא אתעדל"ת [אתערותא דלתתא] לבחי' גילוי ביטול האמיתי

Now, it was explained above that there are two degrees of bittul. The first is the level of the nullification of the yesh into ayin, and it is an arousal from below (isarusa dilesata) for the revelation of true bittul,

דהיינו שיהיה גילוי בחי' אין ממש היינו אור א"ס ב"ה מה שהוא בבחי' סכ"ע [סובב כל עלמין] ואינו מושג כלל

that is, that there be a revelation of the level of actual ayin, which is the Infinite Light (Or Ein Sof), blessed be He, as it is at the level of sovev, which is not apprehended at all;

ולכן נק' אין, (ופי' אין כמ"ש באדר"ז [באדרא זוטא] דרפ"ח ע"ב ובג"כ ע"ק [עתיקא קדישא] אקרי אין כו', ועמ"ש ע"ז במבוא שערים שער שלישי ח"ב [חלק ב'] פ"י [פרק י' / פרשה י'], וע' בזהר שלח דקנ"ח ב' ע"פ היש בה עין אם אין.

therefore it is called ayin (and the meaning of ayin is as is written in the Idra Zuta, folio 288b: "And therefore Atika Kadisha is called ayin," etc.; and see what is written on this in Mavo Shearim, Gate Three, Part 2, chapter 10; and see the Zohar, Shelach, folio 158b, on the verse "Is there a tree in it or not (ayin)?"

ובפ"י הרמ"ז [הרב משה זכות] שם במ"ש והוא הנק' אין כו' ע"ש). וע"י גילוי זה יהי' [יהיה] הביטול אמיתי.

and in the commentary of the Ramaz there, where he writes, "and this is what is called ayin," etc.; see there). And through this revelation the bittul will be true.

וכך יובן שיש ב' בחי' אלו בשבת וזהו ענין שתי שבתות כהלכתן שיש בכל שבת,

And so it will be understood that these two levels are in Shabbos; and this is the matter of "two Shabbosos in accordance with their laws," which are in every Shabbos:

דהיינו שבת תתאה ושבת עילאה. והנה להכין ענין שבת תתאה צריך להקדים תחלה ענין מצות שביעית הכתוב בסדרה זאת.

namely, the lower Shabbos and the higher Shabbos. Now, to understand the matter of the lower Shabbos, we must first introduce the mitzvah of Shevi'is (the Sabbatical year), which is written in this parshah,

שנ' ג"כ שבת כמ"ש ושבתה הארץ שבת לה' שהוא ג"כ בחי' שבת ועלייה שהיש בטל לאין

which is also called Shabbos, as it is written, "And the land shall rest a Shabbos to Havayah": it too is the level of Shabbos and ascent, in which the yesh is nullified into ayin.

כי שש שנים שזורע וחורש וקוצר לעצמו הוא בחי' יש ודבר והארץ ופירותיה הן שלו דוקא,

For in the six years in which he sows, plows and reaps for himself, he is at the level of a yesh, a thing [in its own right], and the land and its fruits are his alone.

נמצא הוא בחי' יש ודבר ובשביעית הוא בחי' ביטול היש ולכן נעשה הפירות הפקר (וגם ארעא אפקרא רחמנא לצורך אכילת הפירות) (בנדרים דמ"ב ע"ב).

So he is at the level of a yesh, a thing [in its own right]; but in the seventh year it is the level of the nullification of the yesh, and therefore the fruits become ownerless (and also "the Merciful One made the land ownerless" for the purpose of eating the fruits) (Nedarim, folio 42b).

רק שיוכל לזכות מן ההפקר כאדם אחר הזוכה מן ההפקר כו' ולכן כתיב ולבהמתך ולחיה כו' שכל זמן שחיה אוכלת בשדה כו', וזהו מצות ביעור בשביעית שמוכרח להוציאם מן הבית.

Only, he may acquire from what is ownerless like any other person who acquires from what is ownerless, etc. Therefore it is written, "And for your cattle and for the beast," etc., [teaching] that as long as the beast eats in the field, etc.; and this is the mitzvah of removal (biur) in the seventh year, that he is obliged to remove them from the house.

23 וזהו ביטול היש בפ"מ [בפועל ממש]. וגם מה שתלה הכתוב אכילת אדם באכילת חיה שכשכלה לחיה מן השדה אסור לו לאכול וחייב לבער. היינו מפני שהוא ביטול היש עד שאדם ובהמה שוים.

And this is the nullification of the yesh in actual fact. And also, the fact that the verse made a person's eating depend on the beast's eating, so that when [the produce] is finished for the beast from the field he is forbidden to eat and is obliged to remove [it], is because it is the nullification of the yesh, to the point that man and beast are equal.

וזהו מפני שהוא שבת הארץ ועלייה בבחי' סכ"ע [סובב כל עלמין],

And this is because it is the Shabbos of the land, and an ascent into the level of the light that encompasses all worlds (sovev kol almin).

כי הנה התחלקות המדרגות דצח"מ [דומם צומח חי מדבר] זהו מצד בחי' ממכ"ע [ממלא כל עלמין] שבאדם מתגלה בחי' חכמה שלא נתגלה ונמשך בחי' זו בבהמה וחיה שנתגלה בהם רק בחי' החיות בלבד כו', (ועיין בסש"ב [בספר של בינונים] פמ"ח).

For the division into the ranks of inanimate, vegetative, animal and speaking is from the level of the light that fills all worlds (memalei kol almin): in man the level of Chochmah is revealed, while this level is not revealed and drawn into domestic animals and wild beasts, in which only the level of life-force is revealed, etc. (and see Sefer Shel Beinonim, chapter 48).

אבל כשמתבטלים לגבי בחי' סוכ"ע שמקיף על כולן בהשוואה א' הרי כולן שוין כי בבחי' סובב נאמר אדם ובהמה תושיע ה' בהשוואה א'

But when they are nullified before the level of sovev, which encompasses them all equally, they are all equal; for of the level of sovev it is said, "Man and beast You save, Havayah," equally,

והיינו בחי' בהמה רבה כו', (עמש"ל [עיין מה שכתוב לעיל] בד"ה והניף הכהן וכפ' עקב בד"ה ויאכילך). ולכן באכילת שביעית אדם ובהמה שוין.

and this is the level of the "great beast," etc. (see what is written above in the discourse beginning "And the Kohen shall wave," and in Parshas Eikev in the discourse beginning "And He fed you"). Therefore in eating [the produce of] Shevi'is, man and beast are equal.

והיינו ע"י התגלות סכ"ע [סובב כל עלמין]. ואמנם כ"ז [כל זה] הוא ענין ביטול היש לאין. והיינו כענין בחי' ומדרגת שבת תתאה, אבל שבת עילאה הוא למעלה מבחי' זו.

And that is through the revelation of sovev. However, all this is the matter of the nullification of the yesh into ayin, and that is like the level and rank of the lower Shabbos; but the higher Shabbos is above this level.

24 וביאור הענין הוא דהנה מצינו שנאמר בתורה גבי שבת ב' לשונות הא' כמ"ש וישבת ביום השביעי מכל מלאכתו אשר עשה. שהוא השבת והעלייה מכל אשר עשה דהיינו מבחי' עשייה.

The explanation of the matter is this. We find that the Torah uses two expressions about Shabbos. The first is as it is written, "And He rested on the seventh day from all His work which He had made": this is the rest and ascent from all that He made, that is, from the level of Asiyah (making).

הב' מ"ש אח"כ כי בו שבת מכל מלאכתו אשר ברא. שהוא בחי' שבת ועלייה גם מבחי' בריאה. עם היותו למעלה מבחי' עשייה,

The second is what is written afterwards, "for on it He rested from all His work which He created": this is the level of rest and ascent also from the level of Beriah (creation), although it is above the level of Asiyah,

וכמ"ש אשר ברא אלקים לעשות שהבריאה הוא רק מקור להיות מזה אח"כ בחי' עשייה

as it is written, "which G-d created to make": creation is only a source from which the level of Asiyah afterwards comes to be.

ובשבת שבת ג"כ מבחי' מלאכתו אשר ברא כו', והן הן בחי' שבת תתאה ושבת עילאה.

And on Shabbos He rested also from the level of "His work which He created," etc. And these are precisely the levels of the lower Shabbos and the higher Shabbos.

כי הנה וישבת מבחי' אשר עשה היינו עליות עולמות התחתונים שנקי' בכלל בחי' עשייה אצלו ית' ובשבת הם מתעלים למעלה מבחי' עשייה,

For "and He rested" from the level of "which He made" is the ascent of the lower worlds, which in general are called the level of Asiyah relative to Him, may He be blessed; and on Shabbos they rise above the level of Asiyah.

וזהו והנה טוב מאד ויכולו השמים כו', פ"י שהוטב והוכשר בעיניו סדר ההשתלשלות שנעשו על אופן ויכולו לשון כלות הנפש

And this is "and behold, it was very good. And the heavens ... were finished (vayechulu)," etc.: meaning that the order of the chain of descending worlds (hishtalshelus) was good and fitting in His eyes, in that they were made in the manner of vayechulu, a term of the soul's expiring yearning (kelos hanefesh):

שנעשו בענין שיוכלו להיות בבחי' כלות הנפש מלמטה למעלה בבחי' רצוא ושוב וכל בחי' העליות הללו הוא עד עלייתם בבחי' חכמה שהיא ראשית ההשתלשלות

they were made in such a way that they can be in a state of kelos hanefesh from below upward, in the manner of "running and returning." And all these ascents go as far as their ascent into the level of Chochmah, which is the beginning of the chain of descent,

כי אבא מקנן באצ"י שהוא בחי' ביטול חכמה היא כח מ"ה [מה],

for "Abba nests in Atzilus," which is the level of self-nullification (bittul): Chochmah is koach mah, "the power of 'what?'"

משא"כ בבי"ע אין מתגלה בחי' חכמה וכמאמר אימא מקננא בכורסיא, ועליי [ועלייה] עולמות ע"י הביטול היינו ליכלל באצ"י אשר שם גילוי ח"ע [חכמה עילאה] שבו מלובש אור א"ס.

In Beriah, Yetzirah and Asiyah, by contrast, the level of Chochmah is not revealed, as it is said, "Imma nests in the Throne." And the ascent of the worlds through bittul is to be included in Atzilus, where there is the revelation of supernal Chochmah, in which the Infinite Light (Or Ein Sof) is clothed.

25 וע"ז נאמר וישבת מכל אשר עשה. שהרי גם בחכמה כתיב והחכמה מאין תמצא שנק' בריאה יש מאין לגבי אור א"ס ב"ה. וזהו בחי' שבת תתאה והוא ענין ביטול היש לאין וכן הוא בענין שביעית.

And of this it is said, "And He rested from all that He made." For even of Chochmah it is written, "And Chochmah is found from ayin," so that it is called a creation, something from nothing, relative to the Infinite Light (Or Ein Sof), blessed be He. And this is the level of the lower Shabbos, which is the matter of the nullification of the yesh into ayin; and so it is with Shevi'is.

26 והנה כן הוא ג"כ ענין המצות שהם ג"כ ביטול היש לאין. אמנם השכר שיהי' [שיהיה] עיי' לעתיד היינו בחי' גילוי עצמות אור א"ס הסכ"ע [הסובב כל עלמין] הוא בחי' אין שממנו תמצא החכמה עילאה.

And so too is the matter of the mitzvos, which are likewise the nullification of the yesh into ayin. However, the reward that will come through them in the future is the level of the revelation of the essence of the Infinite Light (Or Ein Sof), the light that encompasses all worlds (sovev kol almin), which is the level of ayin from which supernal Chochmah "is found."

וזהו בחי' ומדרגת שבת עילאה והוא מ"ש כי בו שבת מכל מלאכתו אשר ברא שהחכמה נקרא בריאה כנ"ל.

And this is the level and rank of the higher Shabbos, which is what is written, "for on it He rested from all His work which He created," for Chochmah is called "creation," as mentioned above.

27 והנה חיות והתהוות החכמה הוא רק מבחי' שמו וזיו כלבד וכמבואר למעלה בפ"י בורא קדושים ישתבח שמך כו' ושמו בגימ' [בגימטריא] רצון.

Now, the life and coming into being of Chochmah is only from the level of His Name and radiance alone, as explained above on the meaning of "Creator of holy ones, may Your Name be praised," etc.; and shemo ("His Name") has the numerical value of ratzon (will).

אבל עצמותו ית' הנק' בעל הרצון ונקרא מאור פ"י מקור האור הוא למעלה מעלה מהיות מקור לחכמה ובשבת יש בחי' עליות העולמות כ"כ [כל כך] עד שהחכמה עולה ונכלל במאצילה הסכ"ע [הסובב כל עלמין] וזהו בחינת שבת עילאה.

But His essence, may He be blessed, which is called the Master of the will and is called the Luminary, that is, the source of the light, is far above being a source for Chochmah. And on Shabbos the ascent of the worlds is so great that Chochmah rises and is included in its Emanator, sovev; and this is the level of the higher Shabbos.

ובחי' ביטול זה זהו ענין כתר שהוא לשון שתיקה כתר לי זעיר (באיוב רס"י [ריש סימן] ל"ו), דפירושו המתן לי מעט ודום שהוא ענין שתיקה.

And this level of bittul is the matter of Keser (the Crown), which is a term of silence: "Kattar li z'eir" (Job, beginning of chapter 36), which means "Wait for me a little" and be still, which is a matter of silence.

והוא ענין סייג לחכמה שתיקה. סייג הוא גדר ומקיף שלמעלה מהחכמה הוא השתיקה והביטול וכענין משתאה לה מחריש.

And this is the matter of “A fence for wisdom is silence”: a fence is an enclosure and something encompassing, for above Chochmah is silence and bittul, as in “wondering at her, keeping silent.”

וכמ"ש במ"א בענין כבד פה וכבד לשון דמשה כו', וזשארז"ל [וזהו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה] בירו' [בירושלמי] כתיב שבת לה' אלקיך שבות כה' מה הוא שבת ממאמר אף אתה שבות ממאמר אר"ח [אמר רבי חנינא] בדוחק התירו שאילת שלום בשבת:

And as is explained elsewhere on Moshe's being “heavy of mouth and heavy of tongue,” etc. And this is what our Sages, of blessed memory, said in the Jerusalem Talmud: it is written, “a Shabbos to Havayah your G-d”: rest as Havayah [rests]; just as He rested from speech, so you too rest from speech. Rabbi Chanina said: with difficulty did they permit greeting one another on Shabbos.

28 קיצור. (וזהו ענין שתי שבתות כהלכתן. כי שבת העלייה מבחי' ממכ"ע [ממלא כל עלמין] בסוכ"ע ועי"ז נמשך בחי' הביטול. ויש בזה שני בחי'. שבת תתאה הוא ענין ביטול היש לאין בבחי' חכמה כח מה. ושבת עילאה בחי' שלמעלה מהחכמה):

Summary. (And this is the matter of “two Shabbosos in accordance with their laws.” For Shabbos is the ascent from the level of the light that fills all worlds (memalei kol almin) into the light that encompasses all worlds (sovev kol almin), and through this bittul is drawn forth. And in this there are two levels: the lower Shabbos is the nullification of the yesh into ayin at the level of Chochmah, koach mah; and the higher Shabbos is the level that is above Chochmah.)

29 ה וזהו את שבתותי תשמרו. פי' שבתותי היינו בחי' שבת תתאה שהוא ביטול היש לאין, ושבת עילאה שהוא ביטול האמיתי

5. And this is [the meaning of] “My Shabbosos you shall keep.” “My Shabbosos” means the level of the lower Shabbos, which is the nullification of the yesh into ayin, and the higher Shabbos, which is true self-nullification (bittul);

שבי שבתות אלו ישנן בכל שבת כנ"ל (וע' מענין את שבתותי תשמרו בזח"א [בזהר חלק א] ה' ב' ח"ג [חלק ג'] פב"א. ת"ז [תיקוני זוהר] ריש תקון כ"ד).

for these two Shabbosos are in every Shabbos, as mentioned above (and see on “My Shabbosos you shall keep” in the Zohar, Part I, 5b, and Part III, 82a; Tikkunei Zohar, beginning of Tikkun 24).

ופי' תשמרו שבאמת שבת הוא בחי' מתנה שנותנים אותה לנו מה' רק שאנו צריכים לשמור שלא יפסידו אותה ח"ו [חס ושלום] ע"י איזה קלקול וגרמא בנזקין המונע גילוי זה

And the meaning of "you shall keep" is that in truth Shabbos is a gift, given to us by G-d; only we must guard it so that it not be lost, G-d forbid, through some fault, some indirect cause of harm, that prevents this revelation,

כמו אפילו דברים שאדם דש בעקביו שקר וגסות, וכמ"ש דובר שקרים לא יכון לנגד עיני ובגסות אין אני והוא יכולים לדור בעולם א'.

such as even the things that a person tramples with his heels, falsehood and arrogance; as it is written, "He who speaks falsehoods shall not stand before My eyes," and of arrogance [it is said], "I and he cannot dwell in one world."

והנה הרבותא היא על שבת תתאה שהוא ביטול היש שגם זה אינו אלא בחי' תשמרו

Now, the novelty is regarding the lower Shabbos, which is the nullification of the yesh: that this too is only in the category of "you shall keep,"

דהיינו שצ"ל שלא יהיה ביטול זה גופא בבחי' יש שהוא ביטול עצמו ע"י כחו (וכמ"ש ופלגשו ושמה ראו מ"ה [שם מ"ה] שעושה יש ודבר מהביטול והוא שרש השתלשלות והתהוות היש גשמי דסט"א [דסטרא אחרא] כו'). אלא הכל מאת ה'

that is, one must see to it that this very bittul not be in a state of yesh, in that he nullified himself by his own power (as it is written, "And his concubine, whose name was Re'umah," re'u mah, "see the 'what': making a yesh and a thing out of the bittul; and this is the root of the descent and coming into being of the physical yesh of the sitra achra, etc.); rather, everything is from G-d.

כי הגם שהבחירה ניתנה בידי האדם עכ"ז [עם כל זה] אלמלא עוזרו אין יכול לו

For although free choice is given into man's hands, nevertheless, were it not that He helps him, he could not prevail over [his inclination];

וגם ארז"ל [אמר רבותינו זכרונם לברכה] היה בעיניך כרשע כו' (וכמ"ש הפי' בסש"ב [בספר של בינונים] פכ"ז). וזהו את שבתותי שבי' השבתות הם שלי כו'.

and our Sages, of blessed memory, also said, "Be in your own eyes like a wicked person," etc. (as its explanation is written in Sefer Shel Beinonim, chapter 27). And this is "My Shabbosos": the two Shabbosos are Mine, etc.

ומקדשי תיראו פי' מקדשי קאי על התורה כי המקדש שלמטה הוא מעשה ידי האדם שלמה המלך בנה אותו,

“And My Sanctuary you shall revere”: “My Sanctuary” refers to the Torah. For the Sanctuary below is the work of man’s hands: King Shlomo built it.

אבל התורה היא מקדשו של הקב"ה ממש וכמארז"ל [וכמאמר רבותינו זכרונם לברכה] אין לו להקב"ה בעולמו אלא ד"א [די אמות] של הלכה

But the Torah is the very Sanctuary of the Holy One, blessed be He, as our Sages, of blessed memory, said, “The Holy One, blessed be He, has in His world only the four cubits of halachah.”

(ועיין בסש"ב [בספר של בינונים] פנ"ב שהתלמוד והמשנה נמשכים מהיכל קה"ק [קדש הקדשים] דכריאה יצירה כו' נמצא ד' אמות של הלכה הם בחי' מקדשי ממש.

(And see Sefer Shel Beinonim, chapter 52, that the Talmud and the Mishnah are drawn from the chamber of the Holy of Holies of Beriah, Yetzirah, etc.; it follows that the four cubits of halachah are the level of “My Sanctuary” itself.

ועיין בע"ח [בעץ חיים] שער כסה"כ [כסא הכבוד] פ"ה דשרש היכל קדה"ק [קודש הקדשים] שרשו מאד נעלה. ועמ"ש בביאור ע"פ שבת שבתון בשם זהר הרקיע פ' בראשית).

And see Etz Chaim, Shaar Kisei HaKavod (the Gate of the Throne of Glory), chapter 5, that the root of the chamber of the Holy of Holies is very lofty. And see what is written in the Biur on “a Shabbos of complete rest (Shabbas Shabbason),” in the name of the Zohar HaRakia, Parshas Bereishis.)

והענין כי התורה הוא המשכת אלקות בבחי' פנימית כמו שבהמ"ק [שבית המקדש] היה גילוי השכינה והוא בחי' ממכ"ע [ממלא כל עלמין]. ושבת הוא העליות בבחי' סכ"ע [סובב כל עלמין].

The point is that the Torah is a drawing down of G-dliness in an inward manner, just as in the Holy Temple there was the revelation of the Shechinah; and this is the level of the light that fills all worlds (memalei kol almin). And Shabbos is the ascents into the level of the light that encompasses all worlds (sovev kol almin).

ולכן אמר עם היות דשבתותי תשמרו שהוא עליות בבחי' סכ"ע [סובב כל עלמין], עכ"ז [עם כל זה] ומקדשי תיראו אני הוי' פי' אני הוא עצמותו ית' הוא ממש הוי' שהוא מה שנמשך להיות ממכ"ע [ממלא כל עלמין] כיו"ד נברא העוה"ב [העולם הבא] כו' וכולא חד.

Therefore it says: although "My Shabbosos you shall keep," which is the ascents into the level of sovev, nevertheless "and My Sanctuary you shall revere; I am Havayah." That is, "I," which is His very essence, may He be blessed, is truly Havayah, which is what is drawn down to be memalei, "with the yud the World to Come was created," etc.; and all is one.

30 וזהו אורייתא מחכמה נפקת פי' נפקת היינו התגלותה היא מחכמה אבל מקור חוצבה הוא למעלה מן החכמה

And this is [the meaning of] "The Torah comes forth from Chochmah": "comes forth" means that its revelation is from Chochmah, but the source from which it is hewn is above Chochmah.

כי התורה היא פי' וביאור המצות שהם רצון העליון תרי"ג מצות דאורייתא עם ז' מצות דרכנן גימ' [גימטריא] תר"ך כתר,

For the Torah is the explanation and elucidation of the mitzvos, which are the Supernal Will (ratzon ha'elyon): the 613 mitzvos of the Torah together with the seven mitzvos of the Rabbis equal 620, the numerical value of keser (crown).

והנה גבי מקדשי נאמר תיראו (ועיין מזה ברבות בשיר השירים בפסוק כמגדל דוד ובסדר בשלח פכ"ט ע"פ נורא אלקים ממקדשך. ובזבחים קט"ו ב' ובסדר ויצא ס"פ ס"ט ע"פ מה נורא המקום הזה ובזח"ב [ובזהר חלק ב'] ע"ט א')

Now, regarding "My Sanctuary" it says "you shall revere" (and see on this in [Midrash] Rabbah on Shir HaShirim, on the verse "like the tower of David," and in the order of Beshalach, section 29, on the verse "Awesome is G-d from Your sanctuaries"; and in Zevachim 115b; and in the order of Vayetzei, end of section 69, on the verse "How awesome is this place"; and in the Zohar, Part II, 79a);

והטעם כי לפי שבחיי מקדשי הוא ההמשכה בבחי' גילוי ואור פנימי לכך נמשך מזה היראה מצד הגילוי (ועמ"ש בד"ה וירא ישראל כו' ויראו העם כו' ובס"ש"ב [ובספר של בינונים] ס"פ כ"ג):

and the reason is that because the level of "My Sanctuary" is the drawing down as revelation and inner light, therefore awe is drawn from it, because of the revelation (and see what is written in the discourse beginning "And Israel saw ... and the people feared," etc., and in Sefer Shel Beinonim, end of chapter 23).

ביאור הדברים ע"פ את שבתותי כו'

An explanation of the words on "My Shabbosos you shall keep"

1 ביאור הדברים ע"פ את שבתותי כו'. ענין תשמרו ותיראו יובן בהקדים ענין בחי' שם שארז"ל [שאמרו רבותינו זכרונם לברכה] עד שלא נברא העולם היה הוא ושמו לבד.

An explanation of the words on the verse "My Shabbosos," etc. The meaning of "you shall keep" and "you shall revere" will be understood by first introducing the concept of the level of a Name, as our Sages, of blessed memory, said: "Before the world was created, there were He and His Name alone."

כי הנה השמות הם המחברים האורות עם הכלים, פי' עד"מ שם האדם שבו ועל ידו הוא פונה לקוראי בשמו אבל כשהוא בפני עצמו אינו צריך לשמו כלל,

For the Names are what join the lights with the vessels. That is, by way of analogy, a person's name: by it and through it he turns to those who call him by his name; but when he is by himself he has no need of his name at all.

נמצא ענין בחי' השם הוא שבו ועל ידו ממשיכים אותו שיהיה נמשך ומתגלה. כמו כן יובן למעלה ענין השמות הוא שהם המחברים האורות עם הכלים.

It follows that the level of the name is that by it and through it one draws him forth, so that he is drawn out and revealed. So too it will be understood above: the Names are what join the lights with the vessels.

(ועי' מ"ש בד"ה בעצם היום הזה יצאו כל צבאות בפ' בא דשם נת' [נתבאר] דשאר השמות מלבד שם הוי' הם בהכלים דע"ס [דעשר ספירות].

(And see what is written in the discourse beginning "On that very day all the hosts went out," in Parshas Bo, where it was explained that the other Names, besides the Name Havayah, are in the vessels of the Ten Sefiros.

אך מבואר במ"א בשם הבעש"ט [הבעל שם טוב] נ"ע [נשמתו עדן] דאין ר"ל [רוצה לומר] שהשמות הן הכלים עצמן דהא הכלים הם המדות והשם קאי להבורא עצמו שהוא עצמו כביכול נקי אל וכמאמר אליו ולא למדותיו

But it is explained elsewhere in the name of the Baal Shem Tov, whose soul is in Eden, that this does not mean that the Names are the vessels themselves, for the vessels are the attributes (middos), whereas the Name refers to the Creator Himself, for He Himself, as it were, is called E-I, as in the teaching, "To Him, and not to His attributes."

אלא מ"ש שהשמות הן בכלים פ"י שהם החיות וההארה מאור א"ס המלוכש בהכלי ומחיה את הכלי כי הכלים יש בהן חיות מאור א"ס מלבד האור המלוכש בהם.

Rather, what is written, that the Names are in the vessels, means that they are the life-force (chayus) and the illumination from the Infinite Light (Or Ein Sof) that is encloded in the vessel and gives life to the vessel; for the vessels have in them life-force from the Infinite Light apart from the light that is encloded in them.

וזהו ענין שאר השמות שאינן נמחקין אמנם שם הוי' הוא המשכת האור בהכלי שמחבר וממשיך האור (בהכלי).

And this is the meaning of the other Names, which may not be erased. The Name Havayah, however, is the drawing down of the light into the vessel: it joins the light with the vessel and draws it into the vessel.)

והנה ענין השמות למעלה הם בחי' האותיות ע"ב [שם ע"ב] ס"ג [שם ס"ג] מילוי יודי"ן מילוי ההי"ן כו'

Now, the Names above are the level of the letters: the Name Av (72), the Name Sag (63), the spelling-out (milui) with yuds, the spelling-out with heis, etc.

והנה עד"מ למטה אף שהתהוות האותיות הוא מן השכל עכ"ז [עם כל זה] אין מהות האותיות מערך מהות השכל כלל שהשכל עצמו הוא מהות השכלה וההשכלה מעורר את המדות להיות מתאוה עד"מ למה שהשכל מורה שהוא טוב

Now, by way of analogy below: although the letters come into being from the intellect, nevertheless the essence of the letters bears no comparison at all to the essence of the intellect. For the intellect itself is the very essence of insight, and the insight arouses the attributes, so that one desires, for example, what the intellect shows to be good.

ונמצא שהמדות יש להם שייכות ממש להשכל ומתאחדים זע"ז [זה עם זה / זה על זה] אבל אין כן האותיות שהם רק לבושים להשכל.

It follows that the attributes have a real connection to the intellect, and they unite with each other; but not so the letters, which are only garments for the intellect.

(וכמו הלבוש שאינו מתאחד כ"כ [כל כך] עם המלובש בו וכלבוש תחליפם ויחלופו אבל התאחדות המדות עם השכל הוא כמו התאחדות הגוף עם הנפש שהיו לאחדים ממש

(Like a garment, which is not so united with the one who wears it, and [as it is written,] "Like a garment You change them, and they pass away." But the union of the attributes with the intellect is like the union of the body with the soul, which have become truly one.

והיינו לפי שהאותיות הם בחי' דומם משא"כ המדות ועמ"ש בפ' בראשית ע"פ וייצר כו' ובד"ה בכ"ה בכסלו בפ' וישב גבי חומת בת ציון, ועמ"ש מענין לבוש וגוף בד"ה זכור ושמור בדבור אחד נאמרו).

That is because the letters are the level of the inanimate, which is not so with the attributes. And see what is written in Parshas Bereishis on the verse "And He formed," etc., and in the discourse beginning "On the twenty-fifth of Kislev," in Parshas Vayeshev, regarding "the wall of the daughter of Zion"; and see what is written on the matter of garment and body in the discourse beginning "'Remember' and 'Keep' were said in a single utterance.")

דהיינו שמ"מ אי אפשר לתפוס את השכל רק ע"י אותיות והם בחי' לבושים הפנימים שגם המדות שבאדם אין מקבלים שפע השכל להיות נמשך במדה אלא ע"י האותיות שהרי מחשבה שחושב השכל הוא בחי' אותיות.

That is: nevertheless, it is impossible to grasp the idea except through letters, and they are the level of the inner garments. For even a person's attributes do not receive the flow of the intellect, so that it is drawn into an attribute, except through the letters, since the thought in which one thinks the idea is the level of letters.

(ועד"ז יובן ענין השמות למעלה כמו שם ע"ב [שם ע"ב] דיודי"ן הוא המביא אור דחכמה שיתלבש בכלי החכמה כמו שהאותיות מחברים השכל והמדות עד"מ).

(And in the same way the Names above will be understood: for instance, the Name Av of yuds is what brings the light of Chochmah (wisdom) to be en clothed in the vessel of Chochmah, just as, by way of analogy, the letters join the intellect and the attributes.)

והנה עפ"י [על פי זה] יובן מעט מ"ש בע"ח [בעץ חיים] בענין הצמצום שהיה באור א"ס ונשאר מקום פנוי (כמ"ש בשער עגולים ויושר ענף ב')

Now, according to this we can understand a little of what is written in Etz Chaim on the tzimtzum (contraction) that took place in the Infinite Light, and a vacant space remained (as is written in Sha'ar Iggulim VeYosher, Branch 2).

ואיתא באוצ"ח [באוצרות חיים] בתחלתו בהג"ה [בהגהה] דמ"ש מקום פנוי וחלל הוא לאו דוקא כי נשאר שם רשימו מהאור, אבל לגבי הא"ס נקי חלל

And it is stated in Otzros Chaim, at its beginning, in a gloss, that what is written, "a vacant space and a void," is not meant literally, for a reshimu (impression) of the light remained there; but relative to the Infinite One it is called a void.

ובע"ח [ובעץ חיים] אינו מבואר ענין הרשימו רק בס פר עמק המלך ביאר זה שהוא בחינת אותיות רל"א שערים פנים ואחור כו'

And in Etz Chaim the nature of the reshimu is not explained; only in the book Emek HaMelech does [the author] explain it: that it is the level of letters, the 231 gates, forward and backward, etc.

[וע' מזה ג"כ בזהר הרקיע כפ' בראשית על דט"ו ובמק"מ [ובמקדש מלך] שם. ועמש"ל [ועיין מה שכתוב לעיל] ע"פ אני ישנה ולכי ער. בענין האותיות שאלוני כו')]

(And see on this also in Zohar HaRakia, on Parshas Bereishis, on folio 15, and in the Mikdash Melech there. And see what is written above on the verse "I am asleep, but my heart is awake," on the subject of "Ask Me of the osiyos [the letters]," etc.)

והיינו שהצמצום היה שלא יהיה גילוי האור א"ס ע"י האותיות, וז"ש [וזהו שכתוב] בע"ח [בעץ חיים] שהאור נסתלק ופ"י דאיך שייך נסתלק כי אינו בגדר מקום,

That is, the tzimtzum was that there should be no revelation of the Infinite Light through the letters. And this is [the meaning of] what is written in Etz Chaim, that the light withdrew. And the explanation: for how can "withdrew" apply, since it is not within the bounds of place?

ועוד דהלא את השמים ואת הארץ אני מלא כתיב אלא דר"ל [דרוצה לומר] שהוא בבחי' העלם ואינו מתגלה ע"י האותיות

And furthermore, it is written, "Do I not fill the heavens and the earth?" Rather, it means that it is in a state of concealment and is not revealed through the letters,

ולא כמו קודם הצמצום שהיה נמשך ומתגלה האור ע"י האותיות רק האותיות לבד נשארים בלי גילוי האור וזהו ענין הרשימו כו'.

and not as before the tzimtzum, when the light was drawn forth and revealed through the letters; rather, the letters alone remain, without the revelation of the light. And this is the meaning of the reshimu, etc.

דהנה עד"מ למטה הרי האותיות מהותן ועצמותן אינן ערוך למהות השכל. רק שהם כמו לבוש לבד ויכולים להבין על ידם השכל.

For, by way of analogy below, the letters, in their nature and their essence, bear no comparison to the essence of the idea; they are only like a garment, and through them one can understand the idea.

2 והיינו מי שהוא חכם. אבל מי שאינו חכם ואין לו לב להבין השכל רק מ"מ תופס ומשיג האותיות לבד הרי השכל הוא בבחי' הסתלקות ממנו לגמרי היינו בבחי' העלם.

That is, for one who is wise. But one who is not wise, and has no heart to understand the idea, but nevertheless grasps and apprehends the letters alone: the idea is in a state of complete withdrawal from him, that is, in a state of concealment.

ואע"פ [ואף על פי] שתופס האותיות הרי הם מצד עצמן אינן שייכים למהות השכל כלל א"כ השכל הוא בבחי' העלם והסתלקות ממנו ומה שתופס האותיות זהו כמו רשימו בלבד.

And although he grasps the letters, they in themselves have no connection at all to the essence of the idea. If so, the idea is in a state of concealment and withdrawal from him, and his grasp of the letters is like a mere reshimu (impression).

3 ויובן זה יותר כמו עד"מ בדיבור תוספת שהשכלת ר"י [רבינו יצחק] בעל התוספת נכתבה בדיו ונייר הרי אין הדיו ונייר מערך מהות השכלת ר"י [רבינו יצחק] המונחת ומיוחדת עמו בגנזי מרומים

This will be understood better through an analogy from a comment of Tosafos: the insight of the Ri, the Tosafist, was written in ink on paper, and the ink and paper bear no comparison to the essence of the Ri's insight, which is stored and united with him in the treasuries on high.

רק שהחכם והלומד יוכל להבין ולעמוד על ההשכלה ע"י אמצעות האותיות (והיינו לפי שהוא חכם ויש לו לב להבין מצד עצמו) עם היותן גשמיים בדיו ונייר.

Only, one who is wise and learned can understand and grasp the insight by means of the letters (that is, because he is wise and has a heart to understand on his own), even though they are physical, in ink and paper.

אכן מי שאינו חכם לא יבין כלום מההשכלה ואף שתופס האותיות היטב מ"מ ההשכלה היא בהעלם והסתלקות ממנו כיון שאין ההשכלה מערך מהות האותיות מצד עצמן.

But one who is not wise will understand nothing of the insight; and although he grasps the letters well, the insight is nevertheless in concealment and withdrawn from him, since the insight bears no comparison to the essence of the letters in themselves.

וכך עד"ז יובן הנמשל למעלה בענין הצמצום שנסתלק האור להיות בבחי' העלם היינו שלא ניתן להיות גילוי האור ע"י האותיות,

And in the same way the analogue above will be understood, regarding the tzimtzum (contraction): the light withdrew so as to be in a state of concealment, that is, it was not granted that there be a revelation of the light through the letters

(כמו עד"מ למטה שהרי ע"י האותיות לא יובן השכל כלל רק למי שהוא חכם ומבין מצד רוח חכמתו ובינתו,

(as, by way of analogy below, the idea will not be understood at all through the letters except by one who is wise and understands from the spirit of his own wisdom and understanding;

אבל הרי יש מי שתופס האותיות לבד ואינו מבין השכל כלל. וכך עד"מ למעלה הצמצום הוא שלא יהיה גילוי האור רק האותיות עצמן).

but there is one who grasps the letters alone and does not understand the idea at all. So too, by way of analogy, above: the tzimtzum is that there should be no revelation of the light, only the letters themselves).

וזהו צמצום עצום שהאור א"ס נסתלק שהרי הוא בבחי' העלם ממש רק רשימו נשאר והוא ענין האותיות ואותן האותיות הן הנק' שמות.

And this is a mighty tzimtzum, in which the Infinite Light (Or Ein Sof) withdrew, for it is in a state of actual concealment; only a reshimu (impression) remained, and that is the letters, and those letters are what are called Names.

וכמשי"ש [וכמה שכתוב שם] בע"ה [בעליו השלום] שם ס"ג [שם ס"ג] וכו' ומיו"ד אחרונה שבשם ס"ג [שם ס"ג] נתהווה עולם התהו. וז"ש [וזהו שכתוב] בזהר בראשית דט"ו בקע ולא בקע כו'.

And as is written there, in Emek HaMelech: the Name Sag (63), etc., and from the final yud of the Name Sag the World of Tohu came into being. And this is [the meaning of] what is written in the Zohar, Bereishis, folio 15: "It broke through and did not break through," etc.

(ובביאור האדרא מהאריז"ל [מהאר"י זכרוננו לברכה] עמש"ש [עיין מה שכתוב שם] דקכ"ח סע"ב [סוף עמוד ב] תי"ו רשים רשימו לעתיק יומין כו' וז"ל [וזה לשוננו] מ"כ מהרב זלה"ה [זכרוננו לחיי העולם הבא] הנה כבר ידעת כי תוך בחינה אחרונה שבמאציל נעשה מציאות כל העולמות וכאלו נאמר דרך משל מלי שבמלי שבא"ס עם היות שאין צודק ח"ו [חס ושלום] שום תואר וספירה בא"ס,

(And in the commentary on the Idra by the Arizal, of blessed memory, see what is written there on folio 128, end of side b, "The tav marked a mark for Atik Yomin," etc. These are his words: "I found written from the Rav, may his memory be for the life of the World to Come: Now, you already know that within the last level of the Emanator the existence of all the worlds came about; and it is as if we were to say, by way of analogy, the Malchus of the Malchus of the Infinite One, although no description or Sefirah at all applies, G-d forbid, to the Infinite One.

נמצא שהתי"ו אחרונה שבכל האותיות היא האצילה הכל ומכאן השורש שגם בעולם האצילות מלי דא"ק [דאדם קדמון] יורדת ונעשה עתיק בראש א"א והוא תי' שבסוף אותיות א"ק [אדם קדמון]

It follows that the tav, the last of all the letters, is what emanated everything. And from here is the root [of the fact] that in the World of Atzilus too, the Malchus of Adam Kadmon descends and becomes Atik at the head of Arich Anpin; and this is the tav at the end of the letters of Adam Kadmon.

וזהו תי"ו רשים רשימו לע"י [לעתיק יומין] ולכן האותיות מתחילים בתשר"ק שהם בסוד חותם המתהפך והבן זה מאד עד כאן מצאתי כתוב בשם הרב זלה"ה [זכרוננו לחיי העולם הבא] עכ"ל [עד כאן לשוננו] שם.

And this is 'The tav marked a mark for Atik Yomin.' And therefore the letters begin with tav-shin-reish-kuf, which are in the mystery of the reversed seal; and understand this well. Thus far is what I found written in the name of the Rav, may his memory be for the life of the World to Come." End of quotation there.

ולפמשי"כ [ולפי מה שכתוב] מובן כי גם כללות האותיות כולם הם רק בחי' היותר אחרונה אלא שהתי"ו היא גי' בחי' האחרונה שבהאותיות והיא האצילה הכל וז"ש [וזהו שכתוב] ד"מ [דרך משל] מלי שבמלי כו' וזהו תי"ו רשים רשימו כו'):

And according to what is written, it is understood that the letters as a whole, all of them, are also only the very last level, except that the tav is likewise the last level within the letters, and it is what emanated everything. And this is [the meaning of] what is written, "by way of analogy, the Malchus of the Malchus," etc.; and this is "The tav marked a mark," etc.)

4 ב ומעתה יובן ענין בורא קדושים ישתבח שמך ומבואר למעלה הפי' שכל בחי' הקדושים שברום המעלות בעולמות עליונים התהוותן הוא רק מבחי' שמך

2. And now we can understand the meaning of "Creator of holy ones, may Your Name be praised." The meaning was explained above: all the levels of the holy ones, in the loftiest heights in the upper worlds, come into being only from the level of "Your Name."

שהם אינן ערוך למהותו ועצמותו והם בריאה יש מאין וקאי גי' על נשי" [נשמות ישראל] שעלו במחשבה שהוא בחי' אותיות שנק' שמך כו'.

For they bear no comparison to His essence and being, and they are a creation, something from nothing. And it also refers to the souls of Israel, which arose in thought, which is the level of letters, called "Your Name," etc.

5 והענין כי קדש היינו בחי' חכמה שהיא הנק' קדש. ופי' קדושים לשון רבים וכמאמר וקדושים בכל יום יהללך סלה היינו כי יש בחי' חכמה עד רום המעלות היינו חכמה דאצילות חכמה דעקודים חכמה דא"ק [דאדם קדמון] ועוד למעלה מבחי' א"ק [אדם קדמון].

The explanation is that "holy" (kodesh) is the level of Chochmah (wisdom), which is what is called kodesh. And the meaning of "holy ones," in the plural, as in the words "and holy ones praise You every day, selah," is that there is a level of Chochmah up to the loftiest heights: the Chochmah of Atzilus, the Chochmah of Akudim, the Chochmah of Adam Kadmon, and still higher than the level of Adam Kadmon.

נמצא יש מדריגות הרבה מאד בחי' חכמה זה למעלה מזה וזהו קדושים לשון רבים.

It follows that there are very many gradations of the level of Chochmah, one above the other; and this is "holy ones," in the plural.

6 והתהוותן נק' בורא קדושים שהם בריאה יש מאין כי לגבי עצמות המאציל נקראים בשם בריאה ממש

And their coming into being is called "Creator of holy ones," for they are a creation, something from nothing; for relative to the essence of the Emanator they are called by the name "creation" in the full sense,

שהרי הוא ית' הוא למעלה מעלה אין קץ מכל בחי' ומדרגות היותר עליונות שבבחינת חכמה כמ"ש בסש"ב [בספר של בינונים] ח"ב [חלק ב'] פ"ט.

since He, may He be blessed, is exalted endlessly above all the loftiest levels and gradations within the level of Chochmah, as is written in Sefer Shel Beinonim [Tanya], Part II, chapter 9.

רק שנמשכו ונתהוו מבחי' הרשימו שהם האותיות שנשארו אחר שנסתלק מהן האור א"ס כנ"ל.

It is only that they were drawn forth and came into being from the level of the reshimu, that is, the letters that remained after the Infinite Light withdrew from them, as mentioned above.

7 וזהו שבריאת כל בחי' הקדושים הוא רק מבחי' שמך שהוא בחי' אותיות וכמ"ש בע"ח [בעץ חיים] שא"ק

[שאדם קדמון] נקרא אדם דבריאה

And this is how the creation of all the levels of the holy ones is only from the level of "Your Name," which is the level of letters. And as is written in Etz Chaim, Adam Kadmon is called Adam of Beriah.

הגם שבריאה הוא למטה מאד שהם בחי' נפרדים שלמטה גם מבחי' עולם האצ"י וע"ז נאמר ומשם יפרד כו' אמנם לגבי עצמות המאציל גם א"ק [אדם קדמון] אדם דבריאה יחשב

Although Beriah is very low, for they are the level of separate beings, below even the level of the World of Atzilus, and of this it is said, "and from there it divided," etc., yet relative to the essence of the Emanator, even Adam Kadmon is considered Adam of Beriah.

כי אצילות נק' אדם דעשייה כולם בחכמה עשית להיות שאצילות הוא בחי' כלים מדת החסד מדת הדין בחי' מדה וגבול כו' ויש בהם התחלקות חסד בפ"ע [בפני עצמן] וגבורה בפ"ע [בפני עצמן] והתכללות חו"ג [חסד וגבורה] כו' לכן נקרא עשייה.

For Atzilus is called Adam of Asiyah, "You have made them all with wisdom," since Atzilus is the level of vessels: the attribute of kindness, the attribute of judgment, the level of measure and limit, etc.; and in them there is division, Chesed by itself and Gevurah by itself, and the inter-inclusion of Chesed and Gevurah, etc. Therefore it is called Asiyah (making).

ועולם העקודים שאינו בבחי' התחלקות עדיין אלא כל הע"ס [העשר ספירות] הם עקודים בכלי אחד נקי
אדם דיצירה

And the World of Akudim, which is not yet in a state of division, but rather all the Ten Sefiros are bound (akudim) in a single vessel, is called Adam of Yetzirah

(וכ"ה בזהר בזהר הרקיע בפ' בראשית בדף ט"ו בפ"י מהר"ר [מהרחמים רבים] מאיר פאפרוש על מאמר
בריש הורמנתא כו' שכתב כן ע"ש הרב ז"ל [זכרונו לברכה / זכרונו לברכה]),

(and so it is in the Zohar, in Zohar HaRakia on Parshas Bereishis, on folio 15, in the commentary of our teacher, the Rav, Rabbi Meir Poppers, on the passage "At the outset of the authority," etc., who wrote so in the name of the Rav, of blessed memory).

וא"ק [ואדם קדמון] שהוא למעלה גם מעקודים כי עקודים הם ע"ס [עשר ספירות] ממש אלא שעקודים בכלי א'
אבל א"ק [אדם קדמון] הוא למעלה מזה אלא אעפ"כ [אף על פי כן] הרי הוא מקור לע"ס [לעשר ספירות] וסוף כל
סוף יתהוה ממנו בחי' אצילות לכן נקרא אדם דבריא שלגבי המאציל גם הוא נקי בריאה יש מאין

And Adam Kadmon, which is above even Akudim (for Akudim are actual Ten Sefiros, only bound in a single vessel, whereas Adam Kadmon is above this; but even so, it is a source for the Ten Sefiros, and in the very end the level of Atzilus will come into being from it), is therefore called Adam of Beriah, for relative to the Emanator it too is called a creation, something from nothing.

(ועמ"ש בד"ה תקעו גבי עלה במחשבה לברא את העולם במדה"ד [במדת הדין] כו' שמש ומגן כו' ע"ש):

(And see what is written in the discourse beginning "Blow [the shofar]," regarding "It arose in thought to create the world with the attribute of judgment," etc., "a sun and a shield," etc.; see there.)

8 ועפ"ז [ועל פי זה] יובן ג"כ ענין ירידת הנשמות בגופים שהוא צורך עלייה הגם כי גם מקודם ירידתן גבהו
מאד דרכיהן שעלו במחשבה

And according to this we will also understand the descent of the souls into bodies, which is for the sake of an ascent, even though before their descent too their ways were exceedingly lofty, for they arose in thought.

רק מי שנשמתו מבריאה היינו מבחי' מחשבה דבריאה ומי שנשמתו מיצירה היינו ממחשבה דיצירה כו' ושנשמתו מאצילות היינו ג"כ ממחשבה דאצילות

Only, one whose soul is from Beriah is from the level of the thought of Beriah, and one whose soul is from Yetzirah is from the thought of Yetzirah, etc., and one whose soul is from Atzilus is likewise from the thought of Atzilus.

וס"ר נשמות הן ס"ר אותיות שבתורה הגם שבכתב אין נמצא ס"ר אותיות בתורה.

And the six hundred thousand souls are the six hundred thousand letters in the Torah, even though in writing six hundred thousand letters are not found in the Torah.

היינו מפני אותיות המשך שהם אותיות אהוי' שבכלל הנקודות שאינן בכתב אבל ישנן במחשבה אך איזו מהנקודות הם אינו ידוע כו'

That is because of the letters that lengthen [a vowel], which are the letters alef, hei, vav and yud, included within the vowel-points, which are not in writing but are present in thought; but which of the vowel-points they are is not known, etc.

(פ"י שהוא ע"ד דאיתא בגמ' [בגמרא] בכתובות דס"ט ע"ב ינחם כתיב ופרש"י [ופירש רש"י / ופירוש רש"י] אין לך לומר פת"ח בשום אות אא"כ [אלא אם כן] אל"ף או ה"א סמוכין לו או ע"פ הנקודה שתחתיה והיא באה במקום אות כאלו כתוב ינאחם עכ"ל [עד כאן לשונו],

(The meaning is that it is along the lines of what is stated in the Gemara, in Kesubos, folio 69b: "It is written ינחם," and Rashi explains: "You cannot pronounce a patach under any letter unless an alef or a hei is next to it, or by virtue of the vowel-point beneath it, and it comes in place of a letter, as though ינאחם were written." End of quote.

הרי שהנקודה שתחתיה באה במקום אות כאלו כתוב אל"ף או ה"א וכן בוי"ו ויו"ד ולכן עם חשכון אותיות אלו שהיו צ"ל רק שנקודות באו במקומן יש ששים רבוא אותיות בתורה ואיזו מהנקודות הוא אינו ידוע לנו).

So the vowel-point beneath it comes in place of a letter, as though an alef or a hei were written; and likewise with vav and yud. Therefore, counting these letters, which should have been [written] but vowel-points came in their place, there are six hundred thousand letters in the Torah; and which of the vowel-points it is, is not known to us.)

והנה להבין ענין הירידה צורך עלייה למעלה מבחי' שעלו במחשבה, יובן בהקדים ענין השבת שיש שבת עילאה ושבת תתאה

Now, to understand the descent for the sake of an ascent above the level of "they arose in thought," it will be understood by first introducing the subject of Shabbos: that there is a higher Shabbos (Shabbos ila'ah) and a lower Shabbos (Shabbos tata'ah).

והיינו מ"ש וישבות ביום השביעי מכל מלאכתו אשר עשה שהיא השביתה מבחינת עשייה זהו שבת תתאה ומ"ש עוד אח"כ כי בו שבת מכל מלאכתו אשר ברא זהו שבת עילאה.

That is, what is written, "And He rested on the seventh day from all His work that He had done": this is resting from the level of Asiyah ("doing"), and this is the lower Shabbos. And what is written further on, "for on it He rested from all His work that He had created": this is the higher Shabbos.

9 והענין כי שבת הוא בחי' עליות העולמות עשייה ביצי' [ביצירה] ויצי' [ויצירה] בבריאה ובריאה באצילות כו' עד רום המעלות שגם א"ק [אדם קדמון] עולה במאציל העליון.

The explanation is that Shabbos is the level of the ascents of the worlds: Asiyah into Yetzirah, Yetzirah into Beriah, and Beriah into Atzilus, etc., up to the loftiest heights, so that even Adam Kadmon rises into the Supernal Emanator.

כי השבת הוא עד"מ אדם ששובת ונה מאיזו מלאכת עבודה שבשעת המלאכה נתלבש השכל ונשפל בעשיית המלאכה וכשפוסק ממנה חוזר שכלו לאיתנו ועולה למעלה להשכיל ענינים רוחניים שלמעלה מעלה מהשכל שבהמלאכה שנק' מילין דהדיוטא כו'.

For Shabbos is, by way of analogy, like a person who ceases and rests from some labor: while he works, his intellect is en clothed in the doing of the work and lowered into it, and when he stops, his intellect returns to its full strength and rises upward to contemplate spiritual matters, far above the intellect involved in the work, which is called "ordinary matters" (milin dehedyota), etc.

10 וכך עד"ז יובן למעלה ענין העלייה בשבת עד רום המעלות. אך הנה עליי' [עלייה] שעד אצילות היינו עליי' [עלייה] ביי"ע באצי' נק' שבת תתאה

And in the same way the ascent on Shabbos up to the loftiest heights will be understood above. However, the ascent that reaches up to Atzilus, that is, the ascent of Beriah, Yetzirah and Asiyah into Atzilus, is called the lower Shabbos.

וענין עלייה זו הוא כי הנה עם היות שהאצ"י אינו בערך עצמות אור א"ס ממש מ"מ הרי הוא אלהות ממש.

And the nature of this ascent is that, although Atzilus bears no comparison to the very essence of the Infinite Light (Or Ein Sof), it is nevertheless actual G-dliness.

משא"כ ביי"ע הם נפרדים ממש ובעלי גבול עד שיש להם בחירה לעשות ח"ו [חס ושלום] הפך רצונו ית' וכמארז"ל [וכמאמר רבותינו זכרונם לברכה] במט"ט [במטטרון] דמחו ל"י שתין פולסי דנורא כו'. ואינן בערך האצילות.

Whereas Beriah, Yetzirah and Asiyah are truly separate and limited, to the point that they have the choice to do, G-d forbid, the opposite of His will, may He be blessed, as our Sages, of blessed memory, said of Metatron, that they struck him with sixty lashes of fire, etc. And they bear no comparison to Atzilus.

ולכן עלייתם באצילות היא עלייה עצומה ונפלאה שהנכרא עולה ונכלל בבורא שיהיה מתלבש בו אור א"ס ב"ה

Therefore their ascent into Atzilus is a mighty and wondrous ascent, in which the created being rises and is included in the Creator, so that the Infinite Light, blessed be He, becomes enclothed in it

(שבאצילות מלובש אור א"ס ב"ה בכלים דאצילות שהקו מסתיים באצילות, כך עד"ז כשע"ס [כשעשר ספירות] דביי"ע מתעלים באצילות הרי מלובש בהן אור א"ס ב"ה ממש)

(for in Atzilus the Infinite Light, blessed be He, is enclothed in the vessels of Atzilus, since the kav (line of light) ends in Atzilus; so, in the same way, when the Ten Sefiros of Beriah, Yetzirah and Asiyah are elevated into Atzilus, the Infinite Light, blessed be He, is actually enclothed in them).

והיינו ע"י הביטול כי בביי"ע הם בחי' יש מי שאוהב מיכאל באהבה גבריאל ביראה זעות מחיל כסא כו'. And this is through self-nullification (bittul). For in Beriah, Yetzirah and Asiyah they are the level of a "something" (yesh), one who loves: Michael with love, Gavriel with awe, "they tremble from the terror of the Throne," etc.

אבל יש בחינה שלמעלה מאהוי י"ר והיינו בחי' הביטול כי אברהם הוא בחי' אהבה אבל משה ונחנו מה היינו בחי' ביטול כבד פה ולכן משה מלגאו ויעקב מלבר.

But there is a level higher than love and awe, namely the level of bittul. For Avraham is the level of love, but Moshe, "and what are we," is the level of bittul, "heavy of mouth"; and therefore Moshe is within and Yaakov is without.

ומזה יובן למה ג"כ הבחינה מה שבכל יום יש הארת שבת הוא בחי' שמונה עשרה משום כי תפלת שמונה עשרה כריעות והשתחוואות זהו בחי' ביטול קול דממה דקה כו',

And from this we will also understand why the aspect by which there is a glimmer of Shabbos every day is the level of the Shemoneh Esreh: because the Shemoneh Esreh prayer, with bowings and prostrations, is the level of bittul, "a still, small voice," etc.

(ולכן שמ"ע [שמונה עשרה] באצילות דהיינו ע"ד בחי' שבת) ועליות התומ"צ [התורה ומצות] של כל היום הוא ע"י התפלה,

(and therefore the Shemoneh Esreh is in Atzilus, that is, along the lines of the level of Shabbos). And the ascent of the Torah and mitzvos of the whole day is through prayer.

הגם שהתורה היא למעלה מתפלה מ"מ להיותה נשפלה בקול גשמי לכן צריכה להתעלות על ידי התפלה עולת תמיד כו', וכ"ז [וכל זה] נק' שבת תתאה וזהו בקבלת שבת שמוסיפים מחול על הקדש.

Although the Torah is higher than prayer, nevertheless, since it is lowered into a physical voice, it therefore needs to be elevated through prayer, "the continual burnt-offering," etc. And all this is called the lower Shabbos; and this is at Kabbalas Shabbos (welcoming the Shabbos), when we add from the weekday onto the holy day.

ולכן ג"פ [גי פעמים] הבו כנגד ג' עולמות ב"ע עד השתחוו לה' בהדרת קדש הוא בחי' אצילות ולכן ר"ת [ראשי תיבות] קבלה. היינו קבלת שבת שהוא עליי [עלייה] ב"ע באצילות

And therefore "Give" (havu) is said three times, corresponding to the three worlds of Beriah, Yetzirah and Asiyah, up to "Bow down to Havayah in the beauty of holiness," which is the level of Atzilus; and therefore its initials spell kabbalah (receiving), that is, Kabbalas Shabbos, which is the ascent of Beriah, Yetzirah and Asiyah into Atzilus.

(וגם קבלה היא באצ"י, ועיין במבוא שערים שער שלישי חלק שני ספטי"ו בענין עלייה זו דבריהא כו' ע"ש).

(And kabbalah too is in Atzilus; and see Mavo She'arim, Gate Three, Part Two, end of chapter 15, on this ascent of Beriah, etc.; see there.)

ויש בו מחלוקת הפוסקים אם הוא אסור במלאכה מדאורייתא. ואח"כ בכניסת ליל שבת ממש מתחיל עליות האצילות ערבית הוא עליית המלי חקל תפוחין כו'.

And there is a dispute among the halachic authorities whether work during it is forbidden by Torah law. And afterwards, at the actual onset of Shabbos night, the ascents of Atzilus begin: the evening prayer is the ascent of Malchus, "the Field of Apples" (chakal tapuchin), etc.

ואח"כ ביום הוא עליות הז"א ואו"א [ואבא ואימא] עד שגם א"ק [אדם קדמון] עולה עליי [עלייה] עצומה במאציל העליון. שהרי גם א"ק [אדם קדמון] הוא בריאה יש מאין

And afterwards, in the day, are the ascents of Z'eir Anpin and of Abba and Imma, until even Adam Kadmon rises in a mighty ascent into the Supernal Emanator; for Adam Kadmon too is a creation, something from nothing

(וכמו שבת תתאה הוא עליות בי"ע באצילות כך ג"כ שבת עילאה היינו עליות בי"ע דאצילות שהרי החכמה נק' אשר ברא בריאה יש מאין והחכמה מאין תמצא ועלייתה בבחי' כתר שהוא אצילות שבאצי'.

(and just as the lower Shabbos is the ascent of Beriah, Yetzirah and Asiyah into Atzilus, so too the higher Shabbos is the ascent of the Beriah, Yetzirah and Asiyah of Atzilus; for Chochmah is called "that He created," a creation, something from nothing, "and Chochmah is found from ayin (nothing)," and its ascent is into the level of Keser, which is the Atzilus within Atzilus.

וכך העליות עד רום המעלות עד שגם א"ק [אדם קדמון] שנק' אדם דבריאה ועלייתו הוא באצילות היינו באור א"ס ב"ה

And so the ascents go up to the loftiest heights, until even Adam Kadmon, which is called Adam of Beriah: its ascent is into Atzilus, that is, into the Infinite Light, blessed be He.

כי בכללות העולמות שא"ק [שאדם קדמון] נק' בריאה יש מאין כו' הנה אצילות אינו אלא בחי' אור א"ס פי' הגילוי מא"ס ב"ה כי אצילות מלשון ויאצל שהוא הפרשת הארה כו' ועמ"ש מזה בביאור ע"פ אלה מסעי נמצא דרך כלל שבת הוא בחי' אצילות)

For in the worlds as a whole, in which Adam Kadmon is called a creation, something from nothing, etc., Atzilus is nothing but the level of the Infinite Light, that is, the revelation from the Infinite One, blessed be He; for Atzilus is from the word vaya'tzel ("and He set aside"), which is the separating out of an illumination, etc.; and see what is written on this in the explanation on the verse "These are the journeys." It follows that, in general, Shabbos is the level of Atzilus.)

וזהו כי בו שבת מכל מלאכתו אשר ברא אלקים לעשות, פ"י אשר ברא היינו א"ק [אדם קדמון] שנק' אדם דבריאה לעשות היינו אדם דאצילות שנק' אדם דעשייה שא"ק [שאדם קדמון] הוא מקור ושרש לאצילות כמשי"ל [כמה שכתוב לעיל]

And this is [the meaning of] "for on it He rested from all His work that G-d created to do." The meaning: "that He created" is Adam Kadmon, which is called Adam of Beriah; "to do" is Adam of Atzilus, which is called Adam of Asiyah; for Adam Kadmon is the source and root of Atzilus, as explained above.

וזהו בחינת שבת עילאה. ושבת תתאה הוא מ"ש וישבות ביום השביעי מכל מלאכתו אשר עשה.

And this is the level of the higher Shabbos. And the lower Shabbos is what is written, "And He rested on the seventh day from all His work that He had done."

(והגם שאצילות נק' עשייה ושבת תתאה הוא רק עליות ב"ע. אך באמת גם ליל שבת שאז עליות המלי' דאצילות הוא ג"כ שבת תתאה ולכן וישבות ביום השביעי מכל מלאכתו אשר עשה זהו שבת תתאה כי המלי' היא עשייה שבאצילות.

(And although Atzilus is called Asiyah, while the lower Shabbos is only the ascent of Beriah, Yetzirah and Asiyah: in truth, Shabbos night too, when the Malchus of Atzilus ascends, is also the lower Shabbos. Therefore "And He rested on the seventh day from all His work that He had done" is the lower Shabbos, for Malchus is the Asiyah within Atzilus.

ושבתא דיומא עליי' [עלייה] ז"א וחכמה כו' זהו התחלת שבת עילאה מכל מלאכתו אשר ברא שהוא בריאה דאצילות כנ"ל. ובוהר בראשית דף ה' ע"ב שבתותי דא שבת עילאה ושבת תתאה כו' את לאסגאה תחום שבת כו'

And the Shabbos of the day (Shabbasa deYoma), the ascent of Z'eir Anpin and Chochmah, etc., is the beginning of the higher Shabbos, "from all His work that He created," which is the Beriah of Atzilus, as mentioned above. And in the Zohar, Bereishis, folio 5b: "My Shabbosos': this is the higher Shabbos and the lower Shabbos," etc.; "es' comes to include the Shabbos boundary," etc.

י"ל [יש לומר] שבת עילאה ותתא ה יום שבת וליל שבת ואת לאסגאה היינו מה שמוסיפים מחול על הקדש שהוא עליית ב"ע באצילות ובמק"מ [ובמקדש מלך] שם פ"י שבת עילאה ותתאה עתיק וז"א כו':

It may be explained: the higher and the lower Shabbos are Shabbos day and Shabbos night, and "es comes to include" is what we add from the weekday onto the holy day, which is the ascent of Beriah, Yetzirah and Asiyah into Atzilus. And the Mikdash Melech there explains the higher and the lower Shabbos as Atik and Z'eir Anpin, etc.)

11 ג והנה ביאור ענין שבת תתאה יוכן ממצות שביעית שנק' שבת שבתון שיש בו ג"כ בחי' עליות אלא שאין העליות רק מבי"ע לאצילות

3. Now, the explanation of the lower Shabbos will be understood from the mitzvah of the Sabbatical year (Shevi'is), which is called "a Shabbos of solemn rest" (Shabbos Shabbason), in which there is also the level of ascents, except that the ascents are only from Beriah, Yetzirah and Asiyah to Atzilus.

ולכן נאמר ושבתה הארץ שאין שבייתה בשביעית אלא למל' דאצילות שהוא מקור דבי"ע לבד

And therefore it is said, "the land shall rest," for the resting in the Sabbatical year is only for the Malchus of Atzilus alone, the source of Beriah, Yetzirah and Asiyah.

ולכן לא נאסר רק עבודת הארץ. אבל מאצילות ולמעלה אין שום עליי' [עלייה] וכמ"ש בלק"ת [בלקוטי תורה (להאריז"ל)] בטעמי מצות פ' בהר.

And therefore only the working of the land was forbidden. But from Atzilus upward there is no ascent at all, as is written in the Likkutei Torah [of the Arizal], in Ta'amei HaMitzvos, Parshas Behar.

12 ומ"מ יש בו בחינה שאדם ובהמה שוין דהיינו לענין מצות ביעור בשביעית שהוא מצוה לבער פירות שביעית מן הבית כשכלה לחיה מן השדה

Nevertheless, there is in it an aspect in which man and animal are equal, namely regarding the mitzvah of removal (bi'ur) in the Sabbatical year: it is a mitzvah to remove the produce of the Sabbatical year from the house when it is gone for the wild animal from the field,

שנאמר לך ולבהמתך ולחיה אשר בארצך תהיה כל תבואתה לאכול כל זמן שחיה אוכלת מן השדה אתה אוכל ממה שבבית כלה לחיה מן השדה חייב לבער אותו המין מן הבית כו'.

as it is said, "For you, and for your cattle and for the wild beasts that are in your land, shall all its produce be, to eat": as long as the wild animal eats from the field, you eat from what is in the house; once it is gone for the wild animal from the field, you are obligated to remove that species from the house, etc.

והענין כי אדם ובהמה יש גם בבי"ע פני שור ופני אריה חיה בכלל בהמה (ויש ג"כ בחי' פני אדם)

The explanation is that man and animal exist also in Beriah, Yetzirah and Asiyah: the face of an ox and the face of a lion, the wild beast being included under "animal" (and there is also the level of the face of a man).

והחיות נושאות את הכסא כמשל המרכבה שמגבהת הרוכב למקום שאינו יכול להגיע בעצמו כו'

And the Chayos bear the Throne, like the analogy of a chariot, which raises the rider to a place he cannot reach by himself, etc.

כי שרשן מעולם התהו אלא שנפלו. אבל לאחר שמתברר הטוב מהרע (וחיות המרכבה הם לאחר הבירור) הם מעלים לשרשן לתהו.

For their root is from the World of Tohu, except that they fell. But after the good is sifted out from the evil (and the Chayos of the Chariot are after the sifting), they lift up to their root, to Tohu.

ולכן ע"י עלייתן מבי"ע לאצ"י בשנת השביעית (שאז הוא עלי"י [עלייה] בריאה לאצילות) אזי אדם ובהמה שוין, Therefore, through their ascent from Beriah, Yetzirah and Asiyah to Atzilus in the Sabbatical year (for then is the ascent of Beriah to Atzilus), man and animal are equal,

כי אצ"י הוא בחי' מקיף לגבי בריאה ובחי' סכ"ע [סובב כל עלמין] דבי"ע וכמ"ש במ"א בפ"י אדון עוזנו צור משגבנו כו'

for Atzilus is the level of an encompassing light (makif) relative to Beriah, and the level of the light that encompasses all worlds (sovev kol almin) for Beriah, Yetzirah and Asiyah, as is explained elsewhere on the meaning of "Master of our strength, Rock of our stronghold," etc.

אדון עוזנו הוא בחי' מלי' דאצ"י שנעש"י [שנעשית / שנעשים] עתיק לבריאה וזהו צור משגבנו היינו בחי' מקיף לבריאה מגן משגב היינו מקיף ליצי' [ליצירה] ולעשייה כו'.

"Master of our strength" is the level of the Malchus of Atzilus, which becomes Atik for Beriah; and this is "Rock of our stronghold," that is, the level of an encompassing light for Beriah; "Shield," "Stronghold" is the encompassing light for Yetzirah and for Asiyah, etc.

ולכן אדם ובהמה דבריאה עם היות שאין ערוך בחי' בהמה לגבי בחי' אדם מ"מ לגבי אצ"י שניהן שוין ממש

Therefore man and animal of Beriah, although the level of animal bears no comparison to the level of man, are nevertheless entirely equal relative to Atzilus

(וע"ד שנתבאר בענין משה שממשיך הדעת לבי"ע לפי שאדם ובהמה דבריה שוין לגבי דעת דמשה כו' עמ"ש מזה ע"פ ואלה המשפטים,

(along the lines of what was explained regarding Moshe, who draws down Daas (knowledge) to Beriah, Yetzirah and Asiyah, because man and animal of Beriah are equal relative to the Daas of Moshe, etc.; see what is written on this on the verse "And these are the ordinances."

ואפשר עד"ז בקידוש דליל שבת שממשיכים הדעת לנוק' [לנוקבא] שהוא מקור דבי"ע בכלל זה שיומשך הדעת אפילו לנשמות שלנו בחי' בהמה דבי"ע מטעם הנ"ל דאדם ובהמה שוין לגבי המקיף סוכ"ע כו').

And it may be that in the same way, in the Kiddush of Shabbos night, in which Daas is drawn down to Nukva, the source of Beriah, Yetzirah and Asiyah, it is included that Daas be drawn down even to our souls, the level of "animal" of Beriah, Yetzirah and Asiyah, for the reason mentioned above, that man and animal are equal relative to the encompassing light, sovev kol almin, etc.).

ועד"ז יובן ענין שבת תתאה שהוא עליי' [עלייה] בי"ע לאצילות שהוא עליי' [עלייה] עצומה כו' כמובן. והנה לע"ל [לעתיד לבוא] יהיה גילוי הסובב שהוא בחי' עצמות האור מקור כל המקיפים והוא אור א"ס שלמעלה מהקו כו'

And in the same way the lower Shabbos will be understood: it is the ascent of Beriah, Yetzirah and Asiyah to Atzilus, which is a mighty ascent, etc., as is understood. Now, in the Time to Come there will be a revelation of sovev, which is the level of the essence of the light, the source of all the encompassing lights, and it is the Infinite Light (Or Ein Sof) that is above the kav, etc.

ועתה הוא בהעלם ולא שסובב מלמעלה אלא כמ"ש הלא את השמים ואת הארץ אני מלא רק שהוא נעלם מכל כו'.

And now it is in concealment; not that it encompasses from above, but, as it is written, "Do I not fill the heavens and the earth?"; only it is hidden from all, etc.

וזהו את שבתותי פי' ב' השבתות שלי הם כי גם שבת תתאה שהוא ביטול והתכללות באצילות נק' שבת שלי

And this is [the meaning of] "My Shabbosos," meaning: the two Shabbosos are Mine. For even the lower Shabbos, which is self-nullification (bittul) and inclusion in Atzilus, is called My Shabbos,

כי ביי"ע לגבי אצילות אין ערוך כנ"ל (מענין אדם ובהמה כו' ולכן אנו מצווין בשבת על שביתת בהמה מדאורייתא).

for Beriah, Yetzirah and Asiyah bear no comparison to Atzilus, as mentioned above (from the matter of man and animal, etc.; and therefore we are commanded on Shabbos, by Torah law, regarding the resting of an animal).

וע"ז נאמר תשמרו שאתם מוטל עליכם רק לשמור מה שנותנים לכם כענין מתנה טובה יש לי בבית גנזי כו'

And of this it is said, "you shall keep": it is incumbent upon you only to guard what is given to you, as in "I have a good gift in My treasure-house," etc.

והיינו ע"י השמירה מכל דברים המונעים הגילוי ואפילו עוונות שאדם דש בעקביו כגון שקר וגסות וכמ"ש במ"א.

That is, by guarding against all things that prevent the revelation, even the sins that a person tramples with his heels, such as falsehood and arrogance, as is explained elsewhere.

וגם פ"י תשמרו היינו עד"מ כמשל השמירה שהיא מבחוץ כך הנה התגלות זו הוא רק בבחי' אור מקיף ושרש כל המקיפים מהאור שלמעלה מהקו ושבת בחי' מקיף ואפילו שבת תתאה

Also, the meaning of "you shall keep" is, by way of analogy, like guarding, which is from the outside: so too this revelation is only in the manner of an encompassing light (or makif); and the root of all the encompassing lights is from the light that is above the kav; and Shabbos is the level of makif, even the lower Shabbos

(הוא מאיר בבחי' מקיף ולא בגילוי ממש בנפש והיינו מטעם הנ"ל דשרש כל המקיפים הוא מהמקיף עליון סכ"ע [סובב כל עלמין] כו') ותורה בחי' א"פ [אור פנימי] כדלקמן.

(it shines in the manner of makif and not as an actual revelation within the soul; and this is for the reason mentioned above, that the root of all the encompassing lights is from the supernal makif, sovev kol almin, etc.), while Torah is the level of inner light (or pnimi), as below.

ויוכן ענין מקיף עד"מ כשאדם חושב איזה דבר במחשבתו הרי אותו דבר מוקף במחשבתו ומחשבתו מקפת הדבר ההוא כולו ואעפ"כ [ואף על פי כן] אין אותו דבר משתנה ומתפעל עי"ז.

And the concept of makif will be understood by way of analogy: when a person thinks of some thing in his thought, that thing is encompassed in his thought, and his thought encompasses that whole thing; and nevertheless that thing is not changed or affected by this.

13 והנה למעלה ג"כ כתיב אני ה' חוקר לב בוחן כליות ותעלומות האדם נגלו לפניו והנה מחשבתו ודעתו של הקב"ה שיודע את כל הנבראים מקפת אותן בפועל ממש

Now, above too, it is written, "I, Havayah, search the heart and test the kidneys," and a person's hidden things are revealed before Him. And the thought and knowledge of the Holy One, blessed be He, with which He knows all created beings, actually encompasses them.

והרי הקב"ה יודע העתיד כמו העבר ואעפ"כ [ואף על פי כן] אין ידיעה זו מכרחת האדם ויש לו בחירה לטוב או להפך ח"ו [חס ושלום] להרהר רע כו' והיינו לפי שידיעה זו אין נמשך ממנה השפעה וגילוי בהאדם רק מקיף אותו.

And the Holy One, blessed be He, knows the future just as the past; and nevertheless this knowledge does not compel a person, and he has the choice for good, or for the opposite, G-d forbid, to think evil, etc. That is because no influence or revelation is drawn from this knowledge into the person; it only encompasses him.

(ועד"מ כמו שמחשבת האדם אין גורם התפעלות ושינוי בדבר שמקיף במחשבתו כנ"ל הגם כי לא מחשבותי מחשבותיכם כתיב שמה שמחשבת האדם מוקף בה איזה דבר אין הדבר ההוא מוקף בה בפועל ממש רק בדמיון מחשבת האדם ודעתו

(It is by way of analogy like a person's thought, which causes no effect or change in the thing that it encompasses in his thought, as mentioned above; although it is written, "For My thoughts are not your thoughts": for when some thing is encompassed in a person's thought, that thing is not actually encompassed by it, only in the imagination of the person's thought and mind,

ולכן אין הדבר ההוא מתפעל ומשתנה ע"י מקיף זה שהרי אין יכולת במחשבתו לנגוע בהדבר כו'. אבל הקב"ה דכתיב ביה כי לא מחשבותי מחשבותיכם הרי מחשבתו ודעתו שיודע את הנברא מקפת כל נברא בפועל ממש. וכמ"ש בסש"ב [בספר של בינונים] פמ"ח

and therefore that thing is not affected or changed by this encompassing, since his thought has no ability to touch the thing, etc. But the Holy One, blessed be He, of whom it is written, "For My thoughts are not your thoughts": His thought and knowledge, with which He knows the created being, actually encompasses every created being, as is written in Sefer Shel Beinonim [Tanya], chapter 48.

מ"מ כתיב כי אל דעות שיש ב' בחי' דעת הא' בחי' דעת עליון שאינו מאיר רק בבחי' מקיף ולכן אף שמקיף בפו"מ [בפועל ממש] מ"מ אין ידיעה ומקיף זה מכריח הבחירה,

Nevertheless, it is written, "For a G-d of knowledges (de'os)": there are two levels of Daas (knowledge). The first is the level of supernal Daas, which shines only in the manner of a makif (encompassing light); and therefore, even though it actually encompasses, nevertheless this knowledge and makif does not compel the choice.

וזהו יכולת הקב"ה להיות ידיעתו זו שבבחי' דעת עליון רק בבחי' מקיף מרחוק עד שלא יתפעל ממנה האדם ולא תגרום לו שום הכרח כלל ממש ע"ד שאין מחשבת האדם גורם התפעלות באבן שמצייר במחשבתו

And this is the power of the Holy One, blessed be He: that this knowledge of His, at the level of supernal Daas, be only in the manner of a makif from afar, so that the person is not affected by it and it causes him no compulsion at all, in the same way that a person's thought causes no effect on a stone that he pictures in his thought.

ואף שמחשבת האדם אינה מקיף באמת כלל רק בדמיון לבד, אבל ידיעת הקב"ה הוא מקיף בפועל ממש מ"מ יכול הוא שגם מקיף זה שבפועל לא יגרום התפעלות. וזהו שמ"מ אינו רק בחי' מקיף דייקא).

And although a person's thought is not truly a makif at all, only in imagination, whereas the knowledge of the Holy One, blessed be He, is an actual makif, nevertheless He is able [to bring it about] that even this actual makif causes no effect. And this is why it is nevertheless only the level of makif, precisely.)

ויש בחינה למטה מזו שמשם נמשך ההשפעה בפנימי' [בפנימיות / בפנימית] להאדם כמו ששואל המלאך טפה זו מה תהא עלי' [עליה] חכם וכו' נמצא הקב"ה נותן בו חכמה הרי נמשך בחי' זו בפנימית להיות חכם.

And there is a level below this, from which the influence is drawn inwardly into the person, as the angel asks, "This drop, what will become of it: wise," etc. So the Holy One, blessed be He, places wisdom in it, and this level is drawn inwardly, so that he is wise.

אבל בחי' דעת עליון הוא בבחי' מקיף ולכן אינו מכריח הבחירה כו'. ועד"ז יובן ענין שבת שמאיר על האדם בחי' עליונה מאד והיינו בבחי' מקיף כו':

But the level of supernal Daas is in the manner of makif, and therefore it does not compel the choice, etc. And in the same way the matter of Shabbos will be understood: a very lofty level shines upon the person, that is, in the manner of makif, etc.

14 ד ומכל מקום צ"ע [צריך עיון] אם המשל דמקיף ידיעה מכוון לענין המשכת המקיף בשבת כי הנה ענין הידיעה שאינו גורם שום התפעלות והכרח בהבחירה צ"ל דהיינו משום שהוא בחי' המקיף שמרחוק כי יש ב' בחי' מקיפים.

4. Nevertheless, this needs examination: whether the analogy of the makif of knowledge fits the drawing down of the makif on Shabbos. For as to the knowledge, which causes no effect and no compulsion upon the choice, we must say that this is because it is the level of the makif that is from afar; for there are two levels of encompassing lights (makifim).

הא' שאע"פ [שאף על פי] שהוא מקיף ואינו מאיר בפנימי' [בפנימיות / בפנימית] עכ"ז [עם כל זה] נמשך התפעלות ממנו כמו שהאדם מתפעל כשמתפלל בצבור משום המקיף דאכל כי עשרה שכינתא שריא וזה נק' מקיף הקרוב שמאיר בהא"פ [בהאור פנימי].

The first: although it is a makif and does not shine inwardly, nevertheless an effect is drawn from it, as a person is stirred when he prays with a congregation, because of the makif of "Wherever ten are [gathered], the Shechinah rests"; and this is called the near makif, which shines into the inner light.

הב' מקיף הכללי שמקיף בהשוואה א' ואינו מאיר בפנימי כלל ולא נמשך ממנו התפעלות וכמ"ש כ"ז [כל זה] ס"פ שמות בביאור ע"פ הבאים ישרש כו',

The second is the general makif, which encompasses evenly and does not shine inwardly at all, and no effect is drawn from it; as all this is explained at the end of Parshas Shemos, in the explanation on the verse "Those who come, [Yaakov] will take root," etc.

וא"כ הידיעה שאינה מכרחת הבחירה כלל היינו משום שהוא בבחי' מקיף המובדל, ובשבת הרי יש נשמה יתירה שהוא התגלות מבחי' הרצון עליון (כמ"ש במ"א ע"פ ויקהל משה כו').

If so, the knowledge, which does not compel the choice at all, is so because it is the level of the separate makif; whereas on Shabbos there is an additional soul (neshamah yeseirah), which is a revelation from the level of the supernal will (as is explained elsewhere on the verse "And Moshe assembled," etc.).

ולכן אפשר כי שבת תתאה ושבת עילאה עם היות שניהם בחי' מקיף כנ"ל בפ"י שבתותי תשמרו. מ"מ י"ל [יש לומר] שבת תתאה הוא מקיף הקרוב וממנו נמשך הארה והתפעלות כו' ושבת עילאה הוא מקיף העליון מקיף למקיף כו'.

Therefore it may be that, although the lower Shabbos and the higher Shabbos are both the level of makif, as mentioned above in explaining "My Shabbosos you shall keep," nevertheless, it may be said, the lower Shabbos is the near makif, from which an illumination and an effect are drawn, etc., and the higher Shabbos is the supernal makif, a makif for the makif, etc.

וגם כמ"א נתבאר שבשבת נכנסים המקיפים דחול בבחינת פנימים ונמשכים מקיפים עליונים יותר,

And it is also explained elsewhere that on Shabbos the encompassing lights of the weekday enter as inner lights, and higher encompassing lights are drawn down.

וגם נתבאר כמ"א בפ"י ושמרו בני"י [בני ישראל] את השבת לעשות את השבת שע"י ושמרו את השבת נמשך כח ועוז שיוכלו לעשות את השבת הבא אח"כ,

And it is also explained elsewhere, on the meaning of "And the children of Israel shall keep the Shabbos, to make the Shabbos," that through "they shall keep the Shabbos," power and strength are drawn down so that they will be able to "make" the Shabbos that comes afterwards.

ועמ"ש סד"ה לסוסתי בענין טלא דנטיף מעתיקא בג' סעודות דשבת שמזה נמשך הכח לאתעדל"ת [לאתערותא דלתתא] כו'.

And see what is written at the end of the discourse beginning "To My mare," regarding the dew that drips from Atika in the three meals of Shabbos, from which the power for the arousal from below (isarus dilesata) is drawn, etc.

15 והנה מכ"ז [מכל זה] יובן ענין ירידת הנשמות צורך עליי [עלייה] ועיקר העליי [העלייה] לע"ל [לעתיד לבוא] ליום שכולו שבת.

Now, from all this the descent of the souls for the sake of an ascent will be understood; and the main ascent is in the Time to Come, "for the day that is entirely Shabbos."

והענין כי הנשמות שרשן מבחי' מחשבה שהוא בחי' בריאה והעלייה בבחי' אצילות וכנ"ל דשבת הוא עליית בריאה באצילות ועיקר העלייה בחי' שבת עילאה וזהו ענין הגילוי שלע"ל [שלעתיד לבוא].

The explanation is that the root of the souls is from the level of thought, which is the level of Beriah, and the ascent is into the level of Atzilus, as mentioned above, that Shabbos is the ascent of Beriah into Atzilus; and the main ascent is the level of the higher Shabbos, and this is the revelation of the Time to Come.

כי הנה שרש הנשמות הוא מבחי' א"ק [אדם קדמון] כי עלה במחשבה היינו בחי' א"ק [אדם קדמון] כמ"ש במ"א וירידתן משם ירידה צורך עלייה

For the root of the souls is from the level of Adam Kadmon, for "arose in thought" is the level of Adam Kadmon, as is explained elsewhere; and their descent from there is a descent for the sake of an ascent,

היינו בחי' שבת עילאה שהוא עליות עד שא"ק [שאדם קדמון] שנק' אדם דבריאה עולה באצילות שהיא גילוי אור א"ס ממש

that is, the level of the higher Shabbos, the ascents that go on until Adam Kadmon, which is called Adam of Beriah, rises into Atzilus, which is the revelation of the very Infinite Light (Or Ein Sof).

אך עכשיו הגילוי רק בבחי' מקיף והוא בחי' טובב אבל לע"ל [לעתיד לבוא] יהי' [יהיה] התגלות המקיף בבחי' גילוי ממש כו'

But now the revelation is only in the manner of makif, and it is the level of sovev; but in the Time to Come the makif will be revealed as an actual revelation, etc.

ועיין מ"ש ע"פ ואכלתם אכול מענין הנשמות החדשות שיומשכו לע"ל [לעתיד לבוא] מבחי' סכ"ע [סובב כל עלמין] ממש שלמעלה מהקו ויתעטרו בהן נשמות הצדיקים לע"ל [לעתיד לבוא] וכמ"ש בספר הגלגולים פ"ז [פרק ז'] שזה יהיה באלף השביעי שהוא שבת עילאה ממש.

And see what is written on the verse "And you shall eat, eating," on the new souls that will be drawn down in the Time to Come from the very level of the light that encompasses all worlds (sovev kol almin), which is above the kav, with which the souls of the tzaddikim will be crowned in the Time to Come; as is written in Sefer HaGilgulim, chapter 7, that this will be in the seventh millennium, which is the higher Shabbos itself.

16 והנה לכאורה צ"ע [צריך עיון] לקשר דרוש זה דעליית שבת הוא אפילו בא"ק [באדם קדמון] שגם א"ק [אדם קדמון] עולה כו' עם מ"ש סד"ה למנצח על השמינית דא"ק [דאדם קדמון] הוא למעלה מהעליות דשבת כו' ע"ש.

Now, at first glance it needs examination how to reconcile this discourse, that the ascent of Shabbos is even in Adam Kadmon, that Adam Kadmon too rises, etc., with what is written at the end of the discourse beginning "For the conductor, on the Sheminis," that Adam Kadmon is above the ascents of Shabbos, etc.; see there.

אך באמת לק"מ [לא קשה מידי] שהרי גדולה מזו מבואר במ"א דאפילו הבינה נק' ממחרת השבת פי' שהוא למעלה מבחי' שבת

But in truth there is no difficulty at all, for something greater than this is explained elsewhere: that even Binah (understanding) is called "the morrow of the Shabbos," meaning that it is above the level of Shabbos;

כי שבתא דליליא ושבתא דיומא הם זו"נ [זעיר אנפין ונוקבא] ובינה היא למעלה מזה כו' ובמ"א מצינו בזהר דשבת הוא בינה כמ"ש בזהר (ח"ב [חלק ב'] דס"ג ב' ודפ"ח א')

for the Shabbos of the night and the Shabbos of the day are Z'eir Anpin and Nukva, and Binah is above this, etc. And elsewhere we find in the Zohar that Shabbos is Binah, as is written in the Zohar (Part II, folio 63b, and folio 88a).

א"ו [אלא ודאי] היינו משום דכמה בחי' יש בשבת שיש בחי' בשבת שבינה נק' לגבי בחי' זו ממחרת השבת והיינו שבת סתם.

Rather, it must be that this is because there are several levels in Shabbos: there is a level in Shabbos relative to which Binah is called "the morrow of the Shabbos," and that is Shabbos plain and simple.

אבל יש בחי' בשבת שנק' שבת שבתון וזהו בחי' בינה וזהו דרך פרט באצי' עצמו.

But there is a level in Shabbos that is called "a Shabbos of solemn rest" (Shabbos Shabbason), and this is the level of Binah. And this is in particular terms, within Atzilus itself.

17 וכמ"כ [וכמו כן] יובן בכללות העולמות שיש בחיי בשבת שלגבי זה נקי א"ק [אדם קדמון] למעלה מעליות דשבת ויש עוד בחיי שבת ששייך גם בא"ק [באדם קדמון] וכמשנ"ת [וכמו שנתבאר] שבשבת נאמר ב' בחיי מכל מלאכתו אשר ברא ומכל מלאכתו אשר עשה.

And likewise it will be understood in the worlds as a whole: there is a level in Shabbos relative to which Adam Kadmon is said to be above the ascents of Shabbos, and there is yet another level of Shabbos that applies also to Adam Kadmon; as was explained, that regarding Shabbos two levels are stated, "from all His work that He created" and "from all His work that He had done."

אשר בחיי השבת מכל מלאכתו אשר עשה אדם דאצי שנק' עשייה וא"ק [ואדם קדמון] שכולל אבי"ע [אצילות בריאה יצירה עשיה] בהשוואה א' הוא למעלה מעליות זו דשבת,

For the level of Shabbos "from all His work that He had done" is Adam of Atzilus, which is called Asiyah; and Adam Kadmon, which includes Atzilus, Beriah, Yetzirah and Asiyah equally, is above this ascent of Shabbos;

אבל בחיי שבת מכל מלאכתו אשר ברא לעשות זהו שייך גם בא"ק [באדם קדמון] וכנ"ל (וע' בלק"ת [בלקוטי תורה (להאריז"ל)] פ' קדושים ע"פ את שבתותי ב' שבתות הדר העליון כו' והוא יסוד דא"ק [דאדם קדמון] שהוא פנימי [פנימיות / פנימית] א"ק [אדם קדמון] כמ"ש סדי"ה למנצח על השמינית.

but the level of Shabbos "from all His work that He created to do" applies also to Adam Kadmon, as mentioned above. (And see in the Likkutei Torah [of the Arizal], Parshas Kedoshim, on the verse "My Shabbosos": two Shabbosos, the supernal Hadar, etc.; and that is the Yesod of Adam Kadmon, which is the inner dimension (pnimiyus) of Adam Kadmon, as is written at the end of the discourse beginning "For the conductor, on the Sheminis."

אלמא דשבת עילאה זה שייך בפנימי [בפנימיות / בפנימית] א"ק [אדם קדמון] כו'. ועיין פע"ח [פרי עץ חיים] בהקדמה לשער השבת פ"ד וכן עולין כולן עד א"ק [אדם קדמון].

So we see that this higher Shabbos applies to the inner dimension of Adam Kadmon, etc. And see Pri Etz Chaim, in the introduction to Sha'ar HaShabbos, chapter 4: "and so they all rise up to Adam Kadmon."

וע' בטעמי מצות פ' בהר בתחלתו עד המאציל העליון פי' אפילו אריך כו' כל הנאצלים כולן כו' וצ"ע [וצריך עיון] בספר הגלגולים ספ"ז ועיין במב"ש [במבוא שערים] ש"ג ח"ב [חלק ב'] ס"פ ט"ו):

And see in Ta'amei HaMitzvos, Parshas Behar, at its beginning: "up to the Supernal Emanator," meaning even Arich, etc., "all the emanated beings, all of them," etc. And this needs study in Sefer HaGilgulim, end of chapter 17; and see Mavo She'arim, Gate Three, Part Two, end of chapter 15.)

18 ה ומקדשי תיראו. פ"י מקדשי קאי על התורה כמארז"ל [כמאמר רבותינו זכרונם לברכה] משחרב בהמ"ק [בית המקדש] אין להקב"ה בעולמו אלא ד"א [ד' אמות] של הלכה.

5. "And My Sanctuary you shall revere." The meaning: "My Sanctuary" refers to the Torah, as our Sages, of blessed memory, said: "Since the Holy Temple was destroyed, the Holy One, blessed be He, has nothing in His world but the four cubits of halachah."

והתורה היא בחינת א"פ [אור פנימי] ולכן נאמר ע"ז תיראו כי היראה נמשכת ע"י הגילוי מקרוב (וכמו וירא העם וינועו ויעמדו מרחוק דהיינו כדי לנוח מעט מהיראה הגדולה שמקרוב, ובק"ס [ובקריעת ים סוף] ע"י הגילוי וירא ישראל כו' ויראו העם כו').

And the Torah is the level of inner light (or pnimi); therefore of it is said "you shall revere," for awe is drawn through revelation from close by (as in "And the people saw and trembled, and stood far off," that is, in order to rest a little from the great awe that is close by; and at the Splitting of the Sea, through the revelation, "And Israel saw," etc., "and the people feared," etc.).

ובשבת שהוא אור מקיף נאמר תשמרו. ואומר הטעם אני הוי' פ"י אני אותיות אין עצמות אור א"ס דלית מחשבה תפיסא ב"י [ביה] הוא הוי'.

And regarding Shabbos, which is an encompassing light (or makif), it is said "you shall keep." And it gives the reason, "I am Havayah." The meaning: ani ("I") has the letters of ayin ("nothing"): the essence of the Infinite Light (Or Ein Sof), which "no thought can grasp," is Havayah.

והוי' הוא האור הנמשך בא"פ [באור פנימי] כי יו"ד צמצום והוא בחי' חכמה שלהיות התהוות החכמה מא"ס ב"ה הוא ע"י צמצום שנשאר רשימו וכמש"ל [וכמה שכתוב לעיל].

And Havayah is the light that is drawn down as an inner light: for the yud is tzimtzum (contraction), and it is the level of Chochmah (wisdom), since the coming into being of Chochmah from the Infinite One, blessed be He, is through a tzimtzum in which a reshimu (impression) remained, as explained above.

ואח"כ ה' בינה הרחבת השכל כו' והרי גם אור זה המאיר בבחי' א"פ [אור פנימי] הוא מאור א"ס (הוא בחי' הקו שהאור מעין המאור כמ"ש באג"ה [באגרת הקודש] ד"ה איהו וחיוהי) וכולא חד

And afterwards the hei is Binah (understanding), the expansion of the intellect, etc. And this light too, which shines as an inner light, is from the Infinite Light (it is the level of the kav, for the light is of the same kind as its source, as is written in Iggeres HaKodesh, in the section beginning "He and His life-forces"), and all is one.

ולכן ומקדשי תיראו כו', (וע' בת"ז [בתיקוני זוהר] ריש תיקון כ"ד ועמ"ש מענין הצמצום דיו"ד ע"פ המאמר זח"ג [זוהר חלק ג] אחרי דע"ט ע"ב הביאו עלי כפרה).

And therefore, "And My Sanctuary you shall revere," etc. (And see the Tikkunei Zohar, beginning of Tikkun 24; and see what is written on the tzimtzum of the yud on the passage in the Zohar, Part III, Acharei, folio 79b, "Bring atonement for Me.")

ואפשר לומר שזהו ג"כ הסמיכות כבד את אביך ואת אמך לזכור את יום השבת וכן בפ' קדושים איש אמו ואביו תיראו ואת שבתותי תשמרו,

And it may be said that this is also [the reason for] the juxtaposition of "Honor your father and your mother" with "Remember the Shabbos day," and likewise in Parshas Kedoshim, "Each man shall revere his mother and his father, and My Shabbosos you shall keep,"

והוא ע"ד ברע"מ [ברע"א מהימנא] פ' קדושים דפ"ב ע"א ודא איהו תורת ה' כו' ודא איהו כבוד דאבא ואימא כו'

and it is along the lines of the Raaya Mehemna, Parshas Kedoshim, folio 82a: "And this is the Torah of Havayah," etc., "and this is the honor of Abba and Imma," etc.;

שתשב"כ [שתורה שבכתב] נק' מוסר אביך ותשב"ע [ותורה שבעל פה] נקרא תורת אמך והתורה היא א"פ [אור פנימי] ושבת א"מ [אור מקיף] וכולא חד וכנ"ל.

for the Written Torah is called "the instruction of your father," and the Oral Torah is called "the teaching of your mother"; and the Torah is inner light and Shabbos encompassing light, and all is one, as mentioned above.

19 ובפ"י וענין שהתורה נק' מקדשי היינו כמ"ש בסש"ב [בספר של בינונים] פנ"ב שהתלמוד נמשך מהיכל קדשי

קדשים דבריא שבו מתלבש מל' דאצילות ולכן נק' א"פ [אור פנימי] בחי' אצ"י הנמשך ומתלבש בבריא

And the explanation of the matter, that the Torah is called "My Sanctuary," is as is written in Sefer Shel Beinonim [Tanya], chapter 52: that the Talmud is drawn from the Heichal of the Holy of Holies of Beriah, in which the Malchus of Atzilus is encloded; and therefore it is called inner light, the level of Atzilus that is drawn down and encloded in Beriah.

אבל שבת בריאה עולה באצילות ממש ולכן נקרא א"מ [אור מקיף] ועד"ז ג"כ שבת עילאה ומ"מ כולא חד וכמ"ש בע"ח [בעץ חיים] שער כסה"כ [כסא הכבוד] דהיכל ק"ק [קדש הקדשים] הוא כחב"ד [כחכמה בינה ודעת] דבריאה ונשמת היכל ק"ק [קדש הקדשים] הוא אורות המתנוצצים מכח"ב [מכתר חכמה בינה] דאצילות כו' וכמ"ש במ"א.

But on Shabbos, Beriah rises into Atzilus itself, and therefore it is called encompassing light; and the higher Shabbos too in the same way. And nevertheless all is one, as is written in Etz Chaim, Sha'ar Kisei HaKavod, that the Heichal of the Holy of Holies is the Keser, Chochmah, Binah and Daas of Beriah, and the soul of the Heichal of the Holy of Holies is lights that sparkle from the Keser, Chochmah and Binah of Atzilus, etc., as is explained elsewhere.

20 והנה עפ"ז [על פי זה] י"ל [יש לומר] בענין תקנת שבת שבמוסף שבת דאיתא בפע"ח [בפרי עץ חיים] שער השבת פ"כ שהוא מיוסד על סדר תשר"ק

Now, according to this one may explain Tikanta Shabbos ("You instituted the Shabbos") in the Musaf of Shabbos, of which it is stated in Pri Etz Chaim, Sha'ar HaShabbos, chapter 20, that it is arranged in the order tav-shin-reish-kuf,

והוא הארת כ"ב אתוון המאירין במוחא עילאה מתתא לעילא בסוד מ"ש בזהר תי"ו רשים רשימו לעתיק יומין דלית דכוותיה [דכוותיה] ועמ"ש מזה בביאור האדרא מהאריז"ל [מהאריז"ל זכרוננו לברכה] בדף קכ"ח סע"ב [סוף עמוד ב] גבי תי"ו רשים רשימו כו'.

and it is the illumination of the twenty-two letters that shine in the supernal brain (mocha ila'ah) from below upward, in the mystery of what is written in the Zohar, "The tav marked a mark for Atik Yomin, Whom none resembles." And see what is written on this in the commentary on the Idra by the Arizal, of blessed memory, on folio 128, end of side b, regarding "The tav marked a mark," etc.

21 וע' עוד בענין האותיות בהרמ"ז [בהרב משה זכות] ר"פ ויקרא בענין ופרחין גו אוירא שהוא ענין תוספת אור אל האותיות מאוירא דא"א כו'.

And see further, on the letters, the Ramaz at the beginning of Parshas Vayikra, on "and they fly in the air," which is the addition of light to the letters from the "air" of Arich Anpin, etc.

ועד"ז י"ל [יש לומר] גם כאן שזהו ענין תשר"ק שבמוסף בחי' תוספת אור אל האותיות שהם בזו"ן [בזעיר אנפין ונוקבא]

And in the same way one may say here too: this is the tav-shin-reish-kuf of Musaf, the level of an addition of light to the letters, which are in Z'eir Anpin and Nukva;

כי אתוון בינונין בז"א ואתוון זעירין במל', ועתה במוסף שבת נמשך להם תוספת אור מהכתר

for the middle-sized letters are in Z'eir Anpin and the small letters in Malchus, and now, in the Musaf of Shabbos, an addition of light is drawn to them from Keser.

ולכן נמשך זה ע"י בחי' מל' דא"ק [דאדם קדמון] שנעשה ע"י וזהו תי"ו רשים רשימו כו'. ועמ"ש בביאור ע"פ והניף הכהן אותם על לחם הבכורים כו'.

Therefore this is drawn through the level of the Malchus of Adam Kadmon, which becomes Atik Yomin; and this is "The tav marked a mark," etc. And see what is written in the explanation on the verse "And the kohen shall wave them with the bread of the first fruits," etc.

22 והנה לפמ"ש [לפי מה שכתוב] שבשבת יש עליי [עלייה] עוד עד רום המעלות שגם א"ק [אדם קדמון] עולה באור א"ס ב"ה א"כ ממילא מובן שגם בזה יתפרש ג"כ ענין הנ"ל

Now, according to what is written, that on Shabbos there is a further ascent up to the loftiest heights, so that even Adam Kadmon rises into the Infinite Light, blessed be He, then it is self-evident that the matter mentioned above is also to be interpreted with respect to this,

ע"ד מ"ש האריז"ל [האריז' זכרוננו לברכה] שהתי"ו הוא בחי' אחרונה שבמאציל אשר היא האצילה הכל כו' ובספר ע"ה שער השני פ"ז [פרק ז'] כ' [כתב] ג"כ בענין התי"ו כו'.

along the lines of what the Arizal said, that the tav is the last level of the Emanator, which is what emanated everything, etc. And in the book Emek HaMelech, Gate Two, chapter 7, he also writes on the tav, etc.

23 והנה מבואר למעלה בענין בורא קדושים ישתבח שמך שהתהוות א"ק [אדם קדמון] ואפילו בחי' חכמה שלמעלה מא"ק [מאדם קדמון] הוא מן הרשימו שנשאר אחר הצמצום והסתלקות האור כו'

Now, it was explained above, on "Creator of holy ones, may Your Name be praised," that the coming into being of Adam Kadmon, and even of the level of Chochmah (wisdom) that is above Adam Kadmon, is from the reshimu (impression) that remained after the tzimtzum (contraction) and the withdrawal of the light, etc.

ובשבת הוא עליי [עלייה] א"ק [אדם קדמון] באור א"ס שהוא מה שנסתלק בבחינת העלם מאיר בו בגילוי כנ"ל

And on Shabbos is the ascent of Adam Kadmon into the Infinite Light (Or Ein Sof), that is, what had withdrawn into a state of concealment shines in it openly, as mentioned above.

וזהו שעלייה זו הוא ע"י תי"ו כי תי"ו רשים רשימו כו' וע"ד הנ"ל בשם האריז"ל [האר"י זכרנו לברכה].

And this is why this ascent is through the tav, for "the tav marked a mark," etc., along the lines of what was mentioned above in the name of the Arizal, of blessed memory.

וזהו שאומרים תשר"ק דתקנת שבת במוסף שמוסף שבת הוא תוספת הקדושה כמ"ש בפרדס בעה"כ
[בערכי הכינויים] בערך מוסף

And this is why we say tav-shin-reish-kuf in Tikanta Shabbos in Musaf, for the Musaf of Shabbos is an addition of holiness, as is written in the Pardes, in Erchei HaKinuyim, under the entry Musaf.

וזהו ענין עולת שבת בשבתו. שהשבת עצמו עולה בשבתו והוא בחי' שבת עילאה שהעלייה עד א"ס כו'.

And this is the meaning of "the burnt-offering (olas) of Shabbos on its Shabbos": Shabbos itself rises (olah) on its Shabbos, and this is the level of the higher Shabbos, in which the ascent is up to the Infinite One, etc.

24 והנה להבין עוד ענין שייכות בחי' אותיות באור א"ס

Now, to understand further the connection of the level of letters with the Infinite Light:

הנה מבואר במ"א בד"ה תחת אשר לא עבדת כו' החילוק בין אור לשפע שההארה היא שלא נחסר כל עי"ז בהמקור שממנו נמשך ההארה וכך עד"מ אותיות מו"ד [מחשבה ודבור] שבאדם הם רק הארה שנמשכת מנפשו ונשמתו.

It is explained elsewhere, in the discourse beginning "Because you did not serve," etc., what the difference is between light (or) and abundance (shefa): an illumination is such that nothing at all is lacking through it in the source from which the illumination is drawn. And so, by way of analogy, the letters of a person's thought and speech are only an illumination drawn from his nefesh and his neshamah,

שאינן תופסים מקום כלל ואין שינוי וגירעון כלל בנפשו מחמת המחשבות ויכולה היא לחשוב מחשבות אין קץ

for they occupy no place at all, and there is no change or diminution at all in his soul because of the thoughts, and it can think thoughts without end.

כך ההארה הנמשכת מא"ס ב"ה בכל העולמות הוא רק הארה והתפשטות ממנו ית'כולא קמיה כלא חשיב ואין תופס מקום כלל נגדו ואין בו שום שינוי ח"ו [חס ושלום] כמ"ש אני הוי' לא שניתי ואתה הוא קודם שנברא העולם כו'

So too the illumination that is drawn from the Infinite One, blessed be He, into all the worlds is only an illumination and expansion from Him, may He be blessed, and "all before Him is considered as nothing"; it occupies no place at all relative to Him, and there is no change in Him whatsoever, G-d forbid, as it is written, "I, Havayah, have not changed," and "You were the same before the world was created," etc.

ולכן נק' ההארה הנמשכת מהאור א"ס בשם אותיות, וז"ש [וזהו שכתוב] ג"כ תוך בחי' אחרונה שבמאציל כו' ר"ל [רוצה לומר] שגם בהארה זו יש כמה בחי',

Therefore the illumination that is drawn from the Infinite Light is called by the name "letters." And this is also [the meaning of] what is written, "within the last level of the Emanator," etc., meaning that in this illumination too there are several levels,

וכמו עד"מ שיש במחשבה ג"כ כמה בחי' יש מחשבה בעלמא שהוא בחינת חיצונית לגבי מחשבה עמוקה שהיא פנימית כו'

just as, by way of analogy, there are also several levels in thought: there is mere thought, which is the outer level relative to deep thought, which is inner, etc.;

והעולמות נמשכו מבחינ' [מבחינת / מבחינה] האחרונה שבהארה ומחשבה כו' (ועיין מ"ש מזה בביאור ע"פ ראיתי והנה מנורת זהב כולה).

and the worlds were drawn from the last level of the illumination and thought, etc. (And see what is written on this in the explanation on the verse "I have seen, and behold, a menorah all of gold.")

אך על כל בחי' מחשבה שלמעלה כתיב כי לא מחשבותי מחשבותיכם. שמחשבתו של האדם מלבשת את הנשמה ומקיפה מכל צד כו'

However, regarding every level of thought above, it is written, "For My thoughts are not your thoughts": for a person's thought enclothes the soul and encompasses it from every side, etc.,

משא"כ אצלו ית' שאין המחשבה מלבישתו ומקיפתו ח"ו [חס ושלום] שהוא ית' רם ונשא מזה והוא קדוש ומובדל כו' (וכמ"ש מזה במ"א בד"ה רני ושמחי בת ציון כו' ובד"ה צאינה וראינה):

whereas with Him, may He be blessed, thought does not enclothe Him or encompass Him, G-d forbid, for He, may He be blessed, is exalted and lifted above this, and He is holy and separate, etc. (as is written on this elsewhere, in the discourse beginning "Sing and rejoice, O daughter of Zion," etc., and in the discourse beginning "Go out and see").

LikuteiTorah.com
THE CHASSIDISHE PARSHA

About this edition

This edition contains the Hebrew text and the English translation.

The Hebrew text of Likkutei Torah: © Kehot Publication Society, via Sefaria, CC BY-NC 4.0; formatting adapted.

Our English translation, made from the Hebrew without Kehot's notes: CC BY-NC 4.0.

This edition as a whole: CC BY-NC 4.0. Shuls, schools and non-profit projects may copy, print and share it freely, and may ask for donations to cover the cost of printing; it may never be sold. Credit Kehot Publication Society and likuteitorah.com.
<https://creativecommons.org/licenses/by-nc/4.0/>

English translation: prepared for likuteitorah.com with AI assistance (claude-code/opus-5.5) and checked against the Hebrew and against Sefaria; not yet reviewed by a human editor. Please check anything important against the Hebrew.

The Rebbe asked that the maamarim of the week's parsha, the "Chassidishe Parsha," be learned during that week, spread over its seven days (Sichah of Shabbos Parshas Vayakhel 5725 · Toras Menachem vol. 42, pp. 306-309). Why learn it, and the Rebbe's brachos: likuteitorah.com/about/the-chassidishe-parsha/

A free, non-commercial project; nothing here is sold. Not affiliated with Kehot, Sefaria or the Lubavitch Library. © likuteitorah.com

From likuteitorah.com/likkutei-torah/behav/

DEDICATED IN HONOR OF

מוקדש לכבוד הגאון המקובל רבי לוי יצחק שניאורסאהן זצ"ל

Dedicated in honor of the Rebbe's father, Reb Levi Yitzchok